

Giới thiệu Eo Thon Nhỏ

Người nổi bật nhất trong truyện Eo Thon Nhỏ của tác giả Khương Chi Ngữ chính là chị đại đệ nhất toàn trường Đường Nhân, hung hăng, trốn học, thích đánh nhau, ngang tàng. Một sách Lục Trì vừa mới chuyển đến, ít nói, kín đáo, dễ đỏ mặt, nói chuyện hơi cà lăm. Mỗi ngày, những bạn học đi ngang qua lầu ba đều có thể nghe thấy, Đường Nhân thích trêu chọc Lục Trì cho đến khi đối phương “Mặt nóng tai đỏ”. Về sau bọn họ mới biết được một truyện hay - - Con người được che giấu bên trong vỏ một sách, là người có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt. Bởi vì vào một ngày lúc tan học, cả toàn trường đều chứng kiến, Đường Nhân ngồi trên bệ cửa sổ đang nói chuyện cùng với một bạn học sinh nam, Lục Trì lạnh mặt đi tới trước mặt Đường Nhân, hung hăng bưng mặt Đường Nhân rồi hôn cô một cái hôn hôn đã say. “Cái eo thon nhỏ của cậu.” “Phải để cho tớ giam giữ cả đời.” Mỗi bạn tiếp tục theo dõi tác phẩm ngôn tình sủng thú vị này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Editor: Trà Đá.

Chỉ còn năm phút nữa là bắt đầu môn thi tiếng Anh, thì ở trường thi xảy ra đánh nhau, tin tức này nhanh chóng truyền ra khắp toàn trường.

Không ít học sinh chạy đến lầu ba vây xem náo nhiệt, nhanh chóng chiếm hết cửa sổ cửa lớp.

Trong phòng học, phần lớn học sinh trốn ra đằng sau, vài bạn học sinh nam ở bên kia khuyên can, cuối cùng lại bị đánh cho một trận.

“Thao! Lúc này lục của tao thì còn có nghĩ tới tao là bạn cùng phòng với mày không hả?”

“Cút, bạn gái của ai thì lo mà giữ, hay là cô ta chương mất mày!”

“Con mẹ nó, mày lập lại lần nữa thử xem!”

Tiếng động ồn ào náo nhiệt càng lúc càng tăng, nhất thời quả bóng rổ bay vút từ cửa vào, tốc độ xoay tròn cực nhanh, đập mạnh vào tường.

Hai học sinh nam đang đánh nhau lập tức buông đối phương ra, né sang bên cạnh.

Bóng rổ lại xuyên qua giữa hai người, đập lên tường “Rầm” một tiếng, lại rơi xuống đất, nhảy tới nhảy lui, cuối cùng dừng lại ngay bục giảng.

“Chặc.”

Vì giọng nói này, mà trong lớp lập tức yên tĩnh.

Học sinh ở cửa chẳng biết đã tản ra từ lúc nào, Đường Nhân mặc đồng phục thông thả ung dung đi đến, ánh mắt đung đưa, cười nhưng giống như không cười, nhìn qua hai bạn học sinh nam đang đứng ở góc tường.

Cô quét mắt quanh phòng học, sau đó ánh mắt lại rơi trên hai người bọn họ: “Điên hả?”

Đầu tiên là sắc mặt của hai người rất khó coi, sau đó thì đỏ lên, giờ phút này tất cả ân oán đều đã vút ra phía sau, nửa ngày trời mới mở miệng cùng nhau: “Bọn tớ sai rồi!”

Nói xong, hai người tranh nhau đi nhặt quả bóng rổ, sau đó ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi.

Đường Nhân không có phản ứng, trực tiếp đi về phía bàn học của mình, ném bóng rổ xuống đất, chán nản xoay xoay bút.

Vu Xuân ở bên cạnh vừa mới kéo cái ghế tới gần, hỏi: “Chị Nhân, bên Nhị Trung tung tin nói thứ sáu tuần sau muốn tới trường mình kiểm chuyện, chị có đi hay không?”

Một lúc lâu sau, Đường Nhân đáp: “Không đi.”

“Vì sao?”

“Nhặt mất.”

“...” Lờ như gặp phải đại ca bên kia, thì đàn em như cậu ta nên làm cái gì bây giờ.

Cậu ta sớm phải biết, lần trước chị Nhân hình như dùng sức lực để đánh đại ca bên Tam Trung, chẳng lẽ bởi vì đại ca bên Nhị Trung còn tệ hơn đại ca bên Tam Trung?

Trường trung học tư thực Gia Thủy vừa mới sáng lập được bốn năm, lúc trước vì hiệu trưởng tiết kiệm tiền, nên chọn chỗ rẻ tiền nhất, mua một miếng đất gần nghĩa địa thành phố.

Nói là nghĩa địa, kỳ thật cũng là do đồn đại.

Nhiều năm gần đây hóa táng được sử dụng, nên trong thành phố không ai dám thổ táng, nếu thật sự chỗ này là nghĩa địa, thì cũng đã quá lâu rồi.

Ba của Đường Nhân chính là hiệu trưởng, ở trường tư thực, hiệu trưởng lớn hơn trời. Thầy chủ nhiệm lại là tai mắt, nên từ trước đến giờ không ai dám yêu cầu quá nhiều đối với Đường Nhân.

Các thầy cô giáo khác cũng qua loa với Đường Nhân, mắt nhắm mắt mở làm như không thấy.

Dần dà, Đường Nhân trở thành chị đại ở trường học.

Trên mảnh đất này có ba trường trung học cùng nằm trên một tuyến đường, trường thi Nhất Trung, chiến trường Nhị Trung, tình trường Tam Trung.

Có chuyện như thế này truyền ra: Nhất Trung, đi vào đi ra đều là dân học giỏi; Nhị Trung, ngang tàng đi vào hùng hổ đi ra; Tam Trung, một người đi vào ba người đi ra.

Nhị Trung thành lập đã được vài thập niên, vốn là trường chuẩn, đáng tiếc về sau Nhất Trung leo lên được ngang hàng, thì Nhị Trung bắt đầu xuống dốc. Ngon nguồn là do xung quanh bị giải tỏa và rời đi nơi khác, cho nên thành tích xuống dốc không phanh, mấy năm gần đây thì biến thành nơi tụ tập của đám lưu manh.

Trên cơ bản, khoảng cách của ba trường này cũng rất xa, bình an vô sự. Nhưng bây giờ đột nhiên mọc lên trường tư thực Gia Thủy, hơn nữa lại nằm đối diện cách trường Nhị Trung một con sông, đối với những người khác mà nói, chỗ đó phân chia có vấn đề.

Vu Xuân chưa từ bỏ ý định: “Nhưng mà chị Nhân, lỡ như.....”

Đường Nhân liếc cậu ta một cái: “Mày đánh không lại sao?”

Vu Xuân vội vàng lắc đầu, đây chính là vấn đề liên quan đến tôn nghiêm: “Đương nhiên có thể, chỉ là muốn cho bọn nó biết được chị Nhân lợi hại như thế nào.”

Đám Nhị Trung thật sự cho rằng bản thân chúng lợi hại hơn trời rồi.

Nếu không phải do trường tư thực Gia Thủy có ký túc xá, chỉ có buổi tối thứ sáu mới có thể đi ra ngoài, bằng không thì bọn nó làm gì có tư cách hếch mũi lên mặt?

Trước kỳ nghỉ lễ quốc khánh, hai người bên Nhị Trung chặn một học sinh nữ yếu đuối, miệng lưỡi cợt nhả. Khi đó may mắn là Đường Nhân đi từ kia qua, một người ra chặn lại, kết quả trở về mẹ nhận không ra.

Vu Xuân liu lười, những người kia toàn là óc chó, dám đến tìm bọn họ để gây sự. Cậu ta nghĩ một lát, lại ngẩng đầu, thì thấy Đường Nhân đã nằm sấp ngủ trên mặt bàn, tóc dài xõa trên bờ vai, khiến người khác nhìn vào mà xao xuyến.

Cậu ta không dám quấy rầy, dùng hai tay mang ghế đi.

~

Giám thị coi thi cầm túi bài thi tiến vào.

Những học sinh cấp ba đã quá quen với bài thi, hơn nữa giám thị cũng đều là thầy cô giáo, tránh để xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Hôm nay giám thị là một cô giáo. Cô giáo mang mắt kính, trông kính hình tam giác, trông có vẻ cực kỳ nghiêm khắc, ăn mặc rất cẩn thận chỉnh chu.

Hoàng Mẫn đẩy gọng kính lên, quét một vòng lớp học, ánh mắt dừng lại trên người một học sinh nữ đang ngủ gục trên bàn, hừ lạnh một tiếng.

Trường học cấp ba quả nhiên chẳng có gì đặc sắc, kiểm tra khảo sát trước khi khai giảng đều như vậy, về sau có thể như thế nào đây. Hay là muốn xem sức lực của học sinh, lúc đi vào đều là học sinh khá giỏi, lúc rời đi cũng chỉ biết là học sinh khá giỏi: “Bây giờ đặt sách lên phía trước, không được phép giữ bất kỳ vật gì, tôi sẽ kiểm tra giấy nháp.”

Bài thi được phân phát xuống, bạn học sinh nam ngồi phía trước Đường Nhân thấy cô đang ngủ, tự giác để một đề ở bên cạnh, sau đó đứng lên đi đưa bài thi cho bạn ngồi phía sau Đường Nhân.

“Bây giờ bắt đầu kiểm tra, cầm liếc ngang liếc dọc.”

Hoàng Mẫn gõ gõ cái bàn, đáng tiếc bên kia không có phản ứng gì.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Vu Xuân thỉnh thoảng liếc nhìn Đường Nhân đang ngủ, có chút lo lắng. Lỡ như danh tiếng của chị đại bị người khác bôi xấu, thì hỏng hết.

Cậu ta làm bộ đánh rơi bút xuống đất, lén đá đá cái ghế.

Hoàng Mẫn vừa quay đầu lại đúng lúc chứng kiến học sinh nữ kia đang nhìn chằm chằm học sinh nam ngồi bên cạnh, còn làm bộ như nhặt bút, cái loại tiểu xiếc kia cô ta đã được xem qua vô số lần rồi.

Nhưng lại không có chứng cứ, nên cô ta cũng không thể nói được.

Lúc thời gian kiểm tra còn lại 40 phút, cô ta nhìn thấy học sinh nữ kia ném bút cho học sinh nam, cuối cùng cô ta đứng lên, bước nhanh qua: “Hai em, không lo tập trung làm bài thi, mà lại tính gian lận hả!”

Nói là hai em, nhưng ánh mắt cô ta chỉ tập trung trên người Đường Nhân.

Đường Nhân nhếch môi, đẩy cái bàn về phía trước, phát ra âm thanh “Kít kít” chói tai.

Toàn bộ học sinh trong phòng đều không dám lên tiếng.

Hoàng Mẫn chứng kiến bộ dạng này của cô, lại xem những học sinh khác trong phòng học cảm như hén, cảm thấy hiểu rõ: “Tôi tận mắt thấy, em và em ở bên cạnh. ....”

Đường Nhân không kiên nhẫn cắt ngang: “Em không gian lận.”

Liếc mắt thấy nét chữ xinh đẹp ngay ngắn trên bài thi, sợ người bình thường nhìn vào còn tưởng là học trò ngoan.

“Em dám ăn nói như vậy với giáo viên hả? Lớp nào?” Giọng nói Hoàn Mẫn run run, cô ta liếc thấy tên lớp trên tờ giấy thi: “Thì ra là lớp 14? Hèn gì.”

Trường tư thục Gia Thủy phân bổ từ lớp một đến lớp 14 là lớp thường, sau đó lớp 15 là lớp chuyên, rồi sau đó năm lớp còn lại chính là khoa Văn.

Cho nên tính thành tích, thì lớp 14 là lớp kém cỏi nhất toàn trường.

“Lớp 14 thì sao?”

“Chỉ có học sinh kém cỏi lớp 14 mới có thể làm ra cái loại chuyện như thế này thôi.” Hoàng Mẫn thốt ra.

Thấy vẻ mặt Hoàng Mẫn đắc ý, Đường Nhân cầm bài thi lên, sau đó ở trước mặt Hoàng Mẫn, nhẹ nhàng xé bài thi thành vài miếng: “Lớp 14 còn có thể làm nhiều hơn thế.”

Mảnh vụn bài thi thiếu chút nữa là ném tới mặt Hoàng Mẫn.

Vu Xuân thờ dài, đứng lên muốn giải thích, bị Hoàng Mẫn nâng tay lên không cần thận đánh trúng, đau đến nửa ngày không nói ra lời.

Bởi vì đánh nhau, Đường Nhân bị đình chỉ học ở nhà một tuần, hôm nay mới đến trường đã phải làm kiểm tra, cho nên trong người cực kỳ khó chịu, lại còn bị giáo viên coi thường nữa chứ.

Hoàng Mẫn tức giận đến phát run.

Hoàng Mẫn chuyển từ Nhất Trung qua đây, không biết nhiều về học sinh trường này, chỉ cảm giác so với Nhị Trung và Tam Trung thì học sinh ở trường này khá hơn một chút, hiện tại lại có một học sinh nữ dám tùy tiện cãi tay đôi với cô ta. Không chỉ không thừa nhận gian lận, mà còn lên mặt với giáo viên, phẩm chất của học sinh này quá tồi tệ rồi!

“Lên văn phòng cho tôi! Dám coi trời bằng vung! Gian lận mà không chịu thừa nhận, thái độ lại còn tệ như vậy, không xem giáo viên ra gì, em muốn làm gì, nghĩ mình là con trời sao?!”

Hoàng Mẫn muốn chế trụ Đường Nhân, không nghĩ tới lại bị tức nghẹn thêm.

Đường Nhân cười như có như không: “Mới tới?”

Bây giờ Hoàng Mẫn đang bốc hỏa, thấy Đường Nhân nhìn cô ta khiêu khích, lại thấy Đường Nhân có vẻ không quan tâm đến sự áp chế của cô ta, nên Hoàng Mẫn đi ra phía ngoài, giận càng thêm giận.

“Cô giáo nên đến bệnh viện kiểm tra mắt một chút, tùy ý vu oan cho người khác không phải là chuyện tốt đâu.”

Chủ nhiệm của lớp 14 là Lâm Nhữ, là một cô giáo trẻ tuổi, cực kỳ dịu dàng, thấy Hoàng Mẫn bày ra bộ dáng này cũng không hiểu là chuyện gì, cô ta chỉ biết Hoàng Mẫn là giám thị rất khó tính.

Hoàng Mẫn lập tức kể ra hết tất cả sự tình: “... Cô xem, trò kia còn dám xé bài thi trước mặt tôi, cô xem học sinh mà có thái độ như vậy sao?”

Lâm Nhữ nghe được thì lập tức sùng sồ, học trò đó cô ta biết rất rõ.

Lúc trước đứng nhất trường, sau khi bỏ thi hai môn chính trong ngày thi phân chia khối, nên mới phải vào lớp của Lâm Nhữ. Lần này là vì trước kỳ nghỉ quốc khánh lại bị phạt vì đánh nhau, nếu không bỏ thi, thì bây giờ chắc chắn đã đứng nhất.

Gian lận? Chuyện đó tuyệt đối là không thể nào, trong trường này có học sinh nào bị được thành tích hoàn hảo của học sinh đó?

Đường Nhân lười biếng nghe Hoàng Mẫn thêm dầu thêm mỡ, thỉnh thoảng phối hợp mỉm cười một tiếng, khiến cô ta tức chết.

Hoàng Mẫn chữa về phía cô: “Cô xem, trò đó còn dám cười nhạo tôi!”

Đúng lúc này, ở cửa truyền đến giọng nói: “Báo, báo cáo.”

Giọng nói mát lạnh nhưng rất thấp, nội tâm Đường Nhân khẽ nhúc nhích, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Người đó không mặc đồng phục của trường, áo sơ mi trắng ôm vào thân hình mỏng manh, chân dài eo thon, tóc đen hơi ngắn, nổi bật trên làn da trắng, một cặp mắt kính gác trên sống mũi cao thẳng.

Đường Nhân nghiêng nghiêng người.

Nhìn một chút, phát hiện nút áo sơ mi được gài lên tận trên cùng, ngăn chặn toàn bộ phong cảnh, kín đáo mười phần.

Anh trực tiếp đi đến bên cạnh bàn chủ nhiệm lớp tự nhiên, đứng bên cạnh cô. Cô biết chủ nhiệm lớp tự nhiên, là một thầy giáo rất cởi mở, họ Ngô.

“Lục Trì, em nộp bài rồi hả? Mà em tới đúng lúc lắm, đây là đồng phục của em. Em chuyển đến đây cũng được một tuần rồi, đã quen với trường lớp chưa? Đừng căng thẳng quá.”

Thầy ấy gọi học sinh nam kia là Lục Trì. Đầu lười Đường Nhân lập lại cái tên này.

Lục Trì lấp bắp trả lời: “Dạ, dạ được.”

Nói chuyện lấp bắp không rõ, lại thu hút người khác ngoài ý muốn. Ngược với vẻ ngoài tạo nên sự đối lập mãnh liệt, càng khiến cho Đường Nhân hứng thú.

Thầy giáo Ngô vỗ vỗ bả vai Lục Trì: “Về lớp đi, cố gắng lên, lần này đứng nhất trường có thể là em lắm, đừng làm cho thầy thất vọng.”

Lớp 14 là lớp kém cỏi nhất quả không sai, nhưng kỳ lạ là, bọn họ lại là hàng xóm bên cạnh lớp tự nhiên. Mà bây giờ, Đường Nhân lại thích cái loại an bài này.

“... Đường Nhân?” Lâm Nhữ gọi Đường Nhân hoàn hồn.

Lâm Nhữ vừa vặn nghe được lời nói của chủ nhiệm lớp tự nhiên, ngược lại thân thiết nói: “Đường Nhân, em về lớp đi, cô sẽ giải thích cho cô giáo Hoàng Mẫn biết, không có việc gì đâu. May là đáp án của em vẫn còn ở đây, làm văn hai mươi phút là đủ rồi, đợi lát nữa làm thêm một bài thi nữa. Cứ an tâm làm bài, dốc sức giành được hạng nhất.”

Lục Trì mang theo túi đồng phục xoay người, khớp xương rõ ràng, xương ngón tay thon dài. Nhưng trên mặt lại lộ rõ vẻ căng thẳng, vành tai đỏ ửng.

Đường Nhân nghe được lời nói của Lâm Nhữ, trong lòng lập tức huyết sáo.

Sự tương phản này thật sự rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Editor: Trà Đá.

Nghe được từ “Đứng nhất”, Lục Trì giương mắt nhìn thoáng qua.

Một cô gái mặc đồng phục có vẻ rộng thùng thình ở đối diện, hơi thoải mái, nhưng vẫn không thể che đi được cái eo nhỏ chưa đầy nắm tay.

Ánh mắt anh đánh giá.

Thấy anh nhìn về phía này, Đường Nhân ý vị sâu xa nói bằng khẩu hình miệng: Tiểu nói lấp.

Lục Trì lập tức đỏ mặt, lùi về phía sau một bước nhỏ, sau đó giống như bị ai đó đuổi theo, chạy như bay ra khỏi phòng giáo viên.

Tiếng đóng cửa phòng giáo viên cực kỳ nhẹ, khiến trong lòng Đường Nhân than thở một tiếng.

Bộ dáng kia thật khiến cho cô xao xuyến vô cùng.

“... Lần này là hiểu lầm thôi, bình thường thành tích của Đường Nhân rất tốt, gian lận là việc không thể nào, cô giáo Hoàng cũng không cần để trong lòng, lần sau nhất định sẽ không xảy ra việc như vậy nữa.”

Lâm Nhữ dịu dàng chuyển tới phía Đường Nhân: “Đường Nhân, em xin lỗi cô giáo Hoàng đi.”

Hoàng Mẫn cũng có chút lúng túng, dù sao cô ta cũng mới chuyển đến đây đã gặp phải tình huống này: “Cũng do cô nhìn lầm, không cần xin lỗi đâu, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Bây giờ còn đang kiểm tra, mau trở về làm bài đi.”

Hoàng Mẫn cũng đang trong cơn giận dữ, cô ta mới chuyển từ trường Nhất Trung lại đây, trường tư thực trả tiền lương rất cao, cho nên không thể gây ầm ĩ được. Lại thấy chủ nhiệm đối xử với Đường Nhân rất dịu dàng, chắc chắn là không bình thường.

Hai người nói đi nói lại, khen ngợi lẫn nhau.

Tâm tư của Đường Nhân đã sớm bay đi mất rồi, không còn tâm trí để nghĩ tới chuyện này.

Hoàng Mẫn thấy vẻ mặt cô không có biểu hiện gì, âm thầm cắn răng, giả tạo đẩy cô ra ngoài: “Mau quay lại lớp làm bài kiểm tra đi, thời gian không còn nhiều nữa, bài thi của em cô sẽ thu muộn một chút.”

~

Sau khi trở lại phòng thi thì thời gian thi chỉ còn dư lại mười mấy phút, bài thi nhanh chóng được đưa ra, cuối cùng mặc kệ viết đại cho xong.

Đối nghịch với bài thi có chữ của Đường Nhân, thì trong đầu cô đều là khuôn mặt thẹn thùng căng thẳng của Lục Trì.

Bộ dáng đó thật sự rất hợp khẩu vị của cô.

Cô cảm giác bản thân lạnh lùng mười mấy năm cuối cùng cũng có điểm xao động.

Nếu lần kiểm tra phân lớp lần trước cô không bỏ thi, thì bây giờ đã có thể học cùng lớp tự nhiên với anh rồi, nhiều cơ hội gần gũi rồi.

Lục Trì trông cao ráo đẹp mắt như thế, nhất định là có rất nhiều người để ý.

Đường Nhân suy nghĩ thích thú, nhưng tiếp đến thi xong cho đến trưa, thế nhưng lại không hề thấy bóng dáng anh, đành phải để người khác đi tìm.

Rất nhanh sau đó, Vu Xuân quay lại báo cáo: “Lộc Dã ở lớp bên cạnh có nói, Lục Trì chuyển từ Nhất Trung qua, tính đến hôm nay mới đến đây được một tuần, đúng lúc chị bị đình chỉ học phải ở nhà, hơn nữa lần trước vượt qua kỳ thi, đứng nhất toàn trường.”

Cậu ta hạ giọng: “Chị Nhân, hần ở phòng thi số một, bọn họ nói lúc nào thi xong cũng đều bỏ chạy, hơn nữa còn là người nộp bài thi sớm nhất!”

Cô ở phòng thi số 14, lầu ba. Phòng thi số một, lầu một.

Con mẹ nó xa.

Lúc Đường Nhân đến lầu một, thì đã không còn thấy bóng dáng của Lục Trì đâu, vài học sinh ở trong phòng thi khác đi ra ngoài mà cũng thể tìm thấy anh.

Thật không thể tưởng tượng được, tên tiểu nói lấp này ăn nói rụt rè, vậy mà chạy lại nhanh hơn người khác rất nhiều.

“Chị Nhân, chị thích hần rồi hả?”

“Chứ chẳng lẽ thích mày?”

“Sao có thể được, chỉ là em hơi tò mò, hiếm khi thấy ai trúng tiếng sét ái tình ha ha ha.....”

~

Lúc xế chiều, còn lại môn vật lý thi muộn, nên không ít người cảm thấy thoải mái.

Thừa dịp chưa tới giờ kiểm tra, Tô Khả Tây tìm Đường Nhân.

Lớp 14 ở lầu ba, phòng giáo viên ở bốn phía, ở giữa là khu vực công cộng, đối diện là lớp 11, đằng sau là phòng thí nghiệm.

Hai người nằm sấp trên lan can, xem học sinh chạy tới chạy lui ở phía dưới.

“Lần này tớ xong thật rồi, tối hôm qua một giờ sáng mới ngủ, hôm nay kiểm tra nhìn mấy con số cứ có cảm giác như bị thôi miên.” Tô Khả Tây lú lú nói.

Cả ngày không tìm được người, nên tâm trạng Đường Nhân không tốt, thuận miệng trả lời qua loa, cô hoàn toàn không có hứng thú.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tô Khả Tây hỏi.

Cô ta chơi với Đường Nhân từ nhỏ, có thể nói là cô ta hiểu rõ Đường Nhân, nhưng hôm nay lại không hiểu.

“Chao ôi, tối hôm qua quên hỏi cậu, nghe nói cậu bị đưa lên phòng giáo viên, lại còn bị nói là gian lận, giáo viên nào mà không chịu mò to mắt ra như thế, thật là nắc cười muốn chết mà!”

Trên cơ bản, tất cả giáo viên ở tư thục Gia Thủy đều biết Đường Nhân, bởi vì phòng làm việc của hiệu trưởng trưng bày rất nhiều ảnh con gái ông ta. Mặc dù cô không biết bọn họ.

Sự kiện này sớm được truyền đi khắp trường, ở trong mắt bọn họ, thành tích của Đường Nhân rất tốt, loại chuyện gian lận như thế này là tuyệt đối không có.

“Sao cậu không chết cười luôn đi?”

“Tớ muốn cười đến chết, nhưng nghĩ lại tớ chết thì ai chơi với cậu?”

“Chơi cái rắm.”

“Cậu có nghĩ là quý cũng biết yêu không. Chị đại biết yêu nghe cũng hấp dẫn đấy chứ.”

Nói là nói như thế, Tô Khả Tây vẫn phát hiện cô có điểm gì là lạ: “Hôm nay trông cậu phờ phạc quá? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Đường Nhân tựa ở bên cạnh Tô Khả Tây, lộ ra nửa bên gò má, huênh hoang tỏa ra hào quang trong sắc trời chiều, quyến rũ mà không lẳng lơ, ngọt mà không ngán, sự xinh đẹp nổi bật động lòng người, mang một chút trầm tĩnh thấu đáo.

Thật sự là một cảnh đẹp, Tô Khả Tây chắc chắn lười.

Lầu dưới ở khu vực công cộng, vài học sinh nam cao cao đang chơi bóng rổ, tiếng bóng va chạm với mặt sân vang vọng trong không gian, bên cạnh kèm theo tiếng hô hào.

Đường Nhân dựa vào lan can, không đếm xỉa nghĩ. Thật muốn nhìn lại bộ dạng lúc Lục Tri đỏ mặt quá.

~

Lầu dưới truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ.

“Ôi chao, Lục Tri, hôm nay kiểm tra có được không mà nộp bài sớm vậy?”

Đường Nhân nhìn xuống phía dưới lầu nữa, sát vách tường là một nam sinh chạy qua, mà ở phía trước cậu ta, là một nam sinh khác ôm sách chậm chậm đi tới, thân hình thon gầy.

“Làm được.... Hết.”

Đường Nhân thấy phản ứng của anh, giọng nói êm tai dễ nghe, dường như đó là tông giọng mê hoặc lòng người.

Cô nhìn không được nheo mắt, âm thầm liếm liếm môi.

“Lợi hại vậy, nhanh như vậy, quả nhiên là học giỏi! Nói đến cái này, cậu có thành tích giỏi như vậy sao lại chuyển từ Nhất Trung qua đây, không phải chỗ đó giáo viên giỏi hơn sao?” Nam sinh kia lại hỏi.

Đường Nhân căng tai lên nghe lén.

Tô Khả Tây ở bên cạnh vừa đứng lúc chứng kiến bạn mình rón rén va vào tường bên ngoài phòng vệ sinh, cười đến run cả tay chân.

Bị Tô Khả Tây quấy rầy, Đường Nhân không nghe được câu trả lời của Lục Trì, có hơi thất vọng.

Tô Khả Tây quay đầu, chợt phát hiện ra không đúng, cô ta quay qua quay lại, cảm thấy bộ dáng của Đường Nhân hôm nay.... Chẳng lẽ vì phía dưới lầu có nam sinh kia?

“... Có câu này không biết tớ có nên nói hay không.”

“Câm miệng.”

“Không, tớ phải nói.”

Đường Nhân lười biếng nhìn cô ta.

Tô Khả Tây cảm thấy ánh mắt này giống như một đứa trẻ bị chậm phát triển đang yêu.

“Đừng đùa nữa.” Cuối cùng Tô Khả Tây nhin không được, “Cậu xem, hần đeo mắt kính, áo sơ mi thì cài kín đến nút đầu tiên, cậu xem. ... Loại người đó không để ý chuyện bên ngoài, là con một sách, con một sách là gì cậu không biết sao, trong mắt chỉ có sách, cậu đừng có đùa giỡn nữa.”

Cũng giống như bọn lớp chuyên, cả ngày hăng hái học tập, đắm chìm trong thư viện nghiên cứu, học tập tiến bộ.

Đường Nhân không lên tiếng, đôi mắt sáng lạng như ngôi sao.

Tô Khả Tây cân nhắc một cái, quan sát thân hình mỏng manh của cậu nam sinh kia, đổi ý kiến: “Xem bộ dạng này của hần, chắc chắn không biết chơi bóng rổ.”

Lúc Đường Nhân mới học lớp mười, là học sinh mới vào trường, thành tích xuất sắc có tiếng, có một anh lớp trên không sợ chết theo đuổi Đường Nhân, kết quả bị cô nói một câu khiến anh ta bỏ cuộc.

Câu nói kia nói như thể nào ấy nhỉ. ....

Bóng rổ cũng đánh không lại cô, thì có cái gì mà dám đứng trước mặt cô làm trò?

Nam sinh rất mê bóng rổ, anh lớp trên kia tự tin mười phần, một nữ sinh thì làm sao có thể so với anh ta, sau đó đôi bên kéo nhau ra sân bóng rổ, kết quả anh ta không thể thắng nổi Đường Nhân một quả, cũng khiến cho tất cả học sinh trong trường mất hồn.

Anh trai Đường Nhân nằm trong đội bóng rổ chủ lực của thành phố, từ nhỏ cô đã đi theo anh trai để học, trên cơ bản trong trường không ai chơi bóng rổ lại cô.

Phải nói như vậy để cô bỏ đi ý định trong đầu.

Đường Nhân lại khề lắc lắc đầu.

Không chơi bóng rổ thì cô cũng thích, ai bảo anh lại hợp khẩu vị của cô như thế, những cái khác đều thành mây bay đi hết.

Đường Nhân nhìn Tô Khả Tây, trong mắt là ánh trời chiều sắc sỡ xinh đẹp.

Sau đó cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn xuống lầu dưới hô: “Lục Trì!”

Giọng nói không lớn không nhỏ, lại vừa vặn có thể để Lục Trì nghe thấy.

Nghe được tiếng gọi, Lục Trì ngẩng đầu, neho mắt nhìn nữ sinh trên lầu ba cười nói riu rít, là nữ sinh kia. Trước mắt anh lại hiện lên hình ảnh lúc sáng, da trắng eo thon.

Lục Trì nhăn mặt, há mồm, đứng im nửa ngày định nói, nhưng lại nhớ đến cô còn chưa hỏi gì mà.

Thấy anh nhìn sang, Đường Nhân cong mắt, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra tâm tình đang vui của cô: “Lục Trì, cậu cũng chơi bóng rổ sao?”

Toàn bộ học sinh trong trường ai mà không biết Đường Nhân, cũng đều biết sự kiện năm đó, nghe được câu này thì vỗ tay ào ào. Hỏi Lục Trì có chơi bóng rổ hay không, vậy là cũng có coi trọng nam sinh kia.

Ồn ào.

Đường Nhân nhú mày: “Câm miệng hết.”

Cô vừa lên tiếng, thì tất cả mọi người đang ồn ào lập tức yên lặng, cùng lắm thì mọi người vẫn nhìn chằm chằm Lục Trì.

Có thể được Đường Nhân xem trọng, nhất định là không đơn giản.

~

Mọi người chung quanh đều nhìn chăm chăm Lục Trì.

Lục Trì cúi thấp đầu, hít sâu. Từ Nhất Trung chuyển sang đây, đây là lần đầu tiên có nhiều người nhìn anh chăm chú như thế, Lục Trì có chút khấn trương. Nam sinh ở bên cạnh còn đang thúc giục anh.

Không gian càng yên tĩnh.

Đường Nhân cho rằng mình sẽ không được nhận câu trả lời, nhưng một khắc sau đó nghe Lục Trì nói: “Không.”

Ngắn gọn mà trong trẻo.

Lục Trì thở dài một hơi nhẹ nhõm, mặt mày dần dần giãn ra.

Nam sinh ở bên cạnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đang chuẩn bị nện cho anh một bài học. Đột nhiên một cục giấy từ bên trên ném xuống, trúng bả vai của nam sinh kia, khiến cậu ta sợ hết hồn.

Cậu ta ngẩng đầu, cho dù ở một khoảng cách cũng có thể thấy rõ khuôn mặt Đường Nhân lạnh đến mức nào.

Chị Nhân vậy mà lại coi trọng Lục Trì như thế.....

Nam sinh kia lập tức rút tay trở về, ngoài miệng hạ giọng: “Lục Trì cậu bị ngốc hả, cho dù không biết cũng phải nhận là biết chứ, phải biết nể mặt chị đại chứ.”

Lục Trì mỉm môi lại thành một đường thẳng, sắc mặt hơi trắng bệch, ngón tay siết sách vở, trực tiếp đi vào bên trong phòng học.

Người vừa rời đi, ánh mắt sắc bén của Đường Nhân lại lướt qua đám đông náo nhiệt một vòng, thông thả nói: “Giải tán hết cả đi.”

Giọng nói của cô vang vọng khắp trường.

Người vây xem đột nhiên run lên, câu nói này rõ ràng là nói với bọn họ.

~

Đã cảnh báo bọn họ rồi, Đường Nhân tựa vào lan can, nheo mắt.

Bộ dáng vừa rời của Lục Trì rõ ràng là rất đáng yêu.

Tô Khả Tây lắc lắc cánh tay cô: “Chị đại, người đã đi rồi, cậu nhìn về mặt cậu bây giờ đi, bị ối lăm đấy.”

Trùng hợp, tiếng chuông lớp vừa lúc vang lên, giám thị đã bắt đầu cầm đề thi lên, còn học sinh cũng ồn ào trở lại phòng học.

“Tớ về phòng thi đây, cậu cũng mau vào lớp đi.”

“Không tiến.”

Đường Nhân phát phát tay, chậm rãi đi về phía phòng học.

Trong lòng cô toàn là hình ảnh mặt đối mặt lúc nãy, tựa như ở trong lòng có một cái bình. Mặt ong ở bên trong đột nhiên bị tràn đầy, mà cô thì đang ngâm trong đó, ngọt ngào tê tái.

Lục Trì thật sự..... Giống như chọc trúng điểm ngứa của cô.

Tựa như một cô gái mặc chiếc váy hồng tung bay trong gió, làn váy cứ thu hút lấy lòng cô, quyến rũ người không thôi.

Bề ngoài thanh tú lại kín đáo, nhưng da mặt mỏng hay thẹn thùng, như quả bóng hơi, nhìn thấy anh thì muốn chọc cho một cái.

Tựa như vì cô mà sinh..... Đường Nhân đột nhiên có ý nghĩ này, cũng vì động tâm.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã cảm thấy anh thuộc về cô.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Editor: Trà Đá.

Lục Trì vừa mới đến phòng học, chuông vào lớp còn chưa reo, giám thị còn chưa tới. Thì một đám nam sinh không nhận được xống tới.

“Chao ôi, cảm giác được Đường Nhân thích như thế nào? Có thể được chị đại nhớ đến, nếu cậu mà thắng cả bóng rổ nữa thì có chuyện để coi rồi.”

“Thật sự cậu không chơi được bóng rổ sao? Bình thường cậu chạy nhanh lắm mà! Nè Lục Trì, rốt cuộc là cậu có nói hay không đây?”

Cực kì ảm ỉ.

Lục Trì khẽ nhủ mày, bên tai nhớ lại giọng nói của cô. Trên mặt dần dần trắng bệch, anh thật sự không biết chơi bóng rổ, chỉ biết đọc sách.

Người ngồi bên cạnh kéo ghế lại gần anh: “Lục Trì, sao cậu có thể lọt vào mắt xanh của Đường Nhân hay vậy? Cậu ấy yêu cầu cao lắm, trừ bản thân cậu ấy ra, thì tất cả người khác đều không vừa mắt cậu ấy đâu.”

Người nọ quan sát Lục Trì, mi thanh mắt đẹp, tướng mạo rất bình thường, còn đeo cặp mắt kính, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Đường Nhân?

Nghe vậy, Lục Trì nhớ tới hôm ở trong văn phòng giáo viên cách đây không lâu, ánh mắt của cô dường như đang nhìn ngắm một món ăn ngon, như muốn ăn anh.

Nghĩ đến ý vị sâu xa từ hình dáng phát âm từ miệng của cô, gò má anh chợt ửng đỏ.

Chuông vào lớp vang lên, một giám thị trẻ tuổi đi giày cao gót, lúc đi phát ra tiếng lộp cộp trên mặt sàn.

Giám thị nhỏ nhẹ nói: “Cất hết sách vở đi, bây giờ bắt đầu phát bài thi.”

Có thể ở lớp chọn đều là những học sinh khá giỏi, bản thân rất hiểu rõ, cho nên giám thị cũng không cần dặn dò nhiều.

Lục Trì cầm lấy bản nháp trên tay, công thức tính toán được viết ngay ngắn trên giấy, anh dùng tay vò nát tờ giấy, ngón tay giật giật, ném vào thùng rác ở phía sau.

~

Tin tức Đường Nhân xem trọng học sinh mới chuyển trường đến lập tức được lan ra nhanh chóng, chưa đến nửa tiếng đã lan ra khắp góc ngách trong toàn trường, nhất là đối phương lại không biết chơi bóng rổ.

“Cậu thật sự coi trọng con mọt sách nói lấp đó hả?” Có một nam sinh kết giao tốt với cô lại hỏi thăm tin tức, nhớ tới tình cảnh lúc ấy, cậu ta vui mừng khôn xiết: “Hay là đùa giỡn cậu ta, đừng ra phải ngứa mắt mới đúng chứ.”

Không tính đến bộ dáng mỏng manh, lại còn bị nói lấp thì có chỗ nào vừa mắt đây.

“Mày nói ai nói lấp?” Đường Nhân nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu ta một cái.

Nam sinh kia kinh sợ, lập tức che miệng lại: “Em sai rồi, chị Nhân, phải gọi là anh rể mới đúng.”

“Mày rảnh quá hả? Chuyện này thì liên quan gì đến mày?”

Nam sinh kia nghẹn lời, cọt nả nói: “Chỉ là quan tâm một chút mà thôi. À đúng rồi, đám Nhị Trung nói chị Nhân không đến cho bọn nó được diện kiến nhan sắc một chút sao?”

Nhị Trung lớn lối kiêu ngạo, không đáng đánh.

Ngày xưa bọn cầm đầu cấp ba ở đây, Đường Nhân đã được lĩnh giáo sự lợi hại, chỉ đơn giản là không dám chọc vào.

Nhưng từ sau khi đám cầm đầu tốt nghiệp, thì người mới được lên thay, trở nên cực kỳ nhu nhược, ngược lại khắp nơi bắt đầu khiêu khích, lúc nào cũng muốn đến trường tư thục Gia Thủy để gây rối.

Đường Nhân nhủ mày: “Không đi.”

Ước gì có Lục Trì đến xem thì thú vị hơn rồi.

Nam sinh kia nắm tóc, ánh mắt đảo qua đảo lại vài cái, ấp úng nói: “Nhưng bọn Nhị Trung chỉ rõ muốn...”

“Muốn tao?” Đường Nhân cười lạnh, đuôi mắt lộ ra sự lạnh lùng: “Tuổi gì mà đòi gặp tao.”

Nam sinh kia lập tức gạt đầu đồng ý, đè nén mừng rỡ, ngoài miệng phụ họa thêm: “Đúng vậy, đúng vậy, bọn nó chỉ là một đám chậm phát triển trí tuệ.”

Giám thị coi thi nhanh chóng bước vào phòng học, nam sinh kia vội vàng đứng dậy, bỏ lại một câu: “Chị Nhân, chị có thể suy nghĩ thật kỹ được không?” Sau đó vội vàng đi ra khỏi phòng học từ cửa sau.

~

Giờ thi môn vật lý.

Sở trường của Đường Nhân là hóa học và sinh vật, mặc dù vật lý có kém hơn một chút, nhưng cũng đã nắm vững hơn, huống chi chỉ là bài thi khảo sát, trường học cũng không ra quá khó.

Cô chống cằm, miệng cắn nhẹ đuôi bút.

Lục Trì nhất định sẽ nộp bài sớm, cô cũng phải ra sớm giống như anh mới được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đường Nhân lắc lắc đầu, vứt hết suy nghĩ trong đầu, nhanh chóng tăng tốc độ, chuẩn bị nộp bài sớm ra ngoài chặn người.

Giám thị thấy động tác của cô, khẽ ho nhẹ một tiếng.

Đường Nhân trực tiếp ném trả cây bút lại cho Vu Xuân, rồi sửa sang lại đầu tóc.

Trông cô giống như muốn nộp bài sớm, giám thị coi thi nhìn một lượt quanh phòng, sau đó đi tới nhỏ giọng hỏi: “Bạn học, em muốn nộp bài thi sao?”

Đường Nhân tiện tay bê trái bóng rổ lên, mang bài thi tới bục giảng.

Thấy cô vội vàng như vậy, giám thị coi thi vốn đang nhú nhú mày, nhưng khi đi tới nhìn bài thi thì mọi suy nghĩ chợt biến mất.

~

Đường Nhân chạy như bay từ lầu ba xuống lầu một, đồng phục tung bay giống như hoa hướng dương tỏa sáng đến chói mắt, tóc dài tung bay.

Cô nhẹ nhàng thở dốc, dừng ở lầu một.

Lớp chuyên của trường vừa vãn nằm bên cạnh cầu thang.

Cấu tạo trong phòng học có hai cửa sổ, Đường Nhân tiện đường đi qua, liếc thấy rõ ràng trong phòng thi, ai cũng đang vội vàng làm bài thi.

Dựa vào một vị trí dễ trống. Rất rõ ràng, Lục Trì đã rời đi trước.

Chứng kiến tình huống này, nội tâm Đường Nhân lập tức trở nên nóng vội.

Đường Nhân dùng sức ném mạnh quả bóng rổ đập vào tường, phát ra một tiếng vang rất lớn, sau đó quả bóng bật ngược trở lại cạnh chân cô.

Lúc cô quay người lại, thì thấy Lục Trì đang ôm quyển sách đứng đó.

Đường Nhân thu chân lại, sửa đồng phục, cười cười với anh, bước tới trước mặt anh: “Chào cậu, tớ là Đường Nhân.”

Ánh mắt Lục Trì dời xuống dưới, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía khác, nói chậm rãi: “Làm hư hỏng tường của trường, bị phạt.”

Lúc sáng anh có thấy được một nam sinh bị thầy giáo bắt được, bị mắng đến nửa tiếng, nghe nói là hội học sinh có kiểm tra chuyện này nữa.

Đường Nhân nháy nháy mắt mấy cái: “Cho nên..... Cậu đang lo lắng cho tớ hả?”

Đại khái là đáp án này quá mức tương tượng của cô, cô tận mắt thấy anh lui về phía sau một chút..... chỉ có một chút.

Lục Trì không trả lời, xoay người rời đi.

Đường Nhân vội vàng vàng đi theo, cô vất vả lắm mới có cơ hội để tiếp xúc gần gũi, sao có thể dễ dàng để anh chạy đi được.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới, Lục Trì lại đi vào trong nhà vệ sinh nam.

Con một sách nhìn vậy mà lại thông minh, đại khái cảm thấy cô sẽ ngượng ngùng mà bỏ đi. Nhưng Đường Nhân cũng không phải người bình thường, cũng không phải là chưa từng đi vào trong.

Đường Nhân nằm dài trên lan can nhìn phía trước chò, cô cũng không tin Lục Trì lại ở trong mãi không chịu ra.

~

Lục Trì vừa mới đẩy cửa nhà vệ sinh nam ra, thì đã nghe thấy giọng nói xì xào truyền đến tai anh: “Chao ôi là thật đó, anh, Đường Nhân thật sự để ý tới tên kia, hôm nay cả trường đã biết tin này rồi!”

Bây giờ vẫn còn đang trong giờ kiểm tra, nên trong nhà vệ sinh nam rất yên tĩnh. Mà động tác của anh cũng rất nhỏ, cho nên người đứng bên trong không hề phát hiện ra, còn đang nói tiếp.

Tay của Lục Trì ngừng lại ở trên tay nắm cửa.

“Hắn mới chuyển từ Nhất Trung đến, em chỉ biết là thành tích của hắn rất tốt, cả ngày chỉ ôm sách, cái khác thì không rõ lắm.” Giọng nam sinh kia tiếp tục: “Anh, hay anh đi loan tin cho đám bên Nhị Trung nếu muốn gặp Đường Nhân thì cứ xuống tay với hắn, da thịt hắn mềm như vậy, không chừng Đường Nhân mà biết được sẽ nghe lời anh, nói cái gì thì làm cái đó ha ha....”

“Anh, đừng nói là, Đường Nhân lại đi thích thằng nhóc gầy gò ốm yếu đó chứ, so với hắn thì anh còn tốt gấp trăm lần, bảo đảm nhiều người yêu thích không muốn buông tay.... Em không dám động tới, em nào có bản lĩnh đó, Đường Nhân cao tận mây xanh, con mắt nhìn người cũng không giống nhau....”

Nghe đến đó, Lục Trì mím môi, xoay người kéo cửa ra, không phát ra một tiếng động nào. Lại nhìn thấy bóng lưng Đường Nhân, anh chợt nhớ lại đoạn đối thoại của hai nam sinh kia.

“Cậu không rửa tay sao?” Vừa đứng lúc Đường Nhân quay lại, dựa người trên thành lan can.

Lục Trì: “....”

Anh thở ra một hơi, vịn vôi nước.

Đường Nhân nhìn chằm chằm anh rửa tay, năm ngón tay thon dài nhiều lần đan xen với nhau quấy rầy tâm hồn người ta, làm cho cô không nhịn được nuốt nước miếng.

Vôi nước được khóa lại, trên tay anh vẫn còn lưu lại vài giọt nước, trong suốt chói mắt.

“Cậu nhìn.... Nhìn.... Cái gì, lúc này?” Lục Trì cảm thấy không được tự nhiên, khó khăn mở miệng hỏi.

“Nếu cậu sẵn lòng.” Đường Nhân nhún vai: “Thì nhìn bao lâu tớ cũng chịu.”

Nói xong, cô nhìn anh nhưn mây: “Nếu như cậu liên tục nhìn tớ, thì tớ sẽ rất cao hứng đó.”

Khuôn mặt thiếu nữ hơi gấp gáp, lộ ra một tia ngọt ngào ngây thơ, khiến cho người ta sung sướng.

Lục Trì ngưng mắt mấy giây, tay đặt ở sau lưng nắm chặt lại.

Hai người mặt đối mặt, Đường Nhân nói không ngừng. Giống như buổi sớm mai trong rừng rậm, chim nhỏ líu ríu không ngừng.

Cô nói chuyện tình yêu, Lục Trì nghĩ thầm, hàng lông mày thanh tú siết chặt lại.

Bỗng dưng, trước mắt anh đột nhiên hiện ra cái eo thon nhỏ chưa đầy cái nắm tay của cô.

Ma xui quỷ khiến anh giang hai tay ra, sau đó lại nắm thành quyền.

Anh cũng thấy suy nghĩ của bản thân dường như có chút biến thái.

Lục Trì có cảm giác mặt mình có chút nóng lên, vội vàng vứt bỏ đi suy nghĩ kỳ quái đó, thấy cô còn đang say sưa nói chuyện, nhịn không được dặn dò: “Nhị.... Trung muốn.... Muốn tìm cậu....”

“Tìm tớ kiếm chuyện sao?” Đường Nhân đáp, “Ồ đâu? Cậu nghe được chuyện này ở đâu?”

Hình như cô cảm thấy có chút xúc động: “Hay là có nam sinh nào ở trong nhà vệ sinh ra oai, lộ ra một chút bí mật, Lục Trì, cậu thật sự rất đáng yêu.”

Đáng yêu sao? Nghe thấy cô khen như vậy, sắc mặt Lục Trì đột nhiên đỏ lên, tim đập nhanh hơn, nấp mấy môi, nhỏ giọng nói: “Tớ về đây, đọc sách.”

Đường Nhân trêu anh, hỏi: “Về thật sao?”

Lục Trì vội vội vàng vàng gặt đầu, sợ chậm trễ, lại vội vàng xoay người rồi đi.

Thật sự không có một chút lưu luyến nào, Đường Nhân cảm thấy rất buồn cười.

Vừa nhìn thấy anh, cô lập tức nói chuyện không dừng lại được, cảm giác bản thân cô đã đột phá quá sức tưởng tượng.

Nhưng mà dựa trên phản ứng của Lục Trì, thì có vẻ như cô... Không được lòng anh cho lắm?

Đường Nhân gọi anh: “Lục Trì!”

Lục Trì dừng chân lại, ngón tay run rẩy, cam chịu xoay người, yên lặng đắm chìm trong ánh chiều tà.

Mỏng manh.

Ở giữa không gian mê mẩn như vậy, cô bước hai ba bước đến trước mặt anh, hai tay đặt trên bả vai anh, áo sơ mi mùa hè mỏng manh không ngăn cản được xúc cảm mềm mại.

Cả người Lục Trì trở nên cứng ngắc.

Khó có thể nói rõ cảm giác trong lòng, cuối cùng lại có sự va chạm gần gũi.

Đường Nhân nhón chân lên, nhẹ nhàng thổi một cái vào tai anh, sau đó mở miệng: “Thật sự muốn giấu cậu đi, không để cho ai phát hiện ra cậu.”

Lục Trì: “...”

Tự dưng lại nói ra lời như vậy..... Đột nhiên cảm thấy..... Mặt cô rất dày.

Mấy giây sau đó.

“Cậu cậu cậu.....” Lục Trì nói lấp ba lần, “Đừng, đừng như vậy, tớ phải về đọc.... Đọc sách.”

Anh đẩy cô ra, xoay người đi về phía cổng trường.

Một lát sau, sau lưng truyền đến một giọng nói trong trẻo: “Chao ôi con mọt sách, cậu muốn nắm tay tớ đi về không?”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Editor: Trà Đá.

Nắm tay..... Lục Trì để ý đến chi tiết đó.

Anh căng thẳng hít sâu một hơi, quyết định không để ý tới nữa.

Chờ đến khi Lục Trì đi mất, cuối cùng Đường Nhân không nhịn được cười to, tiếng cười nhẹ nhàng khoan khoái khiến hai nam sinh đứng trong nhà vệ sinh nam không dám ra ngoài.

Đối với chuyện bên Nhị Trung, cô phỏng đoán anh đã nghe được gì ở bên trong.

Đúng lúc này có một nam sinh từ phòng học bên kia đi lại đây, Đường Nhân vẫy vẫy tay: “Vào trong xem một chút, bên trong có ai.”

Nam sinh kia không hiểu, nhưng vẫn nghe lời đi vào.

Đường Nhân nâng nâng cái cằm.

Một lúc sau, nam sinh kia chạy ra, kinh hoàng nói: “Chị Nhân, bên trong có một thằng rất bí ối, sau khi nhìn thấy em còn dùng ánh mắt đó nhìn em!”

“Ánh mắt nào?”

“Chính là kiểu ánh mắt này!”

Đường Nhân hít sâu một cái, quái dị liếc nam sinh kia một cái: “Cảm ơn.”

Vài phút sau, nam sinh kia ở bên ngoài không nghe được động tĩnh gì hết, lại không thể kìm nén được lòng hiếu kỳ, len lén đi tới.

Nam sinh kia còn chưa động vào cánh cửa, thì đã thấy Đường Nhân đi ra ngoài.

Xem ra có vẻ như không có chuyện gì, nam sinh kia nghĩ thầm.

Chờ Đường Nhân đi rồi, cậu ta lập tức đẩy cửa đi vào, phát hiện ra nam sinh bí ổi kia nằm trên đất rên rỉ đau đớn, lại nhìn sang phía khác mà không dám nhìn thẳng mặt.

Chị đại Gia Thủy, quả nhiên không giống người thường.

~

Vừa mới thi xong, ký túc xá ngập tràn tiếng la hét chói tai.

Sắc trời đã tối, không ít người phóng túng hết mới trở về, rồi sau đó mới nhận sách vở, sách vở cấp ba rất nhiều, cho nên việc sắp xếp cũng rất ồn ào.

Tô Khả Tây hất tay, móc ra cái mặt nạ: “Đám Nhị Trung kia cũng to gan nhỉ, cũng may chưa bị cậu nhún vào bồn cầu, nói chuyện mắc ối.”

Không nghĩ đến ở trong trường học vẫn còn có người thông đồng với Nhị Trung.

“Nghĩ hè rảnh rồi quá mà.” Đường Nhân thông thả ung dung, mở túi khoai tây chiên ra.

Vừa ăn vừa nheo mắt kể chuyện Lục Trì cho Tô Khả Tây nghe.

Nhất là phản ứng của anh.

Điều kiện của ký túc xá trường tư thực tốt hơn rất nhiều, bốn người một phòng, có hai giường tầng. Mỗi học sinh trong ký túc xá đều có ngăn tủ riêng.

Tô Khả Tây bật mặt: “Mẹ nó, có phải cậu muốn khiến tớ chết vì cười không hả, muốn dùng cái mặt nạ này của tớ không?”

“Chẳng lẽ xài mặt kia?”

“Biến, trả khoai tây chiên lại cho tớ.”

Tô Khả Tây kéo mặt nạ xuống, la to một tiếng rồi nhào tới. Áp sát cái mặt đang dính dính lên mặt cô, lại tiện tay dán mặt nạ lên mặt cô.

Tô Khả Tây đoạt lại khoai tây chiên: “Dựa trên những gì cậu vừa kể, tớ suy đoán cậu ta đúng chất là một con cún ngây thơ luôn, cậu trêu chọc như thế nào cũng dính hết.”

Đối với chuyện Đường Nhân đột nhiên hứng thú với một nam sinh như vậy, Tô Khả Tây vẫn cảm thấy rất kỳ lạ. Cô nương nhà cô vẫn luôn đơn thuần mười mấy năm nay, vậy mà bây giờ lại gặp trúng tiếng sét ái tình.

Tình yêu tới quá nhanh.

“Chao ôi, xung quanh giờ chỉ còn lại một mình tớ cô đơn.” Tô Khả Tây nói.

Phòng ngủ có bốn người, hai học giỏi hai cận bã, một người học giỏi lớp 11 quen với bạn cùng lớp anh anh em em, sau khi nghỉ hè thì lại ngọt ngào ngào ngán chết người. Còn một người học cận bã vậy mà quen được một đàn em học giỏi, thoải mái yêu đương.

Ban đầu còn có Đường Nhân là người cùng chung số phận với cô ta, bây giờ chỉ còn mình cô ta cô đơn.

Tô Khả Tây nghiêng đầu nghiêm túc hỏi: “Nhân Nhân nghiêm túc hả? Nếu như chỉ là nhất thời hứng thú thì đâu cần phải trêu chọc người ta như vậy, mà đối phương lại là học sinh giỏi nữa chứ.”

Có lẽ người ta chỉ muốn tập trung học tập để thi đậu đại học.

Đường Nhân nhìn Tô Khả Tây: “Nghiêm túc. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, là tớ đã xao động rồi.”

Lại nhớ đến cảm giác khi bàn tay cô chạm đến thân thể anh, cô liếm liếm môi, thật sự là rất đáng tiếc.

~

Thứ hai, ánh nắng tươi sáng, trường học có buổi chào cờ đầu tuần.

Tiết tự học buổi sáng vừa mới kết thúc, tất cả học sinh đều kéo nhau xuống sân thể dục.

Đường Nhân nhớ tới Lục Trì, chưa cần cô đến trước cửa lớp ban tự nhiên, thì Lộc Dã đã xuất hiện cười ha ha: “Lục Trì bị thầy chủ nhiệm gọi đi rồi.”

Cô gật gật đầu, ngược lại đi xuống sân thể dục.

Trường tư nhân Gia Thủy, từ cổng trường đi vào bên trong cỡ chục mét có ba hướng đi, hướng bên phải là trường cấp ba, hướng bên trái là trường cấp hai, ở giữa là khu hành chính, có cây cầu vượt bắt ngang.

Từ dưới cầu vượt đi liên tục về phía trước, đi qua căn tin, hướng trái là ký túc xá, hướng phải chính là sân thể dục.

Lưới sắt màu xanh lá cây vây quanh sân thể dục, giống như nhà giam.

Bình thường trên sân thể dục rất vắng vẻ, trống trải tĩnh mịch, giờ phút này lại đứng đầy học sinh.

Ánh mặt trời tan ra từ tầng mây trắng chiếu xuống trên áo đồng phục màu trắng, càng khiến cho học sinh phát sáng ngời ngời.

Lá cờ màu đỏ bay ở giữa không trung.

“...Các bạn học, mùa thu tháng mười, mùi đàn quế tỏa ra theo chiều gió, tại đây dưới tiết trời mùa thu sáng khoái, chúng ta đón mặt trời mới lên, kèm theo cả hương hoa khắp nơi... Cuộc đời học sinh cấp ba sống không chỉ vì mình, mà còn đầy những hứa hẹn...”

Hằng năm thầy phụ trách đều cầm lấy micro, nói văng nước bọt tứ tung.

Trên tấm lưới sân thể dục có một cái cửa sau, hư đã lâu rồi mà không được sửa chữa, xung quanh có đủ mọi loài cây, có đủ mọi bóng râm, vừa tiện nghỉ cho cô.

Bên cạnh cửa sau là lớp cuối cùng, cô chậm rãi đi từ lớp cuối cùng lên trên, dọc đường chào hỏi đám đàn em, lúc đi ngang qua lớp tự nhiên có nhìn tới nhìn lui nhiều lần.

Lục Trì không đứng ở trong hàng, nếu dựa trên dáng vóc của anh, thì chắc chắn anh sẽ đứng ở đằng sau. Nếu anh ở đây, Đường Nhân cảm giác cô có thể phát hiện ra anh đầu tiên.

Không biết như thế nào, cô đột nhiên có cái suy nghĩ nhìn thấy anh đầu tiên.

Có mấy nữ sinh đứng ở hàng giữa lú lú thảo luận: “Thầy phụ trách có phải dùng mãi một bài ba năm nay rồi không thay đổi đúng không?”

Một nữ sinh ở bên cạnh cười: “Cũng không hẳn, ít ra thì đổi từ cấp hai thành cấp ba, vậy là tiến bộ rồi. Mỗi lần như vậy tớ lại thấy nghi ngờ, cái micro bị dính nhiều nước miếng đến vậy mà vẫn còn sử dụng được sao?”

Vui vẻ được mấy giây, đột nhiên có một nữ sinh nói: “Chao ôi, tớ còn nhớ rõ có một lần Đường Nhân lên phát biểu, phải gọi là xuất sắc.”

Nghi thức chào cờ đã trở thành hình thức rồi.

Trước kia, Đường Nhân đứng nhất toàn trường, đương nhiên được lên đọc bài phát biểu trước toàn trường, có thể nói đó là bài phát biểu duy nhất của cô, cô chỉ nói: Không có lời nào để nói.

Khi đó, tất cả học sinh đứng phía dưới đều nhìn đến ngây người, thầy phụ trách run rẩy nửa ngày không nói ra được lời nào, cuối cùng cũng phải nhẹ nhàng mời cô xuống.

Về sau, loại phát biểu này không đến lượt cô nữa, mà trực tiếp chuyển đến người đứng nhì và đứng ba toàn trường. Mỗi tuần nghe bọn họ phát biểu một lần, tất cả học sinh muốn phát điên lên rồi.

Nhất là tên đứng nhì toàn trường. Cậu ta phát biểu cực kỳ không giống ai, về phần tại sao cậu ta lại có thể được đứng nhì toàn trường, đã phải trải qua vài chục lần lên xuống, bạn học cùng thời có thể chỉ ra.

Còn kém treo cổ trên trần nhà đục tường trộm sách thôi.

Học sinh lớp 14 đứng lura thừa lốt thót, cuối cùng Tô Khả Tây vẫy vẫy tay với cô: “Tới đây.”

Không thấy được Lục Trì, Đường Nhân cảm thấy hơi thất vọng.

Vừa tới chỗ Tô Khả Tây, thì trong loa vang lên tiếng của người đứng nhì.

Cuối học kỳ vừa rồi, cậu ta dành được ngôi vị á quân trong cuộc thi hùng biện của thành phố.

Còn học sinh đứng phía dưới phải biết làm gì.

Tâm tình Đường Nhân đang u ám, nghe được bài phát biểu kia, xoa xoa đầu, không nhịn được nói: “Cái rắm”

Tô Khả Tây quay lại nói nhỏ: “Sao, cậu thú lắm hả?”

Đường Nhân đá cô một cước: “Vớ cái thân thể gầy nhom đó của cậu ta, đi mười mét phải đứng lại thở gấp, không có cây chống gậy thì đừng hòng đi tới được chân núi.”

Xung quanh nghe được câu cô nói thì cười rộ lên.

Tô Khả Tây cười ha ha: “Tư tưởng lớn gặp nhau rồi.”

~

Trong lúc phát biểu, 20 lớp phía dưới bắt đầu có dấu hiệu xôn xao.

Thầy phụ trách sinh lòng bực bội, xuống tuần tra. Thầy ấy đã trung niên, hói đầu, chỉ có một vòm tóc đen thừa thốt mọc xung quanh đầu, mọi người đặt cho thầy ấy biệt danh Địa Trung Hải.

Trong tay thầy ấy là cuốn chương trình được cuộn tròn lại, đi một lượt dọc từ lớp một đến lớp mười ba, giọng nói nghiêm nghị bên tai không dứt: “Đồng phục của em đâu? Đồng phục đâu?! Đứng thẳng, khom lưng như khi! Bàng tên đâu!?”

Sau đó rất nhanh chóng đến lớp 14, thầy phụ trách đi từ đầu đến cuối gõ gõ.

“Hai người các em...” Cuối cùng thầy ấy cũng dừng lại chỗ Đường Nhân, lời nói như bị chặn lại ở trong họng, nhỏ nhẹ nói: “Mau chỉnh sửa lại đồng phục cho gọn gàng. Tô Khả Tây, sao đồng phục của em lại đen nhất khối vậy hả?”

Tô Khả Tây bĩu môi: “Hôm qua em đi đào than đá cùng với ba ạ.”

“Sao em không nói mình đi đào mỏ vàng luôn đi?”

“Thầy à, chúng ta làm gì có mỏ vàng ạ!”

Thầy phụ trách bị bí, học sinh đứng xung quanh đã thấy nhưng không dám lên tiếng.

Thầy ấy trở lại đứng bên cạnh sân khấu, hai người phát biểu đã xong, vì không muốn để cho học sinh giỏi bị lúng túng, nên có vài tiếng vỗ tay thừa thốt vang lên.

Micro lại lần nữa rơi vào trong tay thầy phụ trách, tất cả học sinh đều cảm thấy buồn chán, chờ thầy phụ trách tuyên bố kết thúc.

Đường Nhân đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó khề rù mắt xuống, cảm xúc thất vọng hiếm thấy.

Tô Khả Tây nhin không được nói: “Nói nghe nè, tớ nghĩ cậu nên nhào tới hôn cậu ta một cái, bắt hắn chịu trách nhiệm. Cậu ta không chịu thì đánh cậu ta cho tới khi nào chịu nhận trách nhiệm thì thôi. Có câu nói, đánh là thương mắng là yêu, không đánh không thương không mắng sao yêu.”

Cô ta cười ha ha.

Đường Nhân nhìn cô ta: “Sao hôm nay tự dưng ăn nói như người điên vậy?”

Tô Khả Tây lạnh nhạt nói: “À à, có bản lĩnh thì cần tớ đi.”

“Xin lỗi, tớ không ăn shit!”

“Cút!”

Một lát sau, vẫn là Tô Khả Tây chủ động bu lại: “Cô em à, đừng nói chị đây không thương em, vì chị đây rộng lượng nói cho cô em biết, nhìn lên trên đi.”

Đường Nhân đang cực kỳ buồn bực bứt rứt, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn lên.

Lục Tri đang đứng bên cạnh thầy phụ trách.

Lần này anh mặc đồng phục, cực kỳ sáng chói, hiện ra vẻ yếu ớt, phối hợp với dáng người cao gầy. Mái tóc đen dưới ánh mặt trời tinh xảo giống như những gì cô nhìn thấy ngày hôm qua vậy.

Cho dù đồng phục giống nhau, nhưng ở Lục Tri lại toát ra một hương vị cấm dục. Mặc kệ đứng ở phía trên, anh nhất định sẽ căng thẳng muốn chết.

Thật khiến cho miệng lưỡi cô có cảm giác tươi mới. Một lần lại một lần nữa, cô như ở trong trạng thái bị trúng độc.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trên sân khấu trước sân thể dục, thầy phụ trách tùy ý nói vài lời.

Ánh mắt Đường Nhân vẫn đang dán chặt vào người bên cạnh.

“... Mời em Lục Trì lên phát biểu, mọi người cho một tràng pháo tay!”

Nhờ câu nói kia mà Đường Nhân choàng tỉnh, cô lập tức vỗ tay.

Tô Khả Tây đứng phía trước nghe được tiếng vỗ tay, cô ta quay đầu lại chăm chọc: “Cậu làm gì vậy, tự dung đi vỗ tay là thế nào?”

Lại một người khác mở miệng: “Tình yêu của chị Nhân nãy nائم rồi.”

Đường Nhân không để ý đến mọi người xung quanh, chỉ chăm chú chuẩn bị lắng nghe. Chỉ là không nghĩ anh vừa mở miệng, thì cô lại có cảm giác rất kỳ lạ.

Một Lục Trì nói chuyện lấp bắp, vậy mà khi đọc bài phát biểu lại rất nghiêm túc, cực kỳ rành mạch. Có lẽ đây chính là trường hợp đặc biệt, thật sự không nghĩ Lục Trì lại có kỹ năng này.

Lục Trì say mê đọc bài phát biểu, giọng nói mát lạnh mang thêm vài phần ngọt ngào.

Liên tục liên tục rót vào lòng cô như muốn tràn ra ngoài rồi.

~

Bài phát biểu kết thúc, cuối cùng Đường Nhân cũng hoàn hồn.

Tô Khả Tây thật sự là không chịu nổi thần sắc bộ dáng này của Đường Nhân: “Lục Trì như vậy mà cũng khiến cho cậu thần hồn điên đảo á hả? Tớ không nhìn ra được chỗ nào quyến rũ luôn á?”

Muốn lại gần, nhưng khoảng cách lại xa, nhưng cũng không phải đến nước này.

Đường Nhân đá hòn đá nhỏ trên sân thể dục.

Mặt mày cúi xuống, lông mi dài cũng rủ theo, trong chốc lát vụt sáng.

Tô Khả Tây còn chuẩn bị nói gì đó, chỉ nghe thấy giọng nói của Đường Nhân: “Mỗi lần nhìn thấy cậu ấy, tự dung trong lòng tớ cảm thấy ngọt ngào lắm.”

“Oe... Cậu đừng có nói mấy lời buồn nôn như vậy nữa được không hả?”

“Không được.”

Tô Khả Tây còn chưa kịp đáp lại, thì đã thấy Đường Nhân đột nhiên chạy về phía trước, xen lẫn trong hàng ngũ, thẳng tiến đến hàng đầu tiên.

Đúng lúc thầy phụ trách lại đứng chỗ đó, thấy cô chạy đến, hỏi: “Chuyện gì? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Đường Nhân cười đến mức sáng rực: “Em muốn lên phát biểu.”

Sắc mặt thầy phụ trách có chút quái dị, cái lần cô lên phát biểu “Không có gì để nói” cũng đã đủ khiến thầy ấy phải tới sầm mặt mũi rồi, bây giờ lại tính lên bày trò gì đây?

“Đường Nhân à, em có chắc chắn lần này lên phát biểu nghiêm túc không đó?” Trong lòng thầy phụ trách đầy mong đợi, hỏi.

Đường Nhân nhìn chằm chằm Lục Trì đang đi về phía hàng ngũ của lớp tự nhiên, mở miệng nói: “Không chỉ có mỗi mấy chữ như lần trước đâu ạ.”

Thầy phụ trách gật gù đầu, thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Vậy thì em nên truyền thụ một ít phương pháp học tập, cơ hội này khó có được, em nên truyền chút lửa cho các bạn nâng cao thành tích.”

Nói xong, thầy ấy đưa micro cho cô.

Đường Nhân nhếch môi, cầm lấy micro đứng trên sân khấu, sợi tóc bị gió thổi bay tán loạn, sau khi thấy mọi người tập trung nhìn cô rồi thì khẽ mở miệng.

Mặt mũi thầy phụ trách tràn đầy mong đợi, các bạn học cũng rất mong đợi.

“Bắt đầu từ hôm nay, Lục Trì ở lớp tự nhiên do tớ quản.”

Dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, vang vọng khắp sân trường.

Tất cả học sinh đồng loạt nhìn về phía thầy phụ trách, nhìn về mặt thầy ấy như hóa đá, trong lòng tràn đầy sự cảm thông.

Lần phát biểu này dài hơn lần trước, lợi hại hơn nhiều.

Cuối cùng lớp tự nhiên cũng nhốn nháo hẳn lên.

Lộc Dã vừa vịn đứng ở phía trước Lục Trì, nghe được câu nói ý vị sâu xa như vậy, thiếu chút nữa là cậu ta đã vỗ đùi đen đét rồi, cậu ta quay đầu lại cười nói: “Ha ha ha, Đường Nhân đúng là cái gì cũng dám làm, Lục Trì, cậu thật sự là...”

Lời nói của cậu ta bị nghẹn lại ở cổ họng.

Trước mặt cậu ta, Lục Trì đang cúi đầu, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, gọng kính che khuất hai mắt, nhìn qua vừa lạnh lùng lại rất lạnh nhạt, giống như anh không phải là nhân vật chính trong chuyện này vậy.

Lộc Dã đột nhiên im lặng, trong lòng đang dắc ý.

Học sinh chuyển trường Lục Trì này quả thật không đơn giản, chỉ sợ Đường Nhân không dễ gì mà theo đuổi được thôi.

Một lát sau, khi không còn ai chú ý tới nữa, thì sắc môi Lục Trì trở nên trắng bệch, lòng bàn tay nắm chặt đến toát cả mồ hôi, nhưng tim anh thì đập liên hồi.

Mà ở trên sân khấu, Đường Nhân thiếu chút nữa là bị thầy phụ trách đuổi xuống.

May là thầy phụ trách vẫn còn chú ý đến hình tượng, lại đi lên phát biểu một đoạn khá hay, giống như muốn rửa sạch dấu vết ác liệt vừa rồi.

~

Mỗi lớp theo thứ tự rời khỏi sân thể dục.

Bởi vì vấn đề vị trí, nên từng lớp từng lớp một rời đi, đầu tiên là lớp tự nhiên, rồi sau đó mới đến lớp 14.

“Tiết sau là môn gì? Tớ còn chưa xem qua thời khóa biểu nữa, nghỉ vài ngày đã quên sạch hết rồi.”

“Tiết toán, tớ mới xem lúc sáng.”

“Tiết toán là tiết phiền phức nhất, đọc đề bài thôi đã đau đầu lắm rồi, kỳ này chắc chắn thành tích tụt xuống nhiều lắm đây, hi vọng không bị đá ra khỏi lớp.”

Bóng dáng của Lục Trì đã biến mất ở phía trước, xung quanh có vài học sinh vây lại.

Những người khác đi càng lúc càng xa, giọng nói chuẩn xác rơi vào tai Đường Nhân, cô đột nhiên có mưu đồ.

Khoảng cách từ sân thể dục đến phòng học khá xa, chờ tất cả học sinh chậm chạp vào tới phòng học, thì chuông vào lớp vừa đúng lúc vang lên.

Đường Nhân nhớ lại màn đối thoại kia, còn muốn nhìn phản ứng đáng yêu của Lục Trì, cô lấy quyển sách từ trên bàn, đi ra khỏi phòng học.

Tô Khả Tây kéo lấy cô: “Đi đâu vậy? Vào học rồi.”

Đường Nhân quay đầu lại, phun ra mấy chữ: “Lớp tự nhiên.”

“Đầu óc cậu có bị làm sao không vậy?” Tô Khả Tây duỗi tay muốn kiểm tra, “Đầu đâu có nóng, tiết này là tiết Vật Lý, hiểu chưa? Là tiết Vật Lý đó!”

Đường Nhân yếu nhất là môn vật lý, mặc dù kém nhưng cũng bỏ xa các bạn học trong lớp mấy cái ngạ tư.

Một nữ sinh ở bên cạnh góp ý giọng gào: “Đúng vậy đúng vậy, nhan sắc cũng không khiến thành tích của cậu khá lên được đâu, thầy giáo vật lý cũng không phải không biết, tiết nào cũng muốn cậu trả lời câu hỏi.”

Tô Khả Tây lại bổ sung: “Hôm nay cậu phát biểu trước toàn trường như thế, nếu không phải vì ba cậu là hiệu trưởng, thì cậu chắc chắn đã bị hành ra tương rồi.”

Đường Nhân nhún vai: “Tớ biết mà.”

Cô chính là hiểu tính tình của thầy phụ trách, ba năm qua đều không thay đổi. Hơn nữa hiện tại thành tích của cô rất tốt, hoàn toàn không thể nói gì được, còn nữa lời nói của cô khi đó hoàn toàn rõ ràng.

Một phút sau, hai người cùng nhau buông tay.

Tô Khả Tây buông tay: “Đi đi đi đi, tớ nói với thầy vật lý là đầu óc cậu bị vào nước, đến phòng y tế hút nước rồi, thầy ấy tin hay không thì không liên quan đến tớ.”

Đường Nhân đột nhiên cúi người xuống, hôn lên má Tô Khả Tây một cái.

Tô Khả Tây chụp lấy bàn tay cô: “Em gái, còn muốn ở lại trên chộc chị sao!”

Thành tích lớp 14 là kém nhất trường, chỉ có Đường Nhân là học giỏi nhất nên lập tức trở thành bảo bối của thầy cô giáo, thời gian qua muốn gì làm đó, chủ nhiệm lớp quá hiền, chỉ cần không phải là chuyện gì lớn, thì đều mặc kệ Đường Nhân.

~

Thừa lúc thầy giáo còn chưa tới, Đường Nhân cầm lấy quyển sách nghênh ngang tiến vào cửa sau của lớp tự nhiên.

Lớp tự nhiên rất yên tĩnh, không giống lớp bên cạnh, lúc nào đến lớp cũng rất huyên náo.

Lục Trì ngồi ở hàng cuối cùng gần cửa sổ bên trong, đang tập trung viết gì đó.

Sĩ số lớp tự nhiên bị lẻ, khi anh chuyển đến thì các bạn học đã có vị trí ngồi ổn định, cho nên anh được ngồi một mình một bàn.

Đường Nhân không cần hỏi cũng có thể biết được.

“Khụ khụ.” Lộc Dã ngồi ở bên cạnh cửa sổ bên này đã phát hiện ra Đường Nhân, cậu ta nhấc chân lên, hạ thấp giọng: “Đây là lớp tự nhiên, cậu đi sai lớp hả?”

“Lục Trì.” Sắc mặt Đường Nhân không thay đổi.

Lộc Dã kìm nén tiếng cười: “Lớp ta có điểm phúc thật mà, Đường đại tiểu thư đến...”

Cậu ta còn chưa dứt lời, thì Đường Nhân đã đi lướt qua.

Nam sinh ngồi phía trước Lục Trì nghe thấy tiếng động, vừa quay đầu lại đã thấy Đường Nhân đang đi về hướng này, hai mắt tròn to.

Nam sinh kia không ngừng cầm bút đâm lên cuốn sách của Lục Trì, nhìn anh không có một chút động tĩnh gì, nam sinh đó lại càng gấp gấp hơn.

Lục Trì nhìn quyển sách chỉ chút dấu vết, anh khẽ nhủ mày. Đang muốn đẩy quyển sách đi thì đột nhiên có cảm giác ở bên cạnh có người vừa ngồi xuống, anh vừa ngẩng đầu, lại thấy khuôn mặt ngày hôm qua.

Anh yên lặng cúi đầu, tiếp tục viết viết.

“Lục Trì, một người đẹp như tớ ngồi bên cạnh cậu, vậy mà cậu chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái thôi sao?” Đường Nhân ghé sát mặt nói thì thầm với anh.

Lục Trì lập tức rụt người lại.

Đường Nhân nhướn mắt, lại sát lại gần một lần nữa: “Lục Trì, lần trước về ký túc xá rồi có nhớ tớ tới không?”

Vừa dứt lời, thì thầy giáo vừa bước vào, đầu tiên thầy ấy nhận xét về bài thi, phần lớn lớp tự nhiên đều đạt trên 50 điểm, nhưng có rất nhiều bạn bị mất điểm ở những câu rất cơ bản, nội dung cũng không cần nói chi tiết.

“Ban cán sự lên trả bài thi cho các bạn.”

Nét mặt của Lục Trì không có một chút biến hóa nào, không lên tiếng đính chính bài thi, bài thi lần này là do anh chọn sai, là do bản thân anh mắc sai lầm.

Đường Nhân nghiêng đầu, lấy tay chống mặt, nhìn anh không nói lời nào.

Bị ánh mắt nóng rực của cô nhìn chăm chú đến như vậy, Lục Trì muốn làm ngơ cũng không được.

Viết công thức thiếu chút nữa bị sai, anh khẽ ngẩng đầu nhìn Đường Nhân, đúng lúc cùng cô đối mặt, nhẹ giọng nói: “Cậu.... Cậu có thể..... Có thể chuyển.... Chuyển qua ngồi ở chỗ khác không?”

Đường Nhân khẽ lắc đầu: “Không được, ai bảo cậu nhìn ngon mắt quá như thế.”

Lục Trì: “...”

Hai nam sinh ngồi phía trước nghe được sau đó liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy trong ánh mắt của nhau có vẻ khiếp sợ, nhỏ giọng thảo luận: “Nổi hết cả da gà lên rồi.”

Nam sinh ngồi cùng bàn phụ họa theo: “Thật không thể tưởng tượng được một Đường Nhân bình thường yên ắng tĩnh lặng lại đi thích kiêu người như vậy.”

Mặc dù giọng nói của bọn họ cực kỳ nhỏ, nhưng trên thực tế lại truyền ra phía sau rất rõ ràng. Đường Nhân không giận, mà chỉ cười nhẹ.

Lục Trì trong nháy mắt có chút bức bách, cô làm ra vẻ lạnh nhạt nhìn bài thi.

Thật lâu sau đó, cuối cùng Đường Nhân nhìn không được: “Bài này chỉ là một tổ hợp công thức bình thường, cậu nhìn được hai phút rồi đó.....”

Cô còn chưa dứt lời, trên bục giảng đã truyền đến một giọng khác: “...Đường Nhân? Sao em lại ở đây, lại còn ngồi ở đó nữa?”

Nghe vậy, cả lớp lập tức quay đầu lại, mọi con mắt đều chăm chú nhìn về phía cuối lớp, tâm tình của mọi người như muốn bay ra ngoài.

Đường Nhân ngoan ngoãn đứng lên, phát hiện ra thầy giáo này nhìn có chút quen mắt, lại giống như chưa từng thấy qua. Trong mắt cô, mọi thứ cô cảm thấy nhạt mắt đều giống nhau.

Có vài giáo viên lớp tự nhiên không ở trong phòng giáo viên, mà là có văn phòng riêng ở trên lầu cao, trước giờ Đường Nhân không đi lên trên, nên chỉ thấy qua vài giáo viên.

Thầy giáo nghi ngờ nói: “Thầy nhớ tiết này đâu có lớp nào nghỉ đâu? Sao em lại ở đây giờ này?” Mặc dù thành tích tốt, nhưng cũng không được trốn tiết.

Ánh mắt cô nhìn về phía Lục Trì, bài thi số học cộng với hình vẽ đập vào mắt, sau đó lập tức mở miệng: “Thưa thầy, em ngưỡng mộ tiết toán do thầy đứng lớp đã lâu, nên hôm nay đến đây dự thính ạ.”

Trong phòng học lập tức im phăng phất.

Có nam sinh nhin không được đập bàn một cái, cuối cùng phì cười. Có một thì sẽ có hai, không khí trong phòng học lập tức trở nên kỳ lạ.

Ban cán sự lớp cảm bài thi, mới vừa đi tới trước mặt Lục Trì.

Bài thi trong tay phát cũng không được, không phát cũng không xong, cả người thiếu chút nữa nghẹn đến nội thương.

Đường Nhân nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy thần sắc của bọn họ có chút quái dị.

Thầy giáo đứng trên bục giảng cũng nhin cười không được, nói: “Thật sao? Em thật sự thích lớp toán thầy dạy như vậy sao, thật là vinh hạnh cho thầy quá.”

Thầy giáo đứng ở phía trên, nghĩ thầm trước kia không nhận ra lớp 14 lại có học sinh hài hước như Đường Nhân, chả trách giáo viên chủ nhiệm lớp suốt ngày nâng đỡ.

Đường Nhân nghiêng đầu: “Lục Trì.”

Lục Trì ngưng bút, do dự mở miệng: “Là tiết vật.... Vật lý.”

Đường Nhân: “...”

Tiết vật lý mắc mớ gì cậu ta phải ngồi học công thức toán học?

Tốt lắm, quả nhiên tươi mát thoát tục không làm ra vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: Trà Đá.

Khỏe miệng Đường Nhân khẽ giật giật, sắc mặt không đổi, lại mở miệng một lần nữa: “Nếu thầy dạy môn vật lý thì càng tốt, em ở lại đây nghe giảng một chút.”

Lần này cả lớp không nhìn được thật, đồng loạt cười rộ lên.

“Yên lặng.”

Nói xong, đến bản thân thầy giáo cũng không nhìn được cười: “Thầy cũng biết thầy giáo Trương. Em ngồi xuống trước đã, dù sao cả hai lớp đều nói về bài thi, cũng không có gì khác biệt.”

Giáo viên vật lý lớp 14 họ Trương.

Lộc Dã ở bên cạnh cười nghiêng cười ngả: “Lần đầu tiên phát hiện ra da mặt Đường Nhân dày đến vậy đó, thật sự là dọa chết người mà!”

Nam sinh ngồi cùng bàn trả lời: “Cậu không biết hả, thành tích của Đường Nhân môn nào cũng giỏi, chỉ có vật lý là kém nhất, ha ha ha!”

Lộc Dã tròn mắt: “Sao không biết được, lần trước còn nghe giáo viên vật lý nói là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thiếu chút nữa là bí mật thiên vị cho Đường Nhân rồi.”

Thành tích các môn còn lại của Đường Nhân cực kỳ tốt, chỉ riêng bị môn vật lý kéo lại, mặc dù vẫn vững vàng chiếm vị trí thứ nhất toàn trường, nhưng nếu như điểm môn vật lý cao lên được một chút, thì chắc chắn sẽ đứng vị trí khá cao trong bảng tổng sắp của thành phố.

Mỗi ngôi trường đều mơ ước có học sinh giỏi nhất thành phố, giỏi nhất tỉnh. Trường tư nhân Gia Thủy cũng còn thiếu mỗi cái danh đó mà thôi, nên Đường Nhân chính là học trò được các thầy cô kỳ vọng nhất.

Bây giờ thì lại kỳ vọng nhiều vào Lục Trì.

Không khí trong phòng học cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

Đường Nhân ngồi xuống, chọc chọc người bên cạnh: “Luơng tâm cậu không cần rút sao?”

Người bên cạnh không trả lời, cô lại tiếp tục hỏi: “Lục Trì, có phải cậu cố ý đúng không?”

Qua một lúc, Lục Trì ừ ừ trả lời: “Không. ... Không có.”

“Chắc chắn cậu cố ý rồi.”

“Không. .... Không có mà.”

Đường Nhân bật cười, sau đó phản pháo: “Rõ ràng mới vừa rồi cậu còn ôm sách vật lý, sao tự dưng lại đổi thành bài thi toán học, cậu nói như vậy có phải cố ý hay không.”

“... Thôi được rồi.”

“Nhìn xem, cậu thừa nhận rồi đó!”

Giọng nói trong trẻo của Đường Nhân phảng phất như tiếng chim sẻ hót lanh lảnh, Lục Trì nhìn không được vụng trộm nhìn sang.

Cô gục mặt xuống bàn, cánh tay trắng như tuyết gối dưới mặt, hơi mở mắt nhìn anh. Lông mi dày khẽ rung, tựa như cánh bướm đang vỗ.

Đôi môi hồng hào như đang tràn ra ý cười.

“Ha, bắt được cậu nhìn lên đó!” Đường Nhân tóm lấy áo anh.

Nghe vậy, Lục Trì nhanh chóng dời tầm mắt đi, gò má lập tức ửng đỏ, cẩn thận dùng tay đẩy bàn tay của cô ra.

Đôi khi da mặt cô cũng thật là dày.

Câu nói của ngày hôm qua đột ngột xuất hiện trong đầu Lục Trì một lần nữa, anh do dự lắc lắc đầu, gạt bỏ cái suy nghĩ trong đầu đi.

~

“Nhìn vào lớp tự nhiên thử đi.”

Đúng lúc này, giáo viên chủ nhiệm lớp tự nhiên Ngô Phong nhận được tin nhắn.

Ngô Phong đang uống nước, trông thấy tin nhắn này, trực tiếp phun hết nước ra ngoài.

“Lão Ngô, sao vậy, cái này là giáo án đó.” Người đối diện bất mãn nói.

Ngô Phong nhận lỗi: “Xin lỗi xin lỗi. Do tôi nhìn không được.”

Ngô Phong lập tức đứng dậy đi tới trước cửa nhìn vào lớp 14, quả nhiên thấy vị trí ở phía sau để trống, sau đó lại đi tới lớp tự nhiên, quả nhiên thấy nữ sinh ngồi bên cạnh Lục Trì chính là Đường Nhân.

Thầy giáo Ngô có chút cân nhắc, sau đó quay lại phòng giáo viên.

Trong phòng giáo viên, giáo viên lớp chuyên văn đang nói chuyện: “Mặc dù sáng nay tôi không dự lễ ở sân thể dục, nhưng cũng nghe được chuyện kia, chắc chắn sắc mặt thầy phụ trách rất khó coi. Đường Nhân này công nhận cũng có can đảm.”

Ngô Phong tùy tiện cầm lấy một bài thi quạt quạt: “Mới vừa rồi thầy giáo Vương nhắn tin cho tôi, tiết này Đường Nhân lại chạy tới lớp tôi ngồi học, còn nghĩ thầy ấy dạy môn toán, nói cái gì mà ngưỡng mộ tiết toán của thầy ấy đã lâu, khiến cả lớp cười rộ gây bất nháo.”

Những người khác suýt chút nữa bật cười.

“Chao ôi, cái này chính là rung động tuổi mới lớn mà.”

Ngô Phong còn nói: “Tôi cũng xem như không biết gì, tôi biết rõ Lục Trì, ở Nhất Trung đã trầm mặc ít nói, nguyên nhân là từ phía gia đình, tôi thấy hai đứa nó phồng chừng chắc chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi.”

“Như vậy cũng tốt, đỡ phải lo lắng, năm nay hi vọng hai đứa nó phải có một đứa đứng đầu thành phố.”

Chủ nhiệm lớp 14 thở dài: “Thành tích môn vật lý của Đường Nhân mỗi lần đều thiếu một chút, mặc dù không nhiều, nhưng cũng là điểm số. Lần này cũng bởi vì kém hơn nên chỉ đứng thứ hai, nhưng thầy thì lại khỏe rồi, học sinh chuyển trường lại đứng thứ nhất.”

Ở trường tư nhân, thành tích của lớp học cũng liên quan đến tiền lương của giáo viên. Nếu như có học sinh đứng đầu, hoặc đứng vị thứ cao thì tiền lương của chủ nhiệm lớp cũng tăng lên.

Trong lòng Ngô Phong thì vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Thành tích môn vật lý của Lục Trì cũng vừa đủ điểm, không chừng hai đứa nó ở một chỗ lại thảo luận học tập, nếu như phát hiện không có, thì tôi chắc chắn sẽ tách chúng ra.”

~

Trong phòng học, Đường Nhân nhìn không được đuôi tay sờ sờ mặt mình.

Bóng loáng mịn màng, nhan sắc đang ở thời đại đỉnh cao.

Cô có chút thất bại.

Trừ ngày hôm qua bởi vì có tiếp xúc thân thể với Lục Trì nên mới cảm nhận được sự biến hóa của anh, còn những cái khác hoàn toàn không có tác dụng gì.

Chẳng lẽ trong mắt anh chỉ biết đọc sách?

Đường Nhân kéo bài thi của anh: “Lục Trì, sách vở ưa nhìn hơn cả tớ hả?”

Cuối cùng Lục Trì cũng ngẩng đầu lên, trông mắt đen nhìn chằm chằm Đường Nhân mấy giây, sau đó thông thả cầm lại bài thi.

Sau đó, tiếp tục vẽ hàm số.

Tiểu nói lấp cũng có mặt này nữa sao, Đường Nhân chống cằm nhìn anh, lúc này động tác thoát nhìn thật sự rất nhẫn nại, rất thú vị.

Nửa bên khuôn mặt của Lục Trì thật sự không đủ để Đường Nhân nhìn ngắm, góc cạnh trên khuôn mặt anh rất hoàn mỹ. Ánh sáng chiếu vào từ phía bên kia, nên bóng của anh đổ về phía trước, khiến yết hầu nơi cổ anh gọi cảm muốn chết.

Đường Nhân không tự chủ được đắm chìm trong đó.

Không lâu sau, tiếng chuông hết tiết vang lên.

Thầy giáo đặt viên phấn vào trong hộp: “Bài học dừng lại tại đây, tiết sau chúng ta sẽ tiếp tục. Có vấn đề gì thắc mắc thì lên trên văn phòng tìm tôi, cả lớp nghỉ đi.”

Thầy giáo đứng dạy trong lớp tự nhiên, cho nên phòng làm việc ở trên lầu năm.

Lục Trì thu lại bài thi, nửa ngày sau mới mở miệng hỏi: “Cậu không về lớp.... Lớp học à?”

Đường Nhân nheo mắt, rút bài thi vật lý anh để phía dưới bàn lên: “Lục Trì, thành tích môn vật lý của tớ không được tốt, tớ mượn xem một chút.”

Lục Trì không lên tiếng.

Đường Nhân cho rằng anh không đồng ý, chọc chọc lên bàn tay anh, ngón tay của anh cong cong trông thật đẹp mắt khiến cho cô muốn vuốt ve.

“... Ngày mai.... Mai.... Mai nhớ trả lại đây.”

“Được, Trì Trì.” Đường Nhân đặc biệt gọi anh một cách thân mật, quan sát phản ứng của anh, cùng lắm là khuôn mặt anh chỉ hồng lên một chút, còn lại không có phản ứng gì đặc biệt.

Đường Nhân bắt đầu dĩ cầm lấy bài thi, đi ra khỏi phòng học bằng cửa sau.

Không vội, dù sao thời gian cấp ba còn dài.

Hai nam sinh ngồi phía trước bàn Lục Trì nghe lén được hết câu chuyện, cuối cùng không nhịn được, lên giọng bắt chước: “Lục Trì.”

“Hà.”

“...Cậu có thể hành động thân thiện hơn một chút được không.”

Sau đó, hai nam sinh cười rú lên như bị bệnh thần kinh.

Nghe hai người bàn trên đối thoại, bắt chước anh và Đường Nhân nheo nheo hết sức chói tai, lại nhớ tới chuyện cả lớp cười nhạo hai người bọn họ, sắc mặt anh chợt tái đi vài phần.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại nhìn ra phía cửa sau, lại thấy Đường Nhân đang đứng nói chuyện với Lộc Dã.

Đồng phục sạch sẽ, rộng rãi sáng ngời, hai cái chân thon thon của cô lộ ra ngoài.

Đường Nhân nghiêng đầu, nửa bên mặt trắng nõn sạch sẽ, ngũ quan tinh xảo, chóp mũi thanh tú, tóc dài vén lên cao, màu sắc đồng phục như tôn lên cái cổ trắng nõn của cô.

Giữa hai ngón tay mảnh mai kẹp một bài thi.

Môi cô khẽ nhếch lên, lúc mở lúc đóng. Trên mặt cô rất lạnh nhạt, hoàn toàn bất đồng với vẻ tinh nghịch vừa rồi của cô.

Lục Trì rú mắt xuống nhìn vào nơi nào đó, trong nháy mắt bị ngừng lại mấy giây, sau đó đột nhiên cởi áo đồng phục ra, không nói lời nào đứng lên.

Hai nam sinh bàn trên đang vui vẻ, đột nhiên thấy anh đứng lên không hiểu như thế nào, hai mắt nhìn nhau.

Thảm họa rồi, Lục Trì sẽ không rơi vào tay giặc chứ?

Đường Nhân còn chưa kịp phản ứng, bên eo đột nhiên xuất hiện hai cánh tay. Cô hơi hoang mang, hơi thờ của một người lạ ở sát bên cạnh, làm cho cô không nhịn được dựng hết tóc gáy.

Lục Trì hơi khom lưng, cầm anh trong nháy mắt gần bả vai Đường Nhân chỉ vài phần.

Ở khoảng cách gần mới phát hiện ra làn da của Đường Nhân trắng như sứ, vành tai khéo léo đáng yêu, đặc biệt là mùi của con gái ở cổ truyền thẳng đến chóp mũi anh.

Áo đồng phục của Lục Trì trực tiếp bao bọc nửa phần thân dưới của cô, hai cánh tay áo được anh khéo léo thắt túm lại phía trước bụng cô.

Lộc Dã đứng ở bên cạnh trừng mắt, lẩm bẩm nói: “Mẹ nó tớ không nhìn lầm chứ?”

“Cậu không có nhìn lầm đâu, Lục Trì cởi áo đồng phục ra rồi đưa cho Đường Nhân! Vì sao vậy?”

“Ngốc hã, đương nhiên là câu kết với nhau làm chuyện xấu rồi!”

“Đợi chút..... Cái này có câu thành ngữ phải nói như thế nào nhỉ?”

“Điểm ngữ văn của tớ chỉ cao hơn cậu hai phẩy thôi.”

“Cao hơn có hai phẩy mà nhai đi nhai lại mãi, làm như cậu giỏi lắm ý.”

Phần lớn học sinh trong lớp đều ra ngoài đi vệ sinh, còn dư lại vài học sinh ở trong lớp đọc sách, cũng không có bao nhiêu người để ý đến tình huống ở phía cửa sau này.

Đường Nhân đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cúi đầu.

Hai tay Lục Tri xuyên qua cái eo thon nhỏ của cô, giống như đang đứng ôm cô từ phía sau vậy, ngón tay thon dài đan xen vài cái, đã có thể thắt nút xong hai cái tay áo lại với nhau.

Cái eo của cô chợt nhỏ lại hơn, không còn ẩn mình trong cái áo đồng phục rộng rãi nữa, mà hiện ra một cái vòng eo nhỏ nhắn mềm mại.

Mà bây giờ đang ở trong lòng bàn tay của anh.

Anh vừa muốn tưởng tượng lại vừa không muốn nghĩ đến.

Lục Tri dường như bị điện giật rút mạnh hai tay về phía sau, sau đó lui về sau một bước.

Đường Nhân nhìn nút thắt trước bụng cô, đột nhiên xoay người, nhìn thẳng vào anh.

Lục Tri cúi thấp đầu, giọng nói lắp bắp khàn đặc: “Đừng... Đừng cười ra.”

Lời nói này còn có ý nghĩa rất khác. Sau khi Đường Nhân nghe xong thì cực kỳ sáng khoái, cô hứng thú hỏi lại: “Vì sao?”

Lục Tri ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô, sau đó lại dời ánh mắt xuống cánh môi đỏ hồng của cô.

Sau đó, anh lại dời tầm mắt qua chỗ khác.

Đường Nhân không nhận được câu trả lời của anh, mắt kính trên sống mũi anh lúc này che kín hết thần sắc của anh khiến cô nhìn không thấu.

Lúc đó, cô thật sự muốn tháo cặp kính đó ra khỏi khuôn mặt anh.

Lục Tri không nói một lời, chỉ quay lại chỗ ngồi của mình, Đường Nhân dõi theo bóng lưng của anh, lòng bàn tay siết chặt, nhếch nhếch môi cười.

Cô cân nhắc mấy giây, tay đặt lên trên áo đồng phục của anh, nờ một nụ cười nhẹ, rồi khỏi lớp tự nhiên.

Nhất định là anh đang xấu hổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Editor: Trà Đá

Chờ Đường Nhân đi rồi, Lộc Dã không thể chờ được nữa chạy đến bên cạnh Lục Tri: “Người anh em à.”

“Hà?”

“Người anh em không biết rõ con người Đường Nhân rồi, bình thường cũng không đặc biệt thích thứ gì hết, vậy mà anh thấy cậu ấy thích người anh em nhất đấy.”

Lục Tri không hiểu hỏi: “Chẳng lẽ tớ là đồ... đồ vật sao?”

Lộc Dã bị câu hỏi này của anh làm cho nghẹn họng lại: “Tớ nói sai rồi. Mấy người học giỏi thật là, ý tớ là Đường Nhân thật sự thích cậu đó.”

Những người có chỉ số thông minh cao đều có tư duy kỳ lạ như thế sao?

Lục Tri rù mắt xuống, không nhìn lại Lộc Dã.

Lộc Dã gõ gõ bàn, hiếu kỳ nói: “Mà sao lúc nãy cậu lại cởi áo đồng phục ra đưa cho Đường Nhân vậy? Lỡ như hội học sinh đi kiểm tra, cậu bị bắt thì chẳng phải sẽ bị trừ điểm sao?”

Mặc dù cả lớp không bị ảnh hưởng, nhưng học sinh nào bị trừ nhiều điểm quá thì tiền lương của giáo viên chủ nhiệm sẽ bị ảnh hưởng, cho nên bình thường thì giáo viên chủ nhiệm sẽ phạt đứng hoặc là quét dọn vệ sinh.

“Lộc Dã, nhường một chút.” Một giọng nói khác đột nhiên xuất hiện.

Lộc Dã ngẩng đầu: “A, Triệu đại tiểu thư cũng muốn ngồi nữa hả?”

Triệu Như Băng đứng ở hành lang, không mặc áo đồng phục, chỉ có áo sơ mi trắng tay ngắn, lộ ra bên ngoài là cánh tay trắng mịn.

Lộc Dã cũng không ưa thích Triệu Như Băng. Cô ta là bạn cùng lớp với cậu ta năm cấp một, cùng trường năm cấp hai, hiện tại lại học chung cấp ba.

Bình thường cô ta rất khó chịu với mọi người, cực kỳ nhàm chán, cũng cái kiểu không đếm xỉa đến người khác nhưng lại hoàn toàn khác với Đường Nhân, đáy lòng cô ta thật sự xem thường người khác.

“Làm sao đây, tớ đến trước mà.” Lộc Dã không đếm xỉa đến cô ta: “Triệu đại tiểu thư ngồi chỗ khác đi.”

Triệu Như Băng khề trùng to mắt: “Cậu!”

Không biết sao Lộc Dã lại không muốn nhường, một chút cũng không nể nang con gái, Triệu Như Băng chỉ có thể ngồi ở trước mặt bọn họ.

Triệu Như Băng mở bài thi ra, lật đến đề bài cần hỏi.

Vào lúc Lục Trì vừa chuyển đến là cô ta đã chú ý tới anh rồi, một học sinh rất cố gắng, đáng vẻ thanh tú, cô ta bỗng chốc có tình cảm với cậu nam sinh mặc áo sơ mi trắng này.

Mặc dù mới tới một hai ngày, nhưng cô ta lại không tức giận khi thấy thành tích của Lục Trì cao hơn mình, thấy tên của Lục Trì đứng trên tên mình, cô ta còn có chút hưng phấn không nói nên lời.

“Lục Trì, thầy giáo vật lý nói cậu được điểm tối đa, có đề bài này tớ không hiểu, có thể thỉnh giáo cậu một chút được không?” Triệu Như Băng dùng tay vén mái tóc lộn xộn ra sau tai, nói nhẹ nhàng, đôi mắt xéch nhìn chăm chăm chữ viết như tranh vẽ của Lục Trì.

Tiết vừa rồi nhìn bộ dáng của Đường Nhân khi ngồi chung bàn với anh, chắc hẳn anh phải cư xử rất khéo léo.

Ngồi đến Đường Nhân, trong lòng Triệu Như Băng cười lạnh một tiếng, thật sự là chẳng biết xấu hổ, trước mặt toàn trường mà dám làm cái trò không ra gì đó, đây đâu phải là nhà của riêng Đường Nhân.

Lộc Dã cười nhạo một tiếng.

Triệu đại tiểu thư lại còn chủ động đi hỏi người khác, lại còn bày ra bộ dáng dụ dỗ nữa chứ, nói không có ý gì mờ ám thì Lộc Dã chắc chắn không tin, sợ là đang nhắm đến Lục Trì.

Lục Trì sững sờ nửa ngày, ngón tay nắm chặt cây bút: “Thầy giáo.... giáo có nói là tiết sau sẽ giải... giải thích cụ thể hơn.”

Sắc mặt Triệu Như Băng biến hóa trong chớp mắt, nhưng khôi phục lại bình thường rất nhanh: “Tớ... Chỉ là tớ muốn nhanh chóng biết câu trả lời...”

Lời còn chưa nói hết, thì Lộc Dã đã cười ra tiếng: “Chao ôi, Triệu đại tiểu thư, sao không đợi thầy giáo vào giải đáp, cậu thấy thầy giáo còn kém học trò luôn sao? Thầy giáo vật lý mà biết được chắc khóc lóc mất thôi.”

Triệu Như Băng đá một cước vào chân cậu ta, giọng nói lạnh lùng: “Tớ không có nói chuyện với cậu, cậu không cần phải xen vào việc của người khác, có thời gian rảnh như vậy thì đi xem lại bài đi.”

Giọng nói của cô ta đề thấp hết sức có thể.

Về mặt Lục Trì có chút mất tự nhiên, không biết như thế nào, lại chứng kiến những người chung quanh lại đang nhìn chăm chăm về phía này, sắc mặt anh có chút trắng bệch, trong lòng có chút bức bối.

Lộc Dã và Triệu Như Băng còn đang bận âm ỉ, không có dấu hiệu ngừng lại, anh dứt khoát đứng lên.

Triệu Như Băng ngây người: “Cậu đi đâu vậy?”

“Ra... Ra ngoài.” Lục Trì đẩy ghế ra, rời khỏi phòng học từ cửa sau.

Lộc Dã liếc Triệu Như Băng một cái, nhìn có chút hả hê: “Nghe rõ chưa.” Sau đó cũng rời khỏi bàn.

Triệu Như Băng thu lại bài thi, nhìn bóng lưng hai người rời đi, nhịn không được cắn răng, sắc mặt có chút khó coi.

~

Đường Nhân mang một trận cuồng phong về lớp 14.

Nhớ lại bộ dáng không được tự nhiên của Lục Trì, khoe miệng Đường Nhân cong thành một đường xinh đẹp: “Chao ôi, Trì Trì thật sự rất đáng yêu mà.”

Tô Khả Tây lạnh mặt: “Còn biết đường trở về nữa đấy.”

Đường Nhân ném quả bóng rổ vào cái giỏ, kỹ thuật cao, khiến các nam sinh trong lớp hoa cả mắt, sinh lòng bội phục, tiếng vỗ tay hoan hô nổi lên từ bốn phía.

“Chính tay Lục Trì cột áo cho tớ.”

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ tới cảm giác cánh tay mạnh mẽ của anh vòng ở bên hông cô, mỗi một lần nhớ lại sẽ khiến ngực cô tê dại một hồi.

Lạnh lùng nhiều năm như vậy cuối cùng cũng bị bắt làm tù binh rồi.

“Rồi rồi rồi, biết rồi, chỉ là một hành động nhỏ thôi mà cũng khiến cậu mê mết cho được.... Nếu cậu muốn, tớ cũng cột áo cả ngày cho cậu, cột đến khi cậu học mẩu luôn cũng được.” Tô Khả Tây che miệng.

Lục Trì cột hai ống tay áo lại với nhau rất chỉnh tề, giống như tính cách của anh vậy.

Đường Nhân vươn ngón tay ra, lưu luyến nhẹ nhàng cời bỏ, đưa áo đồng phục lên chớp mũi.

Đúng như cô nghĩ, một mùi hương thơm ngát ngập tràn trong áo.

Tô Khả Tây không đành lòng nhìn thẳng: “Nhìn bộ dáng si tình của cậu kia!!”

Đường Nhân không để ý tới Tô Khả Tây, xoay người sang chỗ khác, khom lưng cúi xuống bàn tìm này nọ, thì sau lưng váy đồng phục lộ ra một khối màu đỏ nho nhỏ.

Tô Khả Tây kinh hãi: “Bà ơi di cả của bà đến rồi, làm tôi còn tưởng cún con kia tấn công bà nữa chứ.”

Đường Nhân không bao giờ cảm thấy đau khi kinh nguyệt đến, cũng may thời gian đến cũng có quy luật. Nếu không có quy luật, thì chắc cô cũng không biết khi nào thì kinh nguyệt đến.

Nghe vậy, Đường Nhân nhú mày, đưa tay sờ sờ, đầu ngón tay có mùi tanh của máu.

Cô quay người lại, mượn gương của Tô Khả Tây xem xét, quả nhiên có một vết máu trên váy đồng phục. Cẩn thận nghĩ lại, hai ngày này vừa đúng lúc kinh nguyệt tới.

Không trách được Lục Trì đột nhiên dùng áo đồng phục che lại cho cô, rõ ràng trước đây anh rất khó tiếp xúc với cô, thân thể anh cứng ngắt.

“Nếu không thì xin về thay váy đi.”

“Không kịp.”

Đường Nhân mặc áo đồng phục của Lục Trì, rất dài, rất lớn, so với cô thì cái áo có vẻ lớn, nam sinh lớn hơn vài phân.

Giống như một đứa bé trộm áo của người lớn.

Tô Khả Tây mới vừa cho cô mượn gương, vừa quay đầu lại thấy cô, thiếu chút nữa không nhảy dựng lên.

Tô Khả Tây nuốt nước miếng: “Nhân Nhân, cậu biết phản ứng đầu tiên của tớ là gì không?”

“Hả?”

Tô Khả Tây nhảy qua nắm hai đầu vai cô: “Nếu như tớ là con trai, thì nhất định sẽ giấu cậu ở nhà!”

Kiểu con gái mặc áo đồng phục của nam sinh, không phải gọi cảm, nhưng lại rất ưa nhìn, hiện tại Đường Nhân khiến cho người ta có cảm giác không dời mắt đi được... Cô là một nữ sinh mà ai cũng muốn giằng vò một phen.

Mặt Đường Nhân không biến sắc: “A, vậy thì tớ phải đi mê hoặc Lục Trì gấp thôi.”

“Cút.” Tô Khả Tây nhét băng vệ sinh vào trong lòng Đường Nhân.

Đường Nhân nhú mày đi vào nhà vệ sinh, may mắn cũng không cách xa phòng học lắm.

Lúc cô cời váy xuống mới phát hiện ra tính nghiêm trọng, lần này ra rất nhiều, cô không thể nào để dính lên áo đồng phục của Lục Trì, nên dứt khoát cời váy ra.

May mắn là áo đồng phục đủ dài, trực tiếp dài quá đầu gối vài phân, kéo khóa lên nhìn giống như áo liền váy.

Trường học cho phép mặc váy, nhưng không cho phép mặc váy ngắn trên đầu gối. Nếu không thì bảo vệ vẫn có thể không cho vào trường.

Hai cái chân thon mảnh lộ ra bên ngoài.

Bắp chân thẳng tắp, trắng nõn mềm mịn.

Lần nữa trở lại phòng học, Đường Nhân trở nên yên tĩnh rất nhiều, hai chân cuộn tròn trên ghế, tư thế thiếu lễ độ lật bài thi.

Chữ viết và con người Lục Trì không giống nhau, chữ viết có góc cạnh, hạ bút vừa phải, có chút hơi ngoáy, nhưng lại có thể làm cho người khác vừa liếc mắt đã nhận ra.

Chữ viết tên lớp rất nghiêm chỉnh tinh tể, từng chữ trong đó đều chứa một vẻ đẹp, mạnh mẽ cương nghị.

Đường Nhân dùng ngón tay vuốt ve trang giấy mấy giây, sau đó cầm lấy bút chì vẽ hình trái tim lên trang giấy như nai con.

Rồi sau đó, cô mới chuyển đến phần bài thi.

Bài thi của anh không có bất kỳ phần dư thừa nào, mỗi một bài đều được giải đáp rất hoàn mỹ, thầy giáo chấm bài còn viết mấy lời khen ngợi ở bên cạnh.

Tô Khả Tây đến gần: “Của ai đây? Cậu lấy bài thi của Lục Trì về đây làm gì?”

Cô duỗi tay lật một cái, phần tổng hợp tính điểm từng phần, cái khác được trọn điểm, chả trách đứng thứ nhất, chỉ một môn vật lý thôi đã có thể bỏ xa được rất nhiều người, nhìn lại bản thân chưa được một phần mười.

Con mẹ nó, giữa người với người mà có sự chênh lệch lớn đến vậy sao.

Đường Nhân nhìn xuống dưới, xem đến bài toán vật lý, nhận thấy bản thân sai câu cuối cùng, cô chống cằm: “Rõ ràng là mình cảm thấy mình tính đúng mà.....”

Lúc cô viết xuống thì cảm giác đầu tiên chính là như vậy.

Tô Khả Tây: “Nhìn bộ dạng uất ức của cậu khiến tớ vui thật đấy.”

Đường Nhân: “Cút.”

Cô chống cằm, nhìn bài thi đến thất thần. Tay còn lại chạm tới quả bóng rổ, đập từng tiếng.

Có lẽ lần sau có thể viện lý do tìm Lục Trì để dạy kèm cô môn vật lý.

Còn chưa nghĩ xong, thì một giây sau đã thấy bóng dáng của Lục Trì xuất hiện trước cửa sổ.

Đường Nhân nghiêng đầu kêu: “Lục Trì!”

Cửa sổ mở, nên giọng nói được truyền đi rất dễ dàng.

Lục Trì quay đầu, ánh mắt rơi trên người cô, mấy giây sau trên khuôn mặt nhỏ nhắn của anh chuyển thành lo lắng, anh nhỏ giọng hỏi: “Cái ... Cái gì?”

Đường Nhân giơ bài thi lên trên cửa sổ: “Đề này tại sao lại có đáp số như vậy, tớ nghĩ tớ đã làm đúng mà.”

Cô thuận tay giơ bài thi của mình lên bên cạnh.

Chỉ là hỏi về bài thi ... Lục Trì bình tĩnh lại, nhìn bài thi mấy giây, giơ tay ra chỉ, đằng hoàng giải thích: “Công thức thứ ba ... Ba bị sai ... Sai rồi.”

Đường Nhân nghiêm túc lắng nghe anh nói xong, cực kỳ kiên nhẫn.

Lục Trì có chút ngượng ngùng. Trước kia nhiều người nghe anh nói được mấy chữ đã cắt ngang, hoặc trực tiếp không muốn nghe nữa. Dần dần, anh trở nên không thích nói chuyện nữa.

“Rõ ràng là đúng.”

“...Cậu... Không được chen... Chen miệng vào.” Lục Trì lớn gan.

Sau khi nói xong câu đó, anh lập tức giật mình, sắc mặt anh đột nhiên trở nên trắng bệch như màu sơn tường.

Đường Nhân bị giật mình bởi phản ứng của anh, giọng nói trở nên động viên: “Cậu nói tiếp đi, tớ không cắt ngang nữa, không sao đâu.”

Lục Trì ngập ngừng mấy giây, con mắt sau tròng kính khẽ tròn tròn, có chút ngượng ngùng, hết sức vì cô mà giảng giải.

Tiếng bước chân trên hành lang, tiếng nói chuyện tựa như cũng biến thành một khung cảnh mơ hồ.

Đường Nhân nhéo nhéo lỗ tai, giọng nói Lục Trì mát lạnh trầm thấp, trong lòng cô tựa như có tiếng mưa rơi.

Nhìn thấy cô thất thần, Lục Trì nghiêng người nhỏ giọng hỏi: “Cậu... Cậu có đang nghe... Nghe không?”

Đường Nhân hoàn hồn: “Tớ không cẩn thận nên dùng sai rồi, chứ thật ra tớ cũng thông minh lắm đấy.”

“...”

Triệu Như Băng ra ngoài mua nước, quay người lại thì thấy Lục Trì đang đứng ở bên cửa sổ lớp 14. Sắc mặt của cô ta không biến sắc làm bộ đi qua chỗ đó, nghe được màn đối thoại không lớn không nhỏ.

“Lục Trì, có phải cậu đã tính toán hết rồi đúng không?”

“Cái... Cái gì?”

“Nếu không thì sao cậu lại xuất hiện bên cửa sổ đúng lúc như vậy, chẳng lẽ không phải cố ý sao?”

“...”

Đường Nhân dùng tay chống trên cửa sổ, hơn nữa lại để ý thấy Triệu Như Băng đứng ở sát vách đang nhìn chằm chằm về phía này, nhướn mày với cô.

Triệu Như Băng nghiêng đầu, cầm lấy chai nước rồi đi.

Đường Nhân nhếch môi, ánh mắt trở lại trên người nam sinh đẹp trai trước mặt: “Giảng bài cho tớ có cảm giác tuyệt lắm phải không?”

“...Không có... Không có.” Lục Trì lấp bắp thanh minh.

“Gạt người, hai tai cậu đỏ hết lên rồi kìa.”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Một người ở trong, một người ở ngoài. Một cao một thấp, hài hòa ngoài ý muốn.

Cho đến khi đi được một khoảng cách nhất định, rốt cuộc Triệu Như Băng vẫn không nhịn được quay đầu lại xem, còn có thể thấy khuôn mặt cong cong của Đường Nhân trên cửa kính.

Nghĩ lại vừa rồi bộ dạng nhướn mày của cô ta giống như đang tự làm với chính mình vậy.

Triệu Như Băng giống như đang tự khiêu khích bản thân, cô ta cắn cắn môi dưới.

“Như Băng, cậu làm sao đấy?” Sau lưng một nữ sinh vỗ vào bả vai của cô ta: “Về lớp ngay đi.”

Triệu Như Băng hoàn hồn: “Tớ biết rồi.” Cô ta nhìn lần nữa rồi mau chóng rời đi.

Chuông vào học vừa đúng lúc vang lên.

“Áo... Đồng phục...” Lục Trì đặt bút xuống, hai đầu lông mày có chút rối rắm: “Giặt sạch... Sạch rồi trả... Trả lại cho tớ.”

Đường Nhân híp mắt: “Được, Trì Trì.”

Nghe thấy câu này, Lục Trì lập tức vội vàng rời khỏi lớp 14, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng học còn cãi nhau ầm ĩ, anh dựa vào ghế.

Nhiều mày, sờ sờ lỗ tai với vẻ mặt tự nhiên, cảm giác nóng rực truyền đến đầu ngón tay, lan tràn đến ngực.

Giống hệt như lời cô nói...

~

Lục Trì vừa rời đi, Đường Nhân lập tức khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt.

“Ồ ồ.” Tô Khả Tây liếc cô: “Gạt người ~ Tớ không biết là cậu còn biết làm nũng đấy nhé? Giọng nói vừa rồi thật khiến cho lòng người tan chảy.”

Đường Nhân lạnh nhạt mở miệng: “Bởi vì không gặp đúng người thôi.”

Tô Khả Tây chân thành nói: “Cậu thật sự thay đổi rồi, thay đổi đến buồn nôn, một đồng sến súa, bây giờ tớ lại cảm thấy tin tưởng cậu có thể hạ gục được con cún nhỏ đó rồi.”

Đường Nhân không ngừng xoay xoay quả bóng rổ, nở nụ cười sáng rỡ động lòng người.

Cũng không lâu sau, thầy giáo vật lý tiến vào lớp, liếc mắt thấy Đường Nhân ngồi ở phía sau, cổ làm ra vẻ nghiêm túc. Đường Nhân làm trò cười ở lớp tự nhiên thì tất cả giáo viên trong phòng làm việc đã biết hết rồi, thầy giáo cũng biết rõ.

Cho nên bây giờ không nhịn được: “Ai đó mới quay về lớp hả, lớp khác có vẻ dễ hiểu hơn lớp tôi đó.”

Giọng nói trách móc của thầy giáo khiến cả lớp không nhịn được đập bàn cười.

Thầy giáo vật lý chính là kẻ dờ hoi, nhất là đối với Đường Nhân, thật sự là sấu đến mức tận cùng.

Đường Nhân mỉm cười, cũng không phản bác, đôi mắt xinh đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, sáng lạng như ngôi sao.

Sau đó không muốn làm khó cô nữa, làm hết phận sự của một thầy giáo, lấy giáo án ra: “Tiết này nói về bài thi vừa rồi, bình quân môn vật lý của toàn trường đạt 68 điểm, các em xem xem các em đạt được bao nhiêu, lúc tôi chấm bài thật sự không muốn nhìn thấy các em.”

Có người phản bác: “Nhưng thầy vẫn đến lớp em đó ạ.”

Miệng thầy giáo run rẩy một cái: “Lớp các em thật sự là lớp yếu kém nhất khối, thật là!”

Cả lớp không ai nhịn được cười, giáo viên nào cũng đều nói đúng câu này. Đến tiết tiếp theo, câu nói này cũng không thay đổi.

Thầy giáo gõ lên tấm bảng đen, cuối cùng khiến cả lớp tập trung lại.

~

Hai tiết sau cũng sửa bài thi, ước chừng có 20 phút hoạt động. Sau giờ học, vài học sinh trong lớp la ré vài tiếng, tốp ba tốp năm kết đôi đi siêu thị.

Siêu thị nhỏ mở bên tòa nhà hành chính, trong trường học nội trú, có các loại đồ ăn vặt trái cây nên siêu thị nhỏ trở nên rất đắt khách, từ sơ trung đến cao trung đều đến đó mua sắm.

Tô Khả Tây đứng lên túm lấy cô: “Không đi mua đồ sao? Cậu chính là cái máy rút tiền của tớ mà.”

Đường Nhân mặt mũi: “Không đi.”

“Thiệt là, bây giờ cậu ra ngoài, chẳng khác nào sói đội lốt cừu, quá nguy hiểm. Thôi để tớ mua về cho.”

Nói xong, Tô Khả Tây lập tức rời khỏi phòng học như một cơn gió.

Cô ta vừa mới cửa siêu thị nhỏ, thì lập tức gặp phải người quen Lữ Thu Thu.

“Văn Nguyệt đâu?”

Lữ Thu Thu lắc đầu: “Ngày hôm qua Văn Nguyệt ngã bệnh nên về nhà rồi, ở nhà dưỡng bệnh vài ngày, mẹ của cậu ấy có đến, hình như muốn cậu ấy nghỉ hết tuần sau mới đến lớp.”

“Bệnh?”

Lữ Thu Thu gãi gãi đầu: “Tớ cũng không rõ nữa, hôm kiểm tra không thấy cậu ấy ở trường, tối hôm qua lại thấy cậu ấy và mẹ rời khỏi đây cùng nhau, chắc phải tuần sau mới quay lại.”

Nói xong, Lữ Thu Thu khoát khoát tay: “Tớ đi trước đây.”

Văn Nguyệt cũng là học sinh chuyển từ Nhị Trung tới đây, đầu tóc đơn giản, đeo mắt kính, một cô gái đơn giản vui tươi, học sinh lớp chuyên văn.

Nhà của Văn Nguyệt gần Tam Trung, nhưng mẹ cô ta làm việc bên cạnh Nhị Trung, tan lớp muộn, nên bình thường cô ta cũng không đi qua bên kia.

Năm nhất lúc thi cuối kỳ, bởi vì cô ta bị bệnh nên được về nhà, trùng hợp là mẹ cô ta lại quên đón, thế là Văn Nguyệt phải đi qua chỗ làm việc của mẹ mình, kết quả là bị chặn.

Đối với một đám học sinh lưu manh mà nói, thì một nữ sinh nhỏ nhắn thanh tú nhìn qua giống như một học sinh chăm ngoan, rất dễ dàng kích thích lòng dạ đen tối của người khác.

Cây cối ở hai bên bờ sông phát triển xanh tốt, dọc hai bờ sông đều là cây và tán hoa tươi tốt, phía dưới còn có liễu rủ, cho nên buổi tối có rất nhiều người đi tản bộ.

Đúng lúc Đường Nhân thi xong thì lập tức chạy qua bên Nhị Trung tính sổ, vô tình thấy cảnh như vậy. May mắn đám học sinh lưu manh cũng không đông, mà đám đó chỉ dựa vào danh tiếng, hoàn toàn không có chút sức mạnh nào, bị cô đá vài cước đã bỏ chạy.

Sau đó, Nhị Trung một mực tố cáo, chuyện này lập tức đến tai hiệu trưởng, cứ như vậy phạt Đường Nhân, nhưng may sao có người đến làm chứng, nên chuyện này đột nhiên được xem xét điều tra kỹ hơn.

Từ hôm đó, mối quan hệ giữa Văn Nguyệt và Đường Nhân đột nhiên tốt lên.

Tính cách của Văn Nguyệt và Đường Nhân hoàn toàn ở hai thái cực khác nhau, nhưng lại chơi với nhau rất hòa hợp.

Bởi vì cơ thể Văn Nguyệt không khỏe, cho nên được về nhà sau khi học xong, mỗi lần có thời gian nghỉ, là cô ta lại mang đồ ăn ngon đến ăn cùng Đường Nhân và Tô Khả Tây.

Hai người tự nhiên thân thiết hơn.

Sau khi nói chuyện với Lữ Thu Thu xong, Tô Khả Tây mang theo túi ny lon màu đen chạy như bay về phòng học, thuật lại sự việc cho Đường Nhân nghe: “Văn Nguyệt càng ngày càng gầy, thân thể cậu ấy vốn đã không khỏe, rất dễ ngã bệnh.”

Đường Nhân ngồi thẳng lên: “Thứ sáu đi thăm cậu ấy một chút, cơ thể cậu ấy quá yếu.”

“Ừ.” Tô Khả Tây đột nhiên mở miệng: “Tớ định cắt tóc, vừa vận cậu lại muốn ra ngoài nữa, thứ sáu đi cùng nhau đi.”

Đường Nhân nghiêng đầu: “Nhưng cậu dưỡng lâu lắm rồi mà.”

Sắc mặt Tô Khả Tây âm trầm: “Lục Vũ thích tóc dài, nếu hán đi rồi, thì cũng chẳng cần nuôi dài làm gì nữa.”

Cũng lâu lắm rồi cái tên Lục Vũ này mới xuất hiện giữa cuộc đối thoại của hai người.

Kể từ cuối học kỳ trước, Lục Vũ đột nhiên chuyển qua Tam Trung mà không nói lý do, hai cô cũng cố gắng tìm hiểu.

Chuyện của Lục Vũ và Tô Khả Tây, thì Đường Nhân cũng rất rõ ràng: “Cắt cũng tốt.”

Tô Khả Tây đột nhiên quay đầu: “Sao cậu không ngạc nhiên? Dự đoán ngoài ý muốn của tớ.”

“Chậm tiêu.”

~

Tiếng chuông tiết học cuối cùng của buổi sáng vừa vang lên, Đường Nhân và Tô Khả Tây lập tức rời khỏi phòng học như tên bắn, trong chớp mắt đã biến mất khỏi lớp học.

Giáo viên vẫn còn duy trì tư thế cầm phấn viết, lập tức ngây người một lát, không thể làm gì ngoài việc đóng giáo án kết thúc tiết học.

Các bạn học lập tức ào ào chen lấn chui ra khỏi phòng học.

“Nhanh nhanh nhanh, đi chậm là hết thịt!”

“Hôm nay không biết có bao nhiêu thịt chua ngọt đây, mỗi lần đi ăn là giống như đi đánh trận vậy đó!”

Cơm trưa của Đường Nhân là nhờ Tô Khả Tây hỗ trợ tranh giành.

Cả ba khối cao trung đều tan học cùng nhau, khối sơ trung tan học trước năm phút, nhưng vẫn chậm trễ. Cho nên ở trong căn tin cực kỳ đông người, Đường Nhân trực tiếp vòng ra phía sau căn tin đi về phía ký túc xá.

Ký túc xá của cao trung nằm ở tận cùng bên trong góc, cho nên bên kia ít người, chạy về ký túc xá cùng lắm năm phút.

Xung quanh ban công trong phòng ngủ ký túc xá được bọc gương, Đường Nhân vừa vào cửa thì lập tức chạy ra ban công. Cô nhìn mình trong gương, trên mặt chậm rãi nở nụ cười mê người nhất.

Cô nhắm mắt lại, tình cảnh lúc đó hiện ra trong đầu cô.

Đường Nhân đưa tay sờ lên cổ, khi đó có làn hơi tinh tế ở chỗ này, ảm áp tê dại, giống như phút chốc đã được lưu lại tại đó.

Tiểu nói lấp còn có cách chọc người rất lợi hại, mặt không biến sắc, mỗi phút cô đều bị bắt lại.

Trong phòng ngủ vẫn chưa có ai quay trở lại.

Hai tay Đường Nhân nắm lại, nằm ngả xuống giường, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác nhớ nhung, rõ ràng trước kia cô rất dè dặt.

Kể từ khi gặp được Lục Trì, cho dù chỉ là một ngày ngắn ngủi, cô lập tức biến thành một người mơ mộng như bị thần kinh.

~

Tiết buổi chiều của lớp tự nhiên là môn sinh học.

Giáo viên môn sinh học là một giáo viên nữ, hùng hùng hổ hổ bước vào lớp, vừa vào cửa lớp đã nói liên tiếp không ngừng.

“Đề thi môn sinh học lần này đơn giản như vậy mà điểm thi của các em quá tệ, học hành như vậy thì lấy gì thi vào đại học đây.” Cô giáo lập tức nhìn về phía những học sinh còn lại: “Nghỉ lễ quốc khánh xong thì kiến thức cũng trả lại hết cho giáo viên rồi đúng không, lớp tự nhiên mà điểm thi chỉ được 60 điểm! Trình độ của lớp tự nhiên là như thế này sao?”

“Có rảnh thì học tập bạn mới Lục Trì, người ta cũng nghỉ lễ quốc khánh như các em mà thi được điểm tối đa, còn các em thì sao?”

Mặc dù cô giáo không trực tiếp chấm điểm, nhưng lúc tổng kết thì cũng có xem qua, nên một học sinh được điểm tối đa thật sự khiến cô giáo có hứng thú, lập tức nhớ tên, hỏi thầy giáo Ngô mới biết đó là học sinh mới chuyển trường đến.

Các bạn học trong lớp lập tức cúi đầu, ngụy trang kiểu đã điều, ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Ở trong tiết sinh học thì tốt nhất không nên lăm mồm lăm miệng, nếu không thì sẽ bị trở thành tâm điểm của tiết học, cả một tiết có thể bị nói không ngừng.

Giáo viên sinh học không để ý đến cả lớp, tiếp tục nói: “Bài thi sinh học lần này chỉ có hai người đạt điểm tối đa toàn khối, xem qua bài thi để biết bạn đó làm như thế nào. Lục Trì, đưa bài thi lên đây cho cô mượn.”

Cô giáo nhìn về phía cuối lớp.

Nửa ngày cũng chưa được đáp lại.

Cô giáo nhíu mày, lập lại: “Lục Trì, đưa bài thi lên đây cho cô mượn.”

Lục Trì hoàn hồn, mặt không biến sắc giải thích: “Có... Có người khác mượn.... Mượn đi rồi ạ.”

Cô giáo nghi hoặc: “Người khác mượn?”

Lục Trì lập tức gật đầu.

Cô giáo có chút không vui, bài thi vừa mới được trả lại lúc sáng đã bị mượn đi, chẳng lẽ không biết buổi chiều có tiết sinh học sao? Bộ có gì không hài lòng với giáo viên sao?

Nhưng suy nghĩ lại việc Lục Trì được điểm tối đa môn sinh học, nên cũng không hỏi nhiều, cho phép Lục Trì ngồi xuống: “Nếu như các em mà giỏi giống như Lục Trì, thì đâu cần đến trường nữa, tôi cũng có thể về hưu được rồi.”

Trong lớp yên tĩnh.

Cô giáo liên tục khen ngợi sự giỏi giang của Lục Trì. Dù sao học sinh này cũng mới chuyển tới, hơn nữa lại còn nói lấp, đâu phải có chuyện tốt như vậy.

Có học sinh khó chịu trong lòng, nghiêng đầu nhìn về phía sau. Từ đằng trước nhìn lại chỉ thấy Lục Trì cúi đầu, ngồi ở một góc lớp, không biết thần hồn nơi đâu.

Cặp mắt kính che hơn nửa khuôn mặt, đối lập với làn da trắng, giống hệt mặt trăng nhỏ.

Mấy nữ sinh đều di chuyển ánh mắt đến góc cạnh hoàn mỹ nơi cảm anh.

Chương 9

Ở bên kia lớp học.

Lộc Dã và Vương Suất nhảy mắt với nhau, buổi sáng rõ ràng mới nghe chính miệng Lục Trì nói là buổi chiều cần dùng đến, sao kết quả lại biến thành là cho người khác mượn.

Người mượn ngoài Đường Nhân ra thì còn có thể là ai được.

Hóa ra ban đầu đã cố ý như vậy, lần sau chắc cũng làm vậy.

“Học giỏi quả nhiên cũng có thủ đoạn.”

“Chắc chắn, không thể động vào được.”

Hai người tụ lại một chỗ nói nhỏ, đối với chuyện của Đường Nhân, có thể nói toàn bộ trường học đều nháo nhào hết lên, bởi vì cô quá phô trương, giống như ngọn lửa.

Mà học sinh chuyển trường này thật tình quá bình tĩnh.

Học sinh giỏi bình tĩnh là chuyện rất bình thường, nhưng lần đầu tiên Lộc Dã nhìn thấy Lục Trì đôi lúc quá bình tĩnh, về sau mới biết được nguyên nhân nói lắp, mặc dù không có gì tự ti.

Một tuần trôi qua, Lục Trì cũng đã nói chuyện với Lộc Dã được mấy câu. Lục Trì thường xuyên liếc mắt qua Lộc Dã, thì anh ta lập tức quên mất điều mình đang định nói, thật sự rất quý dị.

Lộc Dã còn nhớ rõ câu nói trước kia của ba anh ta.

Có một loại người, chỉ cần người đó xuất hiện ở trước mặt, thì người đối diện đột nhiên có cảm giác thấp hơn một bậc.

Lộc Dã rất muốn quay về nói chuyện với ba anh ta, rằng anh ta gặp tình huống này trước mặt một con mọt sách bình thường.

~

Lúc tối, sau khi Đường Nhân xong giờ tự học buổi tối thì mang đồng phục đi giặt sạch, sau đó đi ra ngoài ban công, treo ở chỗ bắt ánh nắng vào ban ngày.

Sau khi Trương Mai về phòng ký túc xá, lại kỳ quái hỏi: “Áo đồng phục của ai đây, sao lớn quá vậy?”

Tô Khả Tây dựa vào tường, bĩu mũi lên phía trên.

“A hiểu rồi.” Trương Mai nháy nháy mắt.

Hôm nay Trương Mai cũng không để ý nhiều, cơ bản Đường Nhân đã rất lợi hại, thời gian chưa bao lâu mà đã được người ta cho mượn đồng phục, vấn đề hai người dính với nhau cũng không còn xa nữa.

Đột nhiên ở bên trên truyền đến giọng nói lười biếng: “Muốn biết đầu đuôi sự việc thì nộp tiền đây.”

Tô Khả Tây nhai kẹo cao su, giơ chân đạp lên phía giường trên: “Đường Nhân, cậu thấy sắc quên bạn rồi đúng không. Có ý trung nhân là quên ngay cha mẹ, tôi ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng cô, lo từ miếng ăn đến giấc ngủ, vậy mà cô đối xử với tôi như vậy đó hả.”

“Cút càng xa càng tốt.” Đường Nhân ném xuống một đồng giấy nháp.

Trương Mai trèo lên giường trên: “Cậu thật sự vừa ý cái tên ở lớp tự nhiên hả?”

“Chứ chẳng lẽ là giả, cậu xem bộ dáng hôm nay của Đường Nhân mà xem, mặt mày hớn hở, đăm đuôi đưa tình, cậu chưa thấy cái cảnh bàn luận đề thi của hai người họ vào giờ nghỉ đâu, ôi trời đất ơi, kể cậu nghe.....” Tô Khả Tây kéo lấy cánh tay Trương Mai, nói nhỏ sự tình hôm nay.

“Nhìn không ra luôn đó.” Trương Mai ghen hờn trở mắt nhìn.

Trương Mai không có quan hệ thân thiết với Đường Nhân như Tô Khả Tây, nhưng tối nay Trương Mai có thể nhìn ra phong cách đối nhân xử thế của Đường Nhân.

Đối với nam sinh thì khỏi phải bàn tới, ba năm qua, cô cực kỳ hồ hững, không vừa mắt với bất kì ai, thế mà lần này cũng thất bại.

Xem ra chuyện của Đường Nhân và nam sinh mới chuyển tới sẽ rất thú vị đây.

~

Ồn ào nhốn nháo không bao lâu, thì đi quản lý kí túc xá thôi còi ở bên ngoài.

Trường tư nhân Gia Thủy cũng khá coi trọng thành tích, cho nên đối với việc học cũng có chút nghiêm khắc, ở các trường khác thì giờ tự học kết thúc sau chín giờ tối, ở đây kết thúc giờ tự học cũng đã mười giờ bốn mươi.

Cho nên bọn họ phải mau chóng trở về phòng ngủ, tắm rửa qua loa cũng hơn mười một giờ rồi.

Không lâu sau đó thì tắt đèn, ở bên ngoài ban công truyền đến tiếng rầm rầm.

Trời không tốt, đổ mưa rồi.

Ngày thứ hai vừa rời giường, nhận thấy đồng phục còn ẩm ướt, tâm tình Đường Nhân cực kỳ khó chịu.

Mưa rơi bao nhiêu ngày, thì tâm tình Đường Nhân cũng u ám bấy nhiêu ngày.

Nhưng các giáo viên bộ môn lại mang vào vài bài thi, phát xuống mấy bộ đề, khiến cô quên đi tâm trạng không tốt.

“Haiza, tâm tình đã khó chịu rồi còn phải làm bài nữa.” Tô Khả Tây bùng mặt than thở.

Tiết này là tiết ngữ văn, giáo viên ngữ văn cực kỳ dài dòng, hai tiết ngữ văn liên tiếp, cho nên thời gian nói nhảm cũng kéo dài hơn, còn hơn cả giáo viên chủ nhiệm nữa, mỗi lần đến tiết là cũng mất mười mấy phút mới bắt đầu vào bài học.

Chuyện thường làm nhất trong tiết ngữ văn chính là làm văn, dùng cả hai tiết.

Tô Khả Tây nhìn thấy bộ dạng cực kỳ nghiêm túc của Trương Mai, cho nên cũng không dám quấy rầy, vô tình đi phía trước nhìn thoáng qua, chợt thấy một hình ảnh rất kì quái.

Tô Khả Tây dùng bút chọc chọc người ngồi phía trước: “Trương Mai, cậu đang làm gì vậy?”

Trương Mai ngồi phía trước lập tức thẳng lưng, rồi sau đó chợt dạ vỗ ngực, che miệng mắt tròn: “Bà mẹ nó, cậu làm tớ sợ đứng tim. Tớ còn tưởng là cô chủ nhiệm vào lớp từ cửa sau.”

Đường Nhân cũng nhìn sang, chỉ thấy trong bụng Trương Mai không phải là sách vở gì, mà là những tờ giấy nho nhỏ màu sắc lộn xộn: “Cái gì mà đủ màu sắc hết vậy?”

“Sao năm cánh.” Sắc mặt Trương Mai trở nên hồng hồng, nhỏ giọng giải thích: “Chính là 520 ngôi sao, các cậu hiểu ý tớ mà đúng không?”

Nói xong, Trương Mai len lén đưa cho Đường Nhân.

Đường Nhân duỗi tay nhận lấy, lấy sách che lại rồi cùng nhìn với Tô Khả Tây.

Bên trong bình đựng thủy tinh được nhét đầy những ngôi sao năm cánh nho nhỏ đầy màu sắc rực rỡ, những ngôi sao chen lấn chặt ních như chứa đầy tâm sự của thiếu nữ.

Mọi người trong cùng phòng kí túc xá đều biết Trương Mai thầm mến lớp trưởng, đôi khi mọi người ở trong phòng ngủ cũng trêu chọc Trương Mai. Bình thường Trương Mai cũng rất cởi mở, nhưng khi gặp được người thầm mến, thì nửa năm cũng không dám mở miệng, đôi khi mọi người trong phòng ngủ còn giúp Trương Mai tạo cơ hội.

Trương Mai nhỏ giọng nói: “Tớ có nghe nói tháng sau là sinh nhật của cậu ấy.”

Đường Nhân lên tiếng: “Cậu định hôm đó đưa cho cậu ấy hả?”

“Ừ.” Trương Mai nghịch nghịch đầu ngón tay: “Các cậu suốt ngày khuyên tớ đi tỏ tình, bây giờ cũng cuối cấp rồi, tớ cũng muốn thử một lần.”

Trương Mai không chịu tỏ tình là có nguyên nhân.

Lớp trưởng hoàn toàn không có cảm giác với Trương Mai, hai người lại cùng lớp, sợ đến lúc đó lại lúng túng, không dám nhìn nhau, Trương Mai sợ nhất chuyện này.

Nhưng vài ngày qua chứng kiến hành động hùng hùng hổ hổ của Đường Nhân, Trương Mai cũng muốn thử, cùng lắm thì trở thành người xa lạ, cũng không nên hi vọng quá nhiều.

Nói thì nói như thế, nhưng tận sâu trong đáy lòng Trương Mai vẫn hi vọng chuyện này sẽ thành công.

“Vây cũng được.” Đường Nhân xoay xoay bút, lơ đãng nói: “Tớ nghe nói có nhò nào đó ở lớp 13 có ý tứ với cậu ấy.”

Trong nháy mắt Trương Mai kinh hoảng: “Thật vậy hả?”

Giọng nói có chút lớn, nên giáo viên ngữ văn nhìn sang bên này một cái, Trương Mai vội vàng xoay người đọc sách.

Chưa tới một phút, Trương Mai lại len lén đưa cho Đường Nhân vài tờ giấy nhỏ màu xanh nhạt, chắc là vì cảm ơn Đường Nhân đã nói ra thông tin này.

Đường Nhân đặt bút xuống, đột nhiên hưng phấn, nhìn chằm chằm động tác của Trương Mai, rồi tự gấp thành ngôi sao năm cánh nho nhỏ, sau đó đặt vào trong hộp bút.

Chợt cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Chốc lát sau, Tô Khả Tây nhin không được tiến lại gần: “Sao tớ lại không biết ở lớp 13 có nhò nào đó để ý lớp trưởng vậy?”

“A, lừa cậu ấy thôi.”

“...”

Đường Nhân tỏ vẻ lão luyện: “Nếu cậu ấy đã quyết tâm làm, lại nỗ lực như vậy, thì cũng nên để lớp trưởng biết chứ, chỉ cần nói: Tớ thích cậu. Như vậy chẳng phải là xong sao.”

“Nhưng lớp trưởng đâu có thích Trương Mai, cậu cũng biết rõ tính cách của lớp trưởng mà.” Tô Khả Tây lo lắng: “Nếu Trương Mai bị từ chối thì chết mất.”

Đường Nhân liếc Tô Khả Tây: “Không thử sao biết được.”

Tô Khả Tây gật đầu: “Cũng đúng. Vây cậu cũng muốn thử xem có bắt được Lục Trì hay không đó hả?”

Không nhận được câu trả lời, Tô Khả Tây cười nhạo: “Tớ thấy rõ ràng là cậu cứ mượn vờ của Lục Trì, hai người học giỏi ở cạnh nhau, thì làm bài tập chính là niềm vui rồi.”

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến thành tích của Đường Nhân ngày càng tốt lên, cho nên các giáo viên cũng mắt nhắm mắt mở mặc kệ.

Tất cả đều dựa vào thành tích.

Đường Nhân cười mà như không cười, lại lấy dưới bàn ra một quyển vở bí mật.

Tô Khả Tây mở to hai mắt: “Thôi cho tôi xin, tự dưng giờ này lại lấy quyển vở bí mật này ra? Tránh xa tớ ra một chút, nhìn thấy đã muốn đau đầu rồi!”

Quyển vở bí mật đó chính là con ác mộng đối với Tô Khả Tây.

Trước kia vì muốn ở gần Lục Vũ, cho nên Tô Khả Tây phấn đấu đứng thứ năm toàn khối, bên dưới bàn đều là những quyển vở bí mật mà cô ta cày ngày cày đêm, quả thật khiến bầu trời tối đen. Bây giờ nhìn lại thấy cả người đều khó chịu.

Đường Nhân không ngẩng đầu: “Không thích thì quay đầu đi chỗ khác đi.”

Tô Khả Tây bùng tỉnh: “Ồ ha.”

Tô Khả Tây yên lặng quay đầu, rút từ dưới bàn ra một quyển tiểu thuyết ngôn tình, quyết định rửa mắt.

Đường Nhân rõ ràng là cố ý!

~

Lục Trì chuyển đến trường được một tuần lễ, trừ ngày đầu tiên giới thiệu, thì tất cả mọi người cũng không để ý nhiều, cảm thấy có chút kiêu ngạo. Nhưng hai bài thi vừa rồi được điểm tối đa, thì mọi người cũng phải ngược nhìn lại.

Trước kia, người đứng đầu toàn khối là Đường Nhân, đứng thứ hai là Triệu Như Băng lớp tự nhiên, đạt được 700 điểm trên tổng số cũng là tuyệt đỉnh lắm rồi. Vây mà hiện tại điểm số của Lục Trì đã được 730 rồi, càng lên cao càng khó đuổi theo, cách quá xa.

Thật ra tiết này là tiết ngữ văn, nhưng chủ nhiệm lớp là thầy giáo Ngô lại biến tiết ngữ văn thành tiết chủ nhiệm, nói rất nhiều, không gì khác ngoài chuyện

muốn cả lớp cố gắng, đến cuối cùng lại để cả lớp tự học.

Trên cơ bản các tiết học ở cấp ba đều không có, tiết ngữ văn đôi khi cũng sẽ bị lấy ra hoặc thêm vào, nếu không phải là tiết kiểm tra, thì cũng là giờ tự học.

Hôm sau vào lúc giờ tự học buổi tối, một bạn học vừa được truyền nước biển về.

“Em xin phép.” Nam sinh đứng ngoài cửa nói.

Thầy giáo khoát khoát tay.

Nam sinh cười hi hi đi xuống bàn cuối, ra dấu chào hỏi với mấy nam sinh ngồi gần đó, rồi sau đó mới ngồi xuống.

Lục Trì nhìn qua vài lần, có khả năng là bị bệnh, cho nên sắc mặt nam sinh ngồi cùng bàn không tốt lắm, nhưng quả đầu húi cua thoát nhìn như phát sáng.

“Chào bạn mới, tớ là Đường Minh.” Đường Minh cười tủm tỉm chào hỏi, “Tớ nghe nói cậu chuyển từ trường Đệ Nhất về đây, về sau xin cậu chỉ giáo nhiều.”

Lục Trì gật đầu: “Chào.... Chào cậu.”

Đường Minh có chút giật mình, không nghĩ tới người ngồi cùng bàn lại nói lấp.

Đường Minh chỉ nghe nói thành tích của Lục Trì rất tốt, rất ít nói chuyện, nhưng cũng không nghĩ đến mức này. Cùng lắm thì trước kia Đường Minh chưa từng tiếp xúc qua kiểu người như vậy, cũng không biết bạn cùng bàn tốt xấu thế nào.

Bởi vì phía trên còn có giáo viên đang đứng, cho nên Đường Minh không dám nói lớn tiếng, chỉ nhỏ giọng giới thiệu bản thân, sau đó nhanh chóng xem lại bài vở.

Ngày hôm qua vừa mới thi xong, Đường Minh vắng mặt ở buổi kiểm tra chiều, sách vở của giờ tự học buổi tối đều được chuyển từ phòng ngủ đến lớp học, nhờ các bạn cùng phòng giúp đỡ, cộng thêm giấy tờ tài liệu chồng chất, tất cả được đặt hết lên bàn.

Nhanh như đức, bài thi được trả về phải xem xét chỉnh sửa ngay, nếu không thì vài ngày sau không biết đường nào mà lần.

Mới sửa được một nửa, Đường Minh lập tức sừng sốt, mồ ra, gãi gãi đầu, đẩy đẩy bạn cùng bàn: “Cái này của cậu à.”

Lục Trì mờ mịt: “Không... Không.”

“Sao không phải của cậu được, có tên của cậu nữa nè.” Đường Minh trả bài thi toán lại cho Lục Trì: “Không ngờ luôn đó, cậu trông thế mà chữ viết đẹp quá, nhìn chữ của tớ giống y như chó gặm, tớ còn không dám nhìn chữ của tớ nữa mà.”

Bài thi được mở ra, trên bài thi có viết hai chữ “Lục Trì”.

Bút máy, rất nhẹ.

Lục Trì lập tức giật mình, tay phải cầm bài thi, chăm chú nhìn mấy giây, lấp ba lấp bắp: “Có thể là.... Là không cẩn thận viết.... Viết lên.”

Hai tai Lục Trì hơi hơi đỏ ửng lên.

“Không sao không sao.” Đường Minh cũng không để ý, “Có thể là do tớ vội quá, nên không cẩn thận bị lẫn vào.”

Đối với bạn mới ngồi cùng bàn, Đường Minh cực kỳ kính nể, mặc dù Đường Minh ở nhà đời, nhưng vẫn biết rõ thành tích. Theo những gì Đường Minh biết, thì lần thi này học sinh chuyển từ Nhất Trung đến đứng nhất.

Nhìn toàn cảnh đã thấy không giống rồi. Trường tư nhân Gia Thủy lại bị một học sinh chuyển từ trường công lập đến giành lấy vị trí thứ nhất, trong lòng tự nhiên không thoải mái.

Hơn nữa bây giờ là cuối cấp, nếu như về sau biết được nguồn gốc của trạng nguyên của trường tư nhân Gia Thủy, thì chắc chắn ai cũng muốn chạy qua bên này.

Mặc kệ cuộc thi đã xong, nhưng thành tích cuối cùng vẫn chưa có.

Lớp tự nhiên khác lớp văn, làm một đoạn văn cũng có thể nâng cao điểm số lên mấy phần, đoán không chừng lớp văn sẽ nhận được điểm cao trong những phần trả lời câu hỏi quan trọng. Cho nên mỗi một lần thi, đều có thành tích mới.

Đường Minh còn đang suy nghĩ, con mắt thoáng nhìn qua bên cạnh thì thấy người ngồi cùng bàn đang dùng ngón tay xoa xoa cái tên trên bài thi.

Sau đó lại nhẹ nhàng đặt qua một bên.

“Trời đất cậu làm gì vậy?” Đường Minh vuốt mặt, đề thấp giọng nói: “Cậu cứ dùng tay xoa xoa như vậy thì bay mất tên đấy.”

Giáo viên coi lớp ở phía trên bục giảng, Đường Minh không chịu được sự im lặng.

Mấy giây sau, Đường Minh không nhận được nhỏ giọng nói chuyện: “Nếu như giữ cái tên lại, không chừng sau này đi thi đại học tớ có thể khoe khoang với mọi người, người đứng nhất trường tư nhân Gia Thủy, lại là tương lai sáng lạng của thành phố H, chính là người ngồi cùng bàn với tớ!”

Nói chuyện không hết, thì đừng nói gì đến tự học.

Lục Tri không nhận được hỏi: “Người nhà họ... Họ Đường đều... đều thích nói... Nói chuyện vậy sao?”

Nghe vậy, Đường Minh không hiểu: “Người nhà họ Đường? Trong lớp tự nhiên chỉ có mình tớ họ Đường, còn có ai họ Đường nữa sao, giới thiệu cho tớ quen biết một chút, nói không chừng năm trăm năm trước cùng một nhà...”

Người ngồi cùng bàn không trả lời lại.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Lớp 14, thầy giáo toán học đang tận dụng giờ tự học buổi tối để giảng giải bài thi.

Đường Nhân hắt hơi một cái.

Tô Khả Tây không ngẩng đầu lên, nói: “Ai nhớ cậu vậy.”

“Chắc là Lục Tri rồi.”

“...Da mặt cậu cũng dày đó.”

Đường Nhân xoa xoa mũi, suy nghĩ không chừng chính là Lục Tri, nếu không thì ai lại đi nhớ cô vào lúc này.

Bên ngoài trời đã tối đen, lâu lâu lại kèm theo tiếng sấm chớp.

Tùng tiếng, từng tiếng, khiến lòng người khó chịu.

~

Mưa vẫn rơi, áo đồng phục vẫn còn treo ở ban công, cuối cùng đến ngày thứ năm thì mặt trời cũng lộ dạng, không gắt nhưng ấm áp.

Được ngày thời tiết tốt, Đường Nhân lấy đồng phục ra phơi khô, còn kèm theo mùi thơm nhàn nhạt của hoa oải hương. Đường Nhân rất thỏa mãn vì ngăn tủ bên trong đựng áo đồng phục của Tô Dịch.

Trước tiết học buổi chiều, cô gấp áo đồng phục bỏ vào trong túi.

“Hôm nay có gì mà tâm tình tốt vậy hả?”

Tô Khả Tây hỏi: “Toàn thân tản ra hơi thở của mùa xuân, mà bây giờ mới là mùa thu thôi đó, thận trọng một chút.”

Tô Khả Tây thật sự nghĩ không ra, mới nhìn thấy người ta được hai ba lần mà trái tim đã rung động. Lẽ nào đây chính là tiếng sét ái tình trong truyền thuyết? Vừa gặp đã yêu?

Đường Nhân không để ý Tô Khả Tây, cô lấy ngôi sao năm cánh vừa mới gấp hai ngày trước ra, đặt trong lòng bàn tay tưởng tượng xem xét hết nửa ngày, sau đó nhét vào trong túi áo của Lục Tri.

Nghe nói Trương Mai đã làm hơn ba trăm ngôi sao, thật sự lợi hại.

~

Sau khi tan học, hai người cùng đi toilet.

Đi ngang qua phòng giáo viên, nghe được tiếng lớn giọng của giáo viên sinh học.

“Hai ngày trước lúc tôi muốn mượn bài thi của Lục Trì, thì trò đó nói là bài thi đã cho người khác mượn rồi, sau đó tôi cũng có đến lớp mượn một lần nữa, trò đó vẫn nói có người mượn chưa trả, cũng không biết là người nào mượn.”

“Thì cô hỏi trò đó xem thử ai mượn.”

“Tôi có hỏi, thầy đoán xem trò đó nói gì, trò đó nói không nhớ rõ ai mượn, thầy nói xem thái độ học sinh mà như vậy có được hay không.... Thôi, nhắc đến lại bực mình.”

Đường Nhân nghe xong khoe môi khẽ nhếch, trong lòng ngọt như đường.

Tô Khả Tây cười đến đau bụng: “Người ta bao che cho cậu kia, còn không mau trả bài thi lại cho người ta đi.”

“Hôm nay trả.” Trả cùng với áo đồng phục.

“Tớ đoán chừng cô giáo sinh học sẽ bức hỏi đến cùng người nào không biết xấu hổ mượn bài thi rồi không trả lại, thế là cậu lại nổi tiếng.”

“Tớ đã đủ nổi tiếng rồi.”

“Đường Nhân, cậu đúng là không biết xấu hổ.”

~

Tiếp theo là ngữ văn, giáo viên ở phía trên đang giảng bài về thể loại văn học.

Tô Khả Tây dùng khuỷu tay thúc vào Đường Nhân: “Nhìn nè, trong ngôn tình có bài thơ về tình cảm nồng nàn nè, để tớ đọc cho cậu nghe!”

“Tô Khả Tây! Em đang làm cái gì vậy?” Giáo viên ngữ văn nghiêm mặt ngắt lời cô ta.

Tô Khả Tây bắt đầu đi đứng lên.

Đường Nhân chặc lưỡi.

Giáo viên ngữ văn đã sớm để ý đến Tô Khả Tây, đi qua mở ra thì thấy Tô Khả Tây đang giấu một cuốn tiểu thuyết ngôn tình dưới sách ngữ văn, màu sắc mặt bìa rực rỡ đến khó coi: “Giờ là lúc nào rồi còn đọc truyện, có muốn thi đại học nữa không?”

Tô Khả Tây yên lặng nói: “Dạ muốn.”

Giáo viên ngữ văn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nếu muốn thì lo mà học hành cho đàng hoàng, đừng có lơ là lêu lổng. Ngồi xuống tập trung nghe giảng.”

Tô Khả Tây trở mắt nhìn cuốn ngôn tình không cánh mà bay, cô ta che miệng rên lên một tiếng. Hôm nay thời vận không tốt mà, cô ta đã đọc ngôn tình trong lớp nhiều năm như vậy, thế mà hôm nay lại bị phát hiện.

Đường Nhân phát âm khẩu hình miệng: Thơ tình gì?

Nhắc tới cái này, Tô Khả Tây lại tràn trề sức lực, viết viết vào giấy nháp, sau đó đưa cho cô: “Nếu người cũng có đuôi, thì sẽ không cảm thấy thẹn thùng, bởi vì khi ở cùng người, cuối cùng ta cũng không nhịn được vẫy đuôi. Cậu xem đây có phải là hình dáng thật sự của cậu hay không?”

Trên giấy chỉ có vài dòng ngắn ngủi.

Đường Nhân nhìn vào tập trung suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng như bừng tỉnh: “Không phải là...”

Cô sẽ không vẫy đuôi với người khác, không thích là không thích, thích là thích, sẽ không phá vỡ cái nguyên tắc cơ bản này.

Tô Khả Tây bĩu môi, lấy lại tờ giấy nháp, ánh mắt nhìn chăm chăm lên bảng tập trung nghe giảng.

Đường Nhân mở bài thi của Lục Trì ra, ánh mắt ngừng lại đề bài cuối cùng trong bài thi môn vật lý.

Cô nhớ lại hơi lạnh trên ngón tay anh khi anh chỉ lên bài thi, bộ dáng lấp ba lấp bắp đáng thương, mọi thứ như đắm vào trong lòng cô.

Hồ hấp của cô ngưng lại, cô bụm mặt, một luồng nhiệt nóng bức trào lên.

Mọi người xung quanh không chú ý đến bên này, Đường Nhân cố làm ra vẻ lạnh nhạt, mở chai nước ra uống ừng ực.

~

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Đường Nhân lập tức đi tới lớp tự nhiên.

“Haiza, mưa lớn như vậy, sợ buổi tối chạy về kí túc xá ướt như chuột lột mất.” Lộc Dã đang nói đùa với bạn bè, chợt nhìn thấy cô: “Tìm Lục Trì nữa hả?”

“Ừ.”

Đường Minh vừa đứng lúc đi từ bên cạnh qua, há hốc nhìn Đường Nhân đi về phía Lục Trì. Nếu không phải là bàng quang đầy như muốn nổ tung, thì Đường Minh đã đứng lại coi rồi.

Bên trong lớp, Lục Trì không hề biết gì, vẫn cúi đầu nghiêm túc viết nọ.

Đường Nhân đứng ở bên cạnh ngắm nhìn như vậy một lúc, chép chép miệng, sắc đẹp có thể thay cơm, đêm nay không cần ăn khuya rồi.

Cô đi tới, đứng ở sau lưng anh, ngón tay chợt chợt bả vai anh, nhỏ giọng nhắc nhở: “Con mọt sách, áo đồng phục của cậu đã được giặt sạch sẽ rồi.”

Đèn trên đỉnh đầu rõ ràng đã bị bóng của một ai đó che đi.

Ánh mắt Đường Nhân rơi trên gương mặt anh, lúc cô nói câu nói đó, cho dù anh có đeo mắt kính, cô cũng có thể thấy được tai anh khẽ động động.

Nhìn thấy anh phản ứng mạnh như vậy, Đường Nhân cười cười, đuôi mắt mang theo nét đẹp thiếu nữ. Cô đặt bài thi lên bàn: “Còn có bài thi nữa. Cảm ơn.”

Có lẽ khó mà nghe được hai chữ kia, Lục Trì còn bị giật mình.

Nghĩ đến chuyện mấy hôm trước, trong mắt anh chợt lóe lên một tia ngượng ngùng, anh lập tức lùi ra tạo khoảng cách với cô, nhẹ giọng nói: “Không. ... Không có gì.”

Đường Nhân nhìn chằm chằm anh.

Bộ dáng rụt rè của anh có thể khiến cho cô mê muội.

“Ừ.”

Đường Nhân dừng lại một chút, ánh mắt rõ ràng đang đánh giá anh từ đầu đến chân, trước khi đi bỏ lại một câu: “Bài thi của cậu không được cho người khác mượn đâu đấy.”

~

Không lâu sau đó, Đường Minh và Lộc Dã kẻ vai sát cánh quay lại, thấy người bạn ngồi cùng bàn bày biện bài thi trên bàn, ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên một tiếng: “Chao ôi, cuối cùng bài thi bị thất lạc quay trở về rồi à?”

Ánh mắt oán niệm của cô giáo sinh học vẫn còn ở đâu đây.

“Cho tớ mượn bài thi đạt điểm tối đa xem chút nào!” Đường Minh tự tay lấy đi.

Nhưng mà tay của Đường Minh còn chưa đụng bài thi, thì Lục Trì đã dùng sách đề lên bài thi, liếc nhìn cậu ta một cái: “Chờ. ... Chờ.”

Động tác của Lục Trì khiến cho Đường Minh có chút lúng túng.

Lục Trì thấy sắc mặt của Đường Minh có chút không đúng, anh bổ sung thêm một câu: “Tớ còn chưa. ... Chưa sửa lại nữa.”

“Ờ ừ.”

Đường Minh hiểu rõ, Lục Trì đã nói như vậy thì chắc không phải cố ý.

Vài phút sau tiếng chuông tan giờ tự học vang lên, Lục Trì vừa rời khỏi phòng học, Lộc Dã lập tức chạy lại gần, ngồi xuống, cười nói: “Ngồi học cùng thân đồng có cảm giác như thế nào?”

“Chưa lắm! Tớ nhìn thấy bài thi tiếng anh của cậu ấy, thì lập tức nhớ lại bài thi tiếng anh lẹt đẹt của tớ. Môn học nào cậu ấy cũng rất lợi hại! Cậu ấy bị sai một bài trong đề thi mà nhìn bộ dạng của cậu ấy thâm dề sợ.”

“Về sau có không thích, thì cũng đừng có đẩy qua cho tớ, chủ nhiệm lớp chắc chắn có thành kiến đối với tớ.”

Lộc Dã châm chọc một câu, ánh mắt liếc nhìn bài thi để trên bàn, duỗi tay ra định lấy.

Đường Minh dùng bút đánh lên tay của Lộc Dã: “Đừng có đụng vào.”

“Là sao.”

“Tớ vừa định động vào thì đã bị cản lại, cậu ấy nói chưa sửa lại bài. Không chừng là không thích người khác chạm vào đồ đạc của mình.”

Lộc Dã không phục: “Chắc chắn là lấy có thôi, cậu có biết hai ngày trước bài thi đó ai mượn không?”

Mặt mũi Đường Minh mờ mịt: “Ai mượn? Chắc là lớp khác mượn.”

“Đường Nhân đó!”

“Đừng có giỡn vậy cha nội.”

“Tớ giỡn cậu lúc nào, Đường Nhân ngồi ngay chỗ cậu ngồi nè, tán tỉnh cậu ấy hết cả một tiết vật lý.”

Đối với chuyện mấy ngày trước thì Đường Minh cũng có nghe qua, nhưng lúc này lại được nghe chuyện này, còn cảm thấy có chút mơ hồ.

Đường Minh nhỏ giọng nói: “Hôm trước vào tiết tự học tớ vô tình thấy tên cậu ấy được viết lên trên bài thi toán học, cậu ấy dùng tay xoa xoa lên cái tên như muốn xóa đi, hơn nữa hình như nét viết của con gái.”

Lộc Dã khoanh tay: “Chắc là Đường Nhân viết lên rồi.”

“Lục Trì nói là do cậu ấy không cẩn thận viết lên, tớ còn cho là cậu ấy luyện viết chữ.”

“Chuyện này cậu chưa hiểu đâu, người ta có tình ý đó.”

“...”

Hai người nói chuyện với nhau nửa ngày, phát hiện ra chuyện này thật sự không đơn giản, lòng hiếu kỳ đối với bài thi nằm trên bàn trở nên mãnh liệt, nhưng không dám lấy đi.

Lộc Dã đã sớm quan sát Lục Trì, mặc dù tính cách rất hướng nội, nhưng lại không dễ dàng buông tha người ta.

Lại nói, lòng hiếu kỳ hại chết mèo, cuối cùng vẫn nên kiềm chế lại.

Lộc Dã còn định nói gì đó, nhưng liếc thấy nhân vật chính đang tiến vào phòng học.

Lộc Dã ho nhẹ vài tiếng, nháy mắt với Đường Minh: “Khụ khụ, Đường Minh, ngày mai ăn cái gì?”

Đường Minh lập tức ngẫm hiểu: “Ngày mai? Phải xem thử căn tin có gì ăn mới được, lúc trước được nghỉ lúc nào cũng được ăn thịt kho tàu, về nhà suốt ngày được ăn ngon. Mới quay lại trường có vài ngày mà đã nhớ đồ ăn mẹ tớ nấu rồi. Thịt băm cà tím, cá nấu cải chua, gà xào cay...”

Lộc Dã đập Đường Minh một cước: “Con mẹ nó đừng có nói nữa được không!”

Đường Minh oan ức: “Lộc Dã, cậu có bị bệnh như tớ không mà nói, bệnh đi rồi ăn!”

“Sao cậu bệnh mà ăn nhiều vậy hả?”

“Tớ thuận miệng thôi, có phải lỗi tại tớ đâu. Nhà tớ là đại gia đó, Lộc Dã cậu dám đá tớ thử xem?”

Bởi vậy, hai người bắt đầu tranh cãi.

Ầm ỉ hết nửa ngày, cuối cùng Lộc Dã cũng ý thức được hai người bọn họ rõ ràng phải đang diễn trò mới đúng, tại sao lại thành ra cãi nhau thế này.

Cuối cùng hai người mỗi người một ngã.

~

Trước khi tiếng chuông lớp vang lên, rốt cuộc Đường Minh không nhịn được muốn hỏi.

Lời nói đã chực trào ra khỏi miệng, nhưng khi thấy bộ dáng nghiêm túc tự học của Lục Trì thì Đường Minh dừng lại.

Đường Minh cương quyết chuyển đề tài: “Mặc dù hai ngày qua không kiểm tra, nhưng tớ nghe nói ngày mai hội học sinh sẽ đi kiểm tra đó, cậu tốt nhất là nên mặc áo đồng phục, nếu không chắc chắn sẽ bị trừ điểm.”

Nghe vậy, Lục Trì nhẹ gật đầu với Đường Minh, giọng nói dè dặt: “Tớ... Tớ biết rồi.”

Nhắc tới điều này, Lục Trì nhanh chóng mặc áo đồng phục lên.

Tay trái anh theo thói quen bỏ vào trong túi áo, sau đó lập tức phát hiện ra có gì đó không đúng.

Trong túi áo có một thứ gì đó có góc cạnh rõ ràng.

Sờ thấy rất nhỏ, có thể kẹp giữa hai ngón tay.

Tim Lục Trì đập mạnh, lấy ra đặt trong lòng bàn tay.

Một ngôi sao năm cánh nho nhỏ màu xanh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ngôi sao nho nhỏ giống như viên kẹo.

Lục Trì bóp bóp.

Góc cạnh đâm vào tay.

“A, ai cho cậu ngôi sao năm cánh này vậy?” Đường Minh ngạc nhiên hỏi.

Lục Trì ngơ ngác: “Hả?”

Đường Minh lấy sách che mặt, nhìn ngôi sao nhỏ mà nói: “Người anh em ngốc quá, bây giờ con gái đang rất rộ cái phong trào gấp sao năm cánh tặng cho người họ thích đó. Em gái tớ ở nhà suốt ngày gấp sao, nói là muốn tặng cho người trong mộng.”

Hiện tại không biết đám nữ sinh nghĩ như thế nào mà đi gấp sao năm cánh, không bằng trực tỏ tình có phải là tốt hơn không.

Nói xong, Đường Minh nháy nháy mắt với Lục Trì: “Mới chuyển về đây một tuần lễ, mà đã có người để ý rồi. Tớ ở đây học lâu như vậy, cũng chưa bao giờ được nắm tay con gái nữa.”

Đầu ngón tay trắng bệch của Lục Trì thả ngôi sao vào lại trong túi áo.

Một lát sau, anh không nhìn được lấy ra một lần nữa.

~

Tiết cuối cùng của buổi chiều thứ sáu là tiết chủ nhiệm.

Chủ nhiệm của lớp 14 là giáo viên toán học Lâm Nhữ, tuy rằng thành tích của cả lớp rất kém, nhưng điểm thi môn toán cũng coi như tạm chấp nhận được.

Đường Nhân mở đề toán ra: “Chiều nay sau khi tan học, tớ muốn qua bên Tam Trung, đi không?”

“Không đi, không muốn đi.”

“Ok.”

Một lúc sau, Tô Khả Tây thúc vào tay Đường Nhân: “Tớ đi với, nhưng tớ không vào trong đâu, đứng bên ngoài thôi!”

Đường Nhân mơ hồ không rõ, nói: “Tùy cậu.”

Tô Khả Tây có cảm giác như bản thân đã bị nhìn thấy, mặt có chút nóng lên, liên tục lật sách vở không ngừng, làm bộ tập trung học hành.

Nhìn động tác của Tô Khả Tây là biết đang chột dạ, Đường Nhân chỉ cười không nói gì.

Tư nhân Gia Thủy có quy định thời gian nửa tháng được về nhà một lần, buổi chiều thứ sáu sau khi tan học, buổi chiều chủ nhật phải có mặt tại trường. Tính tới tính lui, thì chỉ được một ngày nghỉ.

Nhưng cho dù chỉ được nghỉ một ngày, thì mọi người cũng đều vui vẻ.

Vị trí của trường tư nhân Gia Thủy cũng không hẻo lánh lắm, nhưng xung quanh không có nhiều tòa nhà ở xung quanh, lại gần sông, không có nhiều

người tụ tập như ở Nhị Trung, cảnh vật phát triển tốt hơn nhiều.

Tam Trung cách trường tư nhân Gia Thủy rất xa, phải di chuyển bằng phương tiện công cộng, trên đường còn đi ngang qua Nhất Trung.

Nhất Trung có tiếng là trường giỏi của khu vực, nhưng trên cơ bản thì không có nhiều người quan tâm đến trường tư nhân Gia Thủy, ngược lại Nhị Trung ở gần đó nên hay bị so sánh với bọn họ.

Vị trí không tốt lắm, đi về phía trái ước chừng mười mấy phút mới đến được ngã tư. Ở ngã tư thứ nhất thì có nhiều địa điểm xe đồ đi xa, ở ngã tư thứ hai mới có trạm xe buýt.

Cho nên ngày thứ sáu tan học, hầu hết học sinh đều có xe của người nhà đến đón.

~

Tối gần giờ tan học, tâm tình của học trò đều ở trên mây, cho nên Lâm Nhữ không tiếp tục giải đề nữa, mà để thời gian cho cả lớp tự học.

Một lát sau, Lâm Nhữ gọi Đường Nhân ra ngoài.

“Nhân Nhân, sắp thi giữa kỳ rồi, lần này trường ta thi cùng với Nhất Trung, em nhất định phải làm bài cho thật tốt đó.” Lâm Nhữ dặn dò, “Ngàn vạn lần đừng có gây chuyện đó.”

Lâm Nhữ thật sự rất khổ tâm.

Nghĩ lại mấy lần trước đáng ra là đứng nhất, nhưng kết quả lại đi đánh nhau ở phía sau trường thi.

Đường Nhân nghiêm túc trả lời: “Đã được.”

Lâm Nhữ cười: “Ở bên lớp tự nhiên có trò Lục Trì rất giỏi môn vật lý, cô biết rõ em đang cần nhất điều gì, chỉ cần đừng vượt quá giới hạn là được. Hiện tại cũng đúng lúc, mặc kệ em có thích trò đó hay không, nhưng bây giờ học tập mới là điều quan trọng nhất. Chờ đến khi tốt nghiệp chẳng phải là tốt hơn sao.”

Bộ dạng của Lục Trì thanh tú, thành tích lại tốt, có nhiều nữ sinh thích là điều bình thường.

Lâm Nhữ đã từng trải qua thời kỳ con gái mới lớn như vậy rồi.

Mặc kệ có rung động hay không, thành tích mới là quan trọng nhất.

Lâm Nhữ nhẹ giọng: “Em thông minh như vậy chắc là hiểu ý cô đúng không?”

Đường Nhân đảo đảo mắt: “Đã hiểu.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Nhữ hài lòng gật đầu rồi đi.

~

Giáo viên tiếng anh Ngô Phong lớp tự nhiên, lớp tự nhiên có không ít nam sinh yếu môn tiếng anh. Đối với tiếng anh mà nói, đôi khi đoán mò lại đúng, mà nghiêm túc suy nghĩ lại sai.

Lục Trì để ý hai bạn học ngồi phía trước liên tục cãi nhau ầm ĩ, động tĩnh cũng không nhỏ.

Anh vừa dờn tầm mắt đi, thì lập tức nghe được một tiếng vang rất lớn.

tiếng đập tay trên bàn phát ra âm thanh rất lớn.

Chủ nhiệm lớp Ngô Phong đi nhanh qua bên này, thấy tay người này đang cầm tay người kia, sắc mặt thầy giáo trở nên khó coi: “Hai em đang làm gì đó?”

Hai học sinh trả lời đồng thanh: “Thể hiện tình cảm!”

“...”

Cả lớp bắt đầu cười rộ lên. Lục Trì ngồi gần đó cũng không nhịn được cong cong miệng cười.

Ngô Phong tức giận tròn tròn hai mắt, la lớn: “Hai người các em... Thật sự là muốn chọc điên tôi đúng không! Muốn nắm tay nhau vui vẻ đúng không? Được, dắt tay nhau lên bục giảng, rồi đứng trên đó nắm tay nhau cho cả lớp xem thể hiện tình cảm là như thế nào!”

Hai nam sinh bất đắc dĩ đứng lên, xô đẩy lẫn nhau: “Cũng tại cậu, nếu cậu không túm lấy tay tớ thì đâu bị như vậy.”

“Xem lại bản thân đi, cậu động thủ trước mà còn mặt mũi nói tớ hả.”

Hai người chậm chạp đi lên bục giảng, thấy cả lớp đang che miệng cười, dù cho da mặt có dày cỡ nào thì cũng không nhịn được mà đỏ lên.

Bọn họ chỉ là đang đùa giỡn, cầm lấy tay đối phương để ngăn chặn mà thôi.

Ngô Phong gõ lên bàn, lạnh lùng nói: “Nắm tay.”

Bộ dáng của thầy giáo phát hỏa rất khủng bố, hai nam sinh lập tức nắm tay nhau, dùng hết sức lực bóp tay đối phương, rồi chịu đựng cơn đau. Chờ giáo viên chủ nhiệm quay người đi, hai người lại nhe răng trợn mắt, đập chân mắng chửi nhau.

Tất cả ánh mắt của các bạn học trong lớp tập trung lên hai người bọn họ.

Năm phút sau.

Ngô Phong dùng ánh mắt lạnh lùng lướt qua hai nam sinh đứng trên bục giảng: “Thể hiện tình cảm thế nào rồi?”

“Dạ tốt lắm ạ!”

“Bây giờ bọn em có cảm giác tình thương mến thương hơn ạ.”

“...”

Hai người kẻ xướng người họa, ngược lại Ngô Phong không nhịn được, miệng lưỡi run rẩy trong chốc lát, cuối cùng vẫn phải để hai nam sinh về lại chỗ ngồi.

~

Ở cửa sau truyền đến tiếng nói chuyện nhỏ xúi.

Đường Minh vừa đứng lúc nhìn qua bên kia, thì thấy Đường Nhân đang đứng bên ngoài, Đường Minh tròn tròn mắt, không nhịn được thúc thúc người ngồi cùng bàn: “Nhìn ra ngoài kia.”

Lục Trì nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt nhú lại. Chỉ thấy có một góc bóng lưng, còn có mái tóc dài bị gió thổi bay lên.

Một lát sau, anh cúi đầu, suy nghĩ một chút, do dự mở đề thi vật lý ra.

Mở ra trang sau cũng không thấy gì khác lạ.

Anh vẫn yên lặng lật bài thi, lật đến trang cuối cùng thì thấy có mấy dòng chữ đập vào mắt anh.

[Ngày đó người đến

Hải đường cũng vừa nở

Phong cảnh rất hợp tình

- - Nhớ về người. Tiểu Tiên Nữ]

Chữ viết xinh đẹp, được viết bằng bút máy, nhẹ nhàng, nét chữ giống như đúc lần trước.

Không biết như thế nào, cô không cần cúi đầu thì thầm vẫn khiến lời nói vang vọng ở bên tai.

Lục Trì cảm thấy bên tai nóng lên, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Ngón trở thon dài đè trên bài thi. Lục Trì ho khan một tiếng, nửa ngày không biết nên có phản ứng gì.

Thời buổi này con gái đều nói thẳng ra như vậy sao?

“Sao vậy?” Đường Minh phát hiện ra có gì đó kỳ quái, tiến sát lại gần.

Lục Trì lấy sách đề lên bài thi. Mấy giây sau, nói ra mấy chữ: “Không có gì.”

Vừa nói xong, chính anh cũng cảm thấy sợ, trong mắt chợt lóe lên một tia ngạc nhiên, anh không nói lắp, trái tim anh kích động như muốn nhảy ra ngoài.

Đường Minh cũng lấy làm kinh hãi, nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lục Trì thì không dám quấy rầy nữa.

~

Chuyện xảy ra với hai nam sinh vừa rồi cũng khiến cả lớp yên tĩnh đi nhiều.

Đường Minh đang chuẩn bị cười nhạo hai nam sinh ngồi bàn trên, chợt nghe người ngồi cùng bàn hiếm khi nói chuyện hỏi một câu: “Trường mình liệu... Liệu có hoa hải... Hải đường không?”

“Có, ở giữa dãy cấp ba với tòa nhà thí nghiệm có một bồn hoa hải đường. Quên mất là cậu vừa mới chuyển đến, chỗ đó cũng gần đây, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ có thể thấy được.”

Đường Minh nhanh chóng đoán ra, tò mò hỏi: “Cậu hỏi cái này làm gì? Có ai tặng hoa hải đường cho cậu hả?”

Không ai tặng hải đường cho anh, ngược lại chỉ có thơ tình.

Ồ... Hải là thơ tình...

Lục Trì rũ mắt, nhìn chằm chằm bài thi một hồi lâu, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Hiện tại đang trong tiết học, ở bên dưới lầu rất yên tĩnh, không có một bóng người. Dưới bồn hoa lớn hình tròn nở đầy hoa, màu trắng màu hồng phấn tùm quanh cùng một chỗ.

Ánh mặt trời ở phía trên chiếu xuống những giọt sương còn đọng lại trên lá khiến bồn hoa tỏa sáng lấp lánh.

~

Cũng không lâu sau đó, tiếng chuông tan học vang lên, trong phòng học như muốn reo hò sung sướng, chỉ tiếc giáo viên chủ nhiệm vẫn còn đứng giảng bài trên bục giảng.

Đường Minh và Lộc Dã bắt đầu gõ bàn, bắt màn chuyện giáo viên chủ nhiệm dạy quá giờ.

Ngô Phong không nhanh không chậm giảng cho xong bài, sau đó mới chậm chạp mở miệng: “Cả lớp nghỉ. Về nhà đừng quên đọc sách đó, làm bài tập về nhà đầy đủ, chủ nhật quay lại trường.”

Tiếng nói vừa dứt, thì tiếng reo hò nổi lên bốn phía.

Lộc Dã đã sớm thu dọn sách vở, xách cặp lên chạy bay ra ngoài, vừa mới quay người thì đã bị Đường Nhân hù dọa đi lùi lại một bước.

Đường Nhân đang chờ ở ngoài cửa.

Trên hành lang ngẫu nhiên có một con gió thổi đến, mát mẻ đập vào mặt.

Càng đến gần Lục Trì, thì trái tim cô càng rung động.

Theo đạo lý mà nói, anh trông thanh tú như vậy, thì có cái gì mà lại khiến cho cô mê muội, giống như một loại mê dược, sau khi nghiện thì khiến cho cô càng ngày càng trầm mình sâu vào trong, không thể nào từ bỏ.

Còn về phần thuốc này có độc hay không thì cô không biết.

Lộc Dã cười ha ha hai tiếng.

Đầu tiên là nhảy mất mấy cái với Đường Nhân, rồi sau đó hướng về phía trong kêu to: “Lục Trì, có người tìm!”

Lục Trì ngẩng đầu, liếc mắt ra cửa, cũng không thấy gì hết.

Lộc Dã cười hi hi: “Tớ giúp cậu rồi đó, lần sau nhớ mời tớ ăn cơm!”

Đường Nhân gật đầu: “Được, chỉ cần cậu dám ăn.”

“Vậy thôi bỏ đi!”

Sau khi bỏ lại câu này, Lộc Dã nhanh chóng rời đi.

Vài phút sau, Lục Trì xuất hiện ở cửa, Đường Nhân dùng chân chặn anh lại, nói: “Nè tiểu nói lắp, tớ có chuyện muốn nói.”

Trong lớp có không ít bạn học đang ngoái đầu về phía này xem chuyện vui.

Lục Trì rũ mắt xuống, vất vả nói: “Chuyện... Chuyện gì?”

Giọng nói có chút cứng rắn, nhưng lại rất kỳ quái.

Đường Minh mới vừa đi tới cửa thì dừng chân lại. Đường Minh có cảm giác chỉ cần đứng đợi tí nữa có thể sẽ nghe được chuyện gì đó.

Đường Nhân bị phản ứng của anh chọc cười, cô dựa vào vách tường bên cạnh, nghiêng đầu. Sau đó lại thở dài nói: “Nghĩ lại hai ngày vừa qua không được gặp cậu là đã khiến tớ khó chịu rồi.”

“...”

“Cho nên cậu cho tớ địa chỉ Weibo của cậu được không?”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Bây giờ muốn biết cả Weibo luôn sao?

Đường Minh lú lờ. Anh ta cảm thấy Đường Nhân rất lợi hại, rồi nhớ lại người bạn ngồi cùng bàn nhắc đến người họ Đường thích nói chuyện là ám chỉ Đường Nhân sao?

Đường Nhân thu chân lại, nghiêng nghiêng người về phía anh: “Có cho hay không?”

Vừa rồi Lục Trì có biểu cảm ngờ ngác thật sự rất đáng yêu, thật muốn ôm anh vào lòng mà cưng nựng, đáng tiếc là không thể mạnh động được.

Có lẽ bởi vì hiện tại thời tiết hơi nóng, nên Lục Trì mở vài nút áo phía trên.

Gần một nửa xương quai xanh của anh lộ ra như ẩn như hiện, còn có lồng ngực cứng rắn khiến cho cô có suy nghĩ muốn cởi áo anh ra xem thử.

Mê người đến hết thuốc chữa, Đường Nhân liếm liếm khóe môi.

Thật sự mỗi ngày anh đều cảm thấy cô bằng cái vẻ đẹp mắt như vậy.

Có lẽ động tác của cô quá rõ ràng, cho nên Lục Trì lui về phía sau một bước nhỏ, căng thẳng nửa ngày mới mở miệng nói: “Không có.... Có We.... Weibo.”

Đường Nhân nhìn chằm chằm anh đầy hứng thú.

Sau khi nói xong câu đó, hai tai Lục Trì lập tức đỏ lên.

Mặc dù tính thêm lần này nữa là lần thứ hai, nhưng mỗi lần cô thăm dò, thì mỗi biến hóa của anh đều bị cô bắt được.

Thật sự là đáng yêu muốn chết.

“Cậu có cho hay không?” Đường Nhân truy hỏi đến cùng, lại làm bầm: “Không cho cũng không sao.”

Lục Trì vô tình liếc nhìn cô, vẫn thấy bộ dáng tự tin của cô, khóe mắt anh giật giật.

Lộc Dĩ ở phía sau không chịu nổi cười lên thành tiếng: “Chao ôi học sinh giỏi, cậu không muốn về nhà sớm sao, cho lẹ đi rồi còn về.”

Đường Minh cũng phụ họa theo: “Đúng rồi, dù sao cho hay không cho thì cũng có gì quan trọng đâu.”

Hai người kẻ xướng người họa, Lục Trì cố làm ra vẻ lạnh nhạt dùng tay đẩy gọng kính lên, cuối cùng nói: “Chờ.... Chờ một lát.”

Giọng nói của anh có chút rầu rĩ.

Đường Nhân không thêm đề ý, thoải mái huyết sáo, to rõ sạch sẽ, miễn cưỡng dựa vào tường, có không ít nữ sinh đi qua bên này, đều chào hỏi với cô.

Lục Trì quay đầu trở về phòng học, Lộc Dĩ nhanh nhẩu đưa giấy bút cho anh.

Anh dừng lại một chút, sau đó viết xuống tờ giấy, rồi nhét thật nhanh vào trong tay Đường Nhân, mím môi, rồi miễn cưỡng nói: “Có thêm.... Thêm cũng không đồng.... Đồng ý.”

Đường Nhân bật cười: “Vậy thì từ lúc đầu cậu không nên cho tớ.”

Cô kẹp tờ giấy lại, cố ý hôn lên tờ giấy một cái.

Sắc mặt của Lục Trì lập tức đỏ ửng lên sau khi thấy hành động của cô, anh bối rối quay đầu sang chỗ khác, sau đó quay trở lại chỗ ngồi của mình, che giấu bằng cách lấy bài thi ra coi.

Cuối cùng quần chúng xem ở xung quanh cũng kịp phản ứng.

Lộc Dã bám trên cửa, bày ra gương mặt đáng ăn đòn: “Được người ta xem trọng thích nha. Tương lai có triển vọng lắm đó, học sinh giỏi lớp mình có chủ rồi đó.”

Đường Nhân cắt tờ giấy vào trong túi áo, liếc nhẹ Lộc Dã một cái, thấp giọng nói: “Có chuyện cần nhờ cậu.”

“Nói thử xem” Lộc Dã vui vẻ, “Có chuyện gì muốn tớ giúp, tớ không thể từ chối được!”

Đường Nhân ghé sát: “Không có gì, nhìn thấy ai khi dễ hay cười nhạo Lục Trì, thì đưa hết tên cho tớ biết. Còn nữa, đừng để tớ nghe thấy người khác chọc cậu ấy là tên nói láp.”

Lộc Dã ngần ra, bình thường anh ta tiếp xúc với Đường Nhân thì cảm thấy cô rất bá đạo, không bao giờ coi trọng hay để tâm đến ai, có lẽ Lục Trì là người đầu tiên.

“Có ai không vừa ý gì với Lục Trì thì cũng báo cho tớ biết. Nhất là Triệu Như Băng ở lớp cậu, đừng cho cô ta đến gần Lục Trì.” Đường Nhân tiếp tục bổ sung.

“Được được.”

Nhắc tới Triệu Như Băng, Lộc Dã lập tức biết cô đang nghĩ gì, mặc dù không biết có nên nói ra không, nhưng Lộc Dã cũng cảm thấy nhân cách của Triệu Như Băng có vấn đề.

Đường Nhân gạt đầu, xoay người đi về lớp 14.

Người mà cô xem trọng, sao có thể để người khác dây dưa vào được.

~

Phía ngoài cổng trường là tiếng hú hét bên tai không dứt.

Cao trung và khối nhất sơ trung được về nhà, nên bên ngoài đầy xe bán hàng rong, xếp hàng dài dọc theo đường cái, nhà nào có xe riêng đưa đón cũng phải chen lấn không ngừng.

Tô Khả Tây chảy nước miếng: “Tớ muốn ăn thịt nướng.”

Tâm tình Đường Nhân rất tốt, cô vung tay: “Mua!”

“Thích nhất cái loại nhà giàu như cậu, lên xe trước đi.” Tô Khả Tây cầm lấy tiền tung tăng chạy đến quầy bán hàng rong ở cách đó không xa.

Đường Nhân đứng tại chỗ cẩn thận nhìn vài lần, phát hiện xe nhà mình ở phía đối diện đường cái. Mẹ cô hạ cửa xe xuống vẫy tay với cô.

Cô cầm theo quả bóng rổ, chạy hai ba bước tới mở cửa xe, nhảy lên.

Tô Khả Tây trễ một bước, sau khi lên xe thì lập tức chào: “Cháu chào đi ạ.”

Tô Khả Tây và Đường Nhân là hàng xóm, cho nên Tường Thu Hoan cũng quen thuộc giống như mẹ của cô ta vậy, hơn nữa xe của nhà cô ta là của nhà nước, không thể tùy tiện lái đến được, cho nên Tô Khả Tây hay đi nhờ xe Đường Nhân về nhà.

Trong tay Tô Khả Tây là túi giấy đựng thịt nướng phát ra mùi thơm nức mũi, gồm những cây que đủ màu sắc lộ ra bên ngoài.

“Ăn thử cái này đi.” Tô Khả Tây cầm lấy một vỉ rau hẹ đưa tới, “Lần trước trên Weibo có bình chọn thịt nướng là món ăn đường phố ngon nhất. Tớ lại cực kỳ thích vị cay nồng của nó.”

Đường Nhân đưa tay ra nhận, ăn xong lại lấy thêm vỉ khác.

Thứ thịt nướng này ăn một lần là bị nghiện.

Tường Thu Hoan đột nhiên “A” lên một tiếng, cười nói: “Hai ngày nay ở bên nhà bà nội con bắt được không ít cua đồng. Tối hôm qua mới đưa tới nhà mình, còn tươi sống, tối nay nói đi Tồn làm cho con ăn, Tây Tây qua ăn chung cho vui.”

Hai mắt Đường Nhân sáng rực lên.

Nhà bà nội Đường Nhân ở nông thôn, là một gia đình nhà nông, ăn đồ ăn tự trồng, bên cạnh có một cái ao đầm, tất cả cua đều sống tự nhiên.

Cô lập tức nhớ lại bây giờ vừa đúng cuối tháng mười, nhất định thịt cua rất ngon.

Nghĩ đến vị ngọt mềm kia, Đường Nhân lập tức nuốt nước miếng. Dì Tô nấu ăn ngon có thể so với đầu bếp thượng hạng, đêm nay có lộc ăn.

Tô Khả Tây vội vàng nuốt miếng thịt nướng: “Cảm ơn dì ạ, tối nay cháu nhất định sẽ qua!”

Cua đồng ngon như vậy sao có thể bỏ qua được chứ.

~

Trên đoạn đường có rất nhiều người nhiều xe, Tường Thu Hoan nhích nửa ngày cũng mới di chuyển được chục mét, bà sốt ruột nhấn kèn không ngừng.

Đúng lúc ở bên kia đường có thùng rác, Đường Nhân uống nước xong thì hạ cửa kính xuống vứt đồ, sau đó lại nói với mẹ: “Mẹ, lát nữa cho bọn con xuống chỗ Tam Trung.”

“Buổi tối nhớ về sớm một chút, ở bên ngoài không an toàn.”

“Con biết rồi.”

Ở bên ngoài âm thanh rất ảm ỉ, Đường Nhân nhấn nút, cửa sổ xe từ từ nâng lên.

Đúng lúc này, có một người đi ngang qua.

Thấy bóng lưng quen thuộc, Đường Nhân vội vàng chuyển tay nhấn hạ cửa kính xe xuống, gọi to: “Lục Trì!”

Tường Thu Hoan nhìn con gái kích động qua kính chiếu hậu, nhìn không được hỏi: “Lục Trì là ai? Trông con vui quá vậy.”

Đường Nhân đảo mắt: “Chỉ là một con mọt sách thích học thôi mẹ.”

“Có sao đâu, thích học thì tốt mà, con nhìn lại con xem, cả ngày không thấy con động vào sách vở, nếu không nhờ thừa hưởng sự thông minh của mẹ, thì con nghĩ sao con có thành tích tốt được như vậy hả?”

“Mẹ lại ảo tưởng nữa rồi, con thông minh là do trời sinh.”

“Con nghĩ có con trâu này bay trên trời không?”

“...”

Đối với cuộc hội thoại của hai mẹ con Đường Nhân, thì Tô Khả Tây quyết định giữ yên lặng tiếp tục ăn thịt nướng.

Lục Trì nghe thấy có người gọi mình, anh mò mịt quay đầu lại, lập tức thấy Đường Nhân đang ngồi trong xe nhìn anh mỉm cười và nháy mắt với anh.

Anh do dự trong chốc lát, chân chừ rời đi.

Nhìn thấy anh lón lỏi như vậy, cũng không đáp lại cô lời nào, cũng không có một chút đáng yêu nào giống như ở trong trường học, Đường Nhân đột nhiên sinh lòng trêu chọc anh: “Á, cậu bị rớt đồ kia.”

Bước chân Lục Trì dừng lại một chút.

Qua mấy giây, anh lại tiếp tục đi về phía trước.

Tô Khả Tây trợn mắt: “Đường Nhân, cậu chưa chán nữa hả?”

Đường Nhân nhìn cô cười: “Chán thế nào được, tan học đồng người như vậy mà cũng gặp được cậu ấy nữa, lại còn đi ngang qua bên cạnh tớ, chẳng phải duyên phận thì là gì.”

“Giống như nước tiểu và phân hả?”

“Cút.”

Đường Nhân quay đầu tiếp tục kêu: “Con mọt sách, cậu bị rớt đồ thật nè.”

Giọng nói của cô cực kỳ nghiêm trọng.

Tô Khả Tây cười nhạo: “Cậu ấy còn không thèm quay đầu lại nhìn nữa, bà bị mất giá quá Đường Nhân ơi.”

Vừa dứt lời, thì cũng đúng lúc Lục Trì quay đầu lại, anh đưa tay sờ soạng khắp người.

Khuôn mặt Tô Khả Tây lập tức trắng bệch, chưa gì đã bị mất mặt như vậy rồi.

Sao Lục Trì lại có thể bắt cần đến như vậy chứ?

“Bó tay.” Tô Khả Tây giờ thẳng hai tay lên trời, sau đó làm động tác cúi rạp người xuống: “Chắc mấy ngày nữa tớ phải gọi là thánh quá.”

Hai tuần trước cô mới trêu chọc Đường Nhân là hai người chắc không thành quá, nhưng sau khi thấy dấu hiệu ngày hôm nay thì rất có triển vọng, đoán chừng tương lai hai người đó sẽ gắn bó như keo dính không rời.

~

Sau khi sờ soạng khắp người vẫn không biết mình bị rút đồ gì, Lục Trì lập tức bắt an: “Tớ... Tớ rút cái... Cái gì vậy?”

Đường Nhân không nghĩ anh sẽ hỏi ngược lại, giật giật: “Cậu làm rút tớ nè.”

Lục Trì đứng tại chỗ ngu ngơ mấy giây, hít sâu vài hơi, bực bội quay đầu đi về phía trước, quyết định không thèm để ý đến Đường Nhân nữa.

Trong mắt Đường Nhân tràn đầy tia vui vẻ, sau khi thấy phản ứng nghiêm túc của anh càng khiến cô thích thú hơn.

Xe lại di chuyển về phía trước, cửa xe sau vừa vặn đi ngang tầm với Lục Trì.

Lục Trì đi bộ có chút chậm rãi, không ý thức được việc bên cạnh có xe, không biết anh đang suy nghĩ gì, lại còn đứng lại.

Đây chính là cơ hội tốt nhất của Đường Nhân, cô bấu bấu môi, đứng lên để gần sát anh hơn.

Hai tay cô chống ở trên cửa kính xe, ghé sát vào tai anh nói một cách thì thầm: “Về nhà rồi cũng phải nhớ đến tớ đó nhé.”

Cô đột nhiên xuất hiện như vậy thật quá sức kinh người, ngoài dự đoán của Lục Trì, anh giật mình cần môi lui về phía sau một bước. Đáng tiếc đằng sau là hàng cây xanh ngăn cản động tác của anh.

Anh nhìn đi chỗ khác, nhưng ngoài miệng lại nói: “Cậu... Cậu đứng như vậy không... Không an toàn.”

Sau xe có tiếng còi. “Đi.” Tường Thu Hoan nhắc nhở.

Đường Nhân lúi vào trong xe, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Lục Trì, nhìn đến mức sắc mặt anh có chút ửng đỏ.

Xe đi ngang qua Lục Trì.

Ánh chiều tà xuyên qua kẽ lá chiếu xuống trên người anh tỏa ra một vầng hào quang ấm áp.

Đường Nhân nhìn anh ngơ ngẩn một hồi.

Lục Trì đã rơi lại ở phía sau xe, cô dựa lại vào ghế, hai mắt cong thành hai vầng trăng non, khóe miệng cô không ngừng được cong lên.

Tô Khả Tây ở bên cạnh chỉ biết khoanh tay ngồi nhìn.

Mặc dù đã đi được một đoạn, nhưng Đường Nhân vẫn còn có thể thấy được Lục Trì đang đi bộ với khuôn mặt ửng đỏ.

Nghiêm túc mang một chút kiêu ngạo.

Đường Nhân che mặt.

Lục Trì thật sự rất hấp dẫn đối với cô, tại sao trước khi về nhà lại có thể mê hoặc cô như vậy chứ, hay là anh muốn cô về nhà vẫn phải nhớ đến anh?

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nhà Lục Trì là một tòa biệt thự, cách trường tư nhân Gia Thủy khá xa.

“Mẹ.” Lục Trì đứng ở trước cửa nhà, do dự kêu một tiếng.

Trong nhà không bật đèn, toàn bộ rèm cửa đã bị kéo lại hết, cực kỳ tối, không khí có chút áp bức, giống như nhà giam vậy.

Lục Trì chuẩn bị tâm lý, bật đèn lên quả nhiên thấy mẹ anh đang ngồi trên ghế sofa, đầu cúi thấp, đầu tóc có chút loạn.

Trên sàn nhà lênh láng nước từ bình hoa bị vỡ, khắp nơi trong nhà cũng loạn hết cả lên.

“Trì Trì.” Vương Tử Diễm ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn.

Lúc này Lục Trì mới phát hiện ra trên mặt bà có vết máu, anh kinh hoàng một chút, sau đó nhanh chóng chạy đến chỗ tủ thuốc, mím môi khừ trùng cho bà. Rồi sau đó lại bôi thuốc, dán băng gạc cá nhân lên vết thương.

Một loạt các động tác thuần thục như nước chảy mây trôi, không có chút vụng về nào.

“Ly... Ly hôn đi!” Lần đầu tiên giọng nói của Lục Trì nặng nề đến vậy.

Vương Tử Diễm ngây người, sau một hồi lâu thì lắc lắc đầu, không thể ly hôn được, ly hôn rồi thì bà sẽ không có cái gì hết, bà không muốn nhường chồng bà cho người phụ nữ bỉ ổi kia, tuyệt đối không thể ly hôn.

Lục Trì hoàn toàn muốn bùng nổ rồi.

Từ lúc anh học tiểu học đến cao trung, ba mẹ anh vẫn cứ mãi dây dưa bao nhiêu năm như vậy, hai bên cũng không còn tình cảm nữa, vậy thì tấm giấy hôn thú có lợi ích gì.

“Trì Trì, mẹ thật sự không thể ly hôn được!” Vương Tử Diễm nhận thấy tâm tình Lục Trì thay đổi, bà lập tức mở miệng: “Ông ta có lỗi với mẹ trước, mẹ không thể cứ dễ yên như vậy được! Mẹ phải để cho con đàn bà bỉ ổi kia làm tiểu tam cả đời!”

Sắc mặt Lục Trì trắng bệch, anh liên tục hít sâu tự dẫn lòng mình lại, phải mất một lúc sau mới hồi phục lại bình thường, anh mở miệng chậm rãi: “Cho nên... Nên bị đánh... Đánh cũng không sao hà mẹ?”

Giương mặt Vương Tử Diễm cứng đờ, vết thương ở trên mặt vẫn còn mới, nên có chút đau, bà ngượng ngùng sờ trên mặt: “Trì Trì, ông ngoại con cũng mất rồi, mẹ ly hôn rồi lấy ai nuôi con, bây giờ căn nhà này vẫn là của ông ta.”

Lục Trì mím môi, sắc mặt anh khó coi đến cực hạn.

Anh không nói thêm gì nữa, anh bắt đầu dọn dẹp hết đồ đạc vương vãi khắp nhà từ phòng khách đến phòng bếp, sau đó nhìn về phía Vương Tử Diễm đang ngồi trên ghế salon, rồi trực tiếp trở về phòng.

Tiếng đóng cửa phòng phát ra một tiếng “Rầm” to đến mức khiến Vương Tử Diễm khẽ run lên.

~

Lục Trì nằm ngả xuống giường, nhắm mắt lại.

Trước đây không lâu anh đã biết hôn nhân của ba mẹ anh là do mẹ anh uống say rồi mang thai anh, mà trước đám cưới hai tháng, thì phát hiện ra bạn gái của ba anh đã mang thai.

Cuộc hôn nhân này rõ ràng là không nên có, nghiêm túc mà nói, mẹ anh mới là tiểu tam...

Cuối học kỳ trước anh mới biết được chân tướng của sự thật.

Trước kia anh chỉ biết là chuyện tình cảm của ba mẹ anh không hạnh phúc, thường xuyên gây gổ, anh vừa xuất hiện, thì ba mẹ anh lập tức im lặng không nói lời nào, cuối học kỳ vừa rồi anh mới nghe được toàn bộ câu chuyện.

Cho nên lúc đó anh mới muốn chuyển đến trường tư nhân.

Lâu sau đó, Lục Trì xoay người xuống khỏi giường, anh mở cặp sách ra, lấy bài thi môn vật lý ra, trên tờ giấy vẫn còn nét chữ.

Điện thoại của anh để trên bàn, anh nhìn qua, duỗi tay lấy điện thoại. Ngơ ngác một hồi lâu, anh mở màn hình, đăng nhập vào Weibo.

Không có bất kỳ tin tức nào.

Lục Trì mím môi lại, chuyển tới trang tìm kiếm, nhanh chóng bấm chữ, một loạt danh sách tìm kiếm hiện ra. Anh lướt qua danh mục tìm kiếm nhưng mỗi câu trả lời đều không đúng.

Lục Trì từ từ kéo xuống, cuối cùng phát hiện ra một thứ.

[.....Có người nói ý nghĩa của hoa hải đường là yêu mến, trân trọng.]

~

Đường Nhân và Tô Khả Tây đi một chuyến đến tiệm cắt tóc, chờ cắt xong tóc thì trời cũng đã gần tối.

“Cắt tóc ngắn rồi nhưng vẫn chưa quen được.” Tô Khả Tây gãi gãi đầu nói thầm.

Trước kia Tô Khả Tây cũng để tóc ngắn, nhưng về sau theo đuổi Lục Vũ, bị từ chối vì lý do người ta thích con gái tóc dài, nên cô ta dùng cả kỳ nghỉ đông để nuôi tóc dài. Vừa mới quay lại trường cho học kỳ mới thì Lục Vũ đã âm thầm chuyển trường rồi.

“Mấy ngày nữa là quen thôi mà.” Đường Nhân chui vào trong xe.

“Ừ.” Tô Khả Tây gật gật đầu, dù sao bây giờ được là chính mình vẫn là điều thích nhất.

Một lát sau, Tưởng Thu Hoan dừng xe ở bên cạnh trường Tam Trung.

“Buổi tối nhớ về sớm một chút, nếu không thì đừng mơ có thịt cua đồng mà ăn nhé.” Bà hạ cửa kính xe xuống, dặn dò: “Buổi tối không an toàn.”

Đường Nhân phát tay, chậm chạp đi vào bên trong ngõ hẻm bên cạnh.

Cửa chính trường Tam Trung ở phía bên trong ngõ hẻm, không hẹp không rộng, nếu không có tên tuổi, thì không ai biết chỗ này có trường cao trung cả, hơn nữa cũng đã từng là trường điểm của thành phố.

Nhưng về sau không biết rõ như thế nào lại trở nên tụt dốc, biến thành nơi tụ tập của những học sinh yếu kém. Ngược lại thì trường Nhất Trung lại phát triển không ngừng, danh tiếng dần dần vang hơn, nhà nào gia đình nào cũng muốn con mình vào học ở Nhất Trung.

Tam Trung là trường công, tan học trễ, buổi tối còn có giờ tự học. Đối diện cổng trường có nhiều hộ gia đình sinh sống xung quanh, nhưng lại có không ít học sinh đứng hút thuốc.

Mắt Đường Nhân nhìn qua phía bên kia.

Mấy nam sinh thấy vậy thì huyết sáo không ngừng.

Tô Khả Tây nhàu mày, nhìn quanh xem xét vài lần, nói nhỏ: “Đám người Tam Trung này không phải được đồn đại rất bảnh sao.”

“Chỗ này chỉ là nghĩa địa của tình yêu thôi.” Đường Nhân nói bậy.

Tô Khả Tây không thể phủ nhận. Nói thật, đám Tam Trung này so với Nhị Trung thì chỉ đáng xách dép, cũng không biết nên nói yêu đương như thế nào, nếu khoảng cách nhà ở gần đó, thì đoán chừng các chị em đều chạy đến Nhị Trung rồi.

Hai cô vừa tới cổng trường, thì tiếng chuông bên trong Tam Trung vang lên, tiếng âm ỉ bên trong cũng yên tĩnh đi rất nhiều.

Đám học sinh đứng ở ngoài cổng trường dần dần chuyển hướng đi vào trong. Chỉ còn vài nam sinh đứng nhìn chằm chằm bọn Đường Nhân: “Nè, hai con nhỏ kia lạ hoắc, anh em chuẩn bị làm thịt.”

Nam sinh kia chuẩn bị đi qua, thì có một nam sinh khác kéo hấn lại nhắc: “Là Đường Nhân đó, không động vào được đâu.”

Thần sắc hấn lại quái dị một chút, nhỏ giọng nói tiếp: “Người đi bên cạnh chắc chắn là Tô Khả Tây.”

Anh Vũ đã dặn dò trước đó.

~

Nhà của Văn Nguyệt ở bên cạnh, đi vài bước đã đến.

Gia cảnh của Văn Nguyệt rất bình thường, phòng ốc cũng khá cũ kỹ, nhưng được bố trí rất âm cúng. Hơn nữa khu này không bao lâu nữa sẽ bị phá dỡ, đoán chừng sẽ được nhận một khoảng tiền hoặc là một căn nhà mới, nói tóm lại rất có lời.

Mẹ của Văn Nguyệt biết Đường Nhân và Tô Khả Tây, bà lập tức mời vào: “Nhân Nhân và Tây Tây đến chơi nè con, di mới mua bưởi nè, vào nằm thử đi.”

Trên bàn là những múi bưởi trắng nõn tươi ngon.

Đường Nhân tiện tay nhón lấy một múi bưởi: “Di à, Văn Nguyệt đâu ạ, cháu nghe nói bạn ấy ngã bệnh, có sao không ạ?”

Mẹ Văn lắc lắc đầu, lại gật gật đầu: “Mấy ngày trước sốt một chút, mới vừa đỡ hôm nay, nhưng vẫn cần truyền nước muối vài lần nữa, bây giờ con bé

đang nằm trong phòng xem ti vi, hai cháu vào đi.”

Chuyện lần trước mẹ Văn vẫn còn chút áy náy, may mắn là Đường Nhân không trách bà. Thành tích giỏi, tính cách tốt, lại chấp nhận làm bạn với con gái bà, nên mẹ Văn rất yên tâm.

Văn Nguyệt dựa vào giường, càng không ngừng chuyển đài, nhận thấy cửa phòng mở ra, vui vẻ nói: “Nhân Nhân, Tây Tây.”

Đường Nhân đi tới trước giường: “Há miệng.”

Văn Nguyệt lập tức há miệng, một mũi buồm nhanh chóng lọt vào miệng cô ta.

Tô Khả Tây nhanh nhẩu mở miệng: “Lâu rồi không qua bên Tam Trung, lúc này tớ thấy bộ dáng đám Tam Trung cũng chẳng có gì thay đổi hết, không chi huyết sáo, mà thiếu chút nữa động thủ rồi.”

Văn Nguyệt cười cười: “Kể từ khi Lục Vũ chuyển đến Tam Trung, thì bây giờ đã tốt lên nhiều rồi đấy, không còn người nào dám tùy tiện làm loạn đâu.”

Hút thuốc đánh nhau là chuyện thường, chẳng qua là ít sử dụng vũ khí hơn trước, dù sao Văn Nguyệt cũng đã thấy vài lần.

“Lục Vũ?” Đường Nhân nhắc lại, mắt nhìn Tô Khả Tây.

“Lần trước tớ nhìn ra ngoài cửa sổ thấy nè, có hai nhóm người đánh nhau trước cổng trường, còn mang cả gậy sắt, tớ còn thấy có người cầm dao nữa.” Văn Nguyệt nhớ lại cảnh tượng kinh hồn ngày hôm đó.

Tô Khả Tây hỏi: “Rồi sao nữa?”

“Về sau đột nhiên có một người xuất hiện, vóc dáng cao cao, nhìn rất sáng sủa. Người đó vừa đến, thì hai nhóm lập tức dừng lại, còn gọi người đó là ‘Anh Vũ’, tớ có bạn học ở Tam Trung, nói với tớ đó là Lục Vũ, là người cầm đầu Tam Trung, đám lộn xộn trong đó đều rất sợ Lục Vũ.”

Lúc đó nói Văn Nguyệt không sợ cũng không đúng, cô ta thấy có vài người mang theo vũ khí, còn tưởng rằng sẽ có chuyện đổ máu, cô ta cũng đã chuẩn bị gọi xe cứu thương, cuối cùng ai ngờ nhờ một người ra mặt mà mọi chuyện êm xuôi.

Văn Nguyệt lại cười rộ lên, hai lúm đồng tiền ở bên má lộ ra: “Nghe nói là cậu ta mới chuyển đến, vừa mới chuyển đến thì ngày hôm sau đã được nhận đầy thư tình và chocolate bánh ngọt các loại.”

Sắc mặt Tô Khả Tây đột nhiên trắng bệch.

Trước kia Lục Vũ học sơ trung ở trường tư nhân Gia Thủy, là một học sinh giỏi chuẩn mực và ngoan ngoãn, cho nên lúc đầu khi cô theo đuổi Lục Vũ thì rất hăng hái học tập. Đừng nói là đánh nhau, mà mắng chửi người khác cũng không có.

Tại sao chuyển qua Tam Trung lại thay đổi chóng mặt đến như vậy? Tô Khả Tây không dám nghĩ thêm.

Đường Nhân cầm tay Văn Nguyệt, nói: “Không nhắc đến Lục Vũ nữa, khi nào cậu quay lại trường thì để tớ đưa xe đến đón.”

Văn Nguyệt có chút ngượng ngùng, trên khuôn mặt trắng nõn đột nhiên ửng hồng: “Không cần làm phiền Nhân Nhân đâu, tớ đi xe buýt được rồi.”

“Nhưng cơ thể cậu chưa hoàn toàn bình phục đâu.” Đường Nhân nhướn mày.

~

Sau khi trò chuyện với Văn Nguyệt thêm một chút nữa, thì Đường Nhân và Tô Khả Tây rời đi.

Từ nhà Văn Nguyệt đi ra, thì trời đã tối đen, không nói đến âm thanh xung quanh, mà những ánh đèn mờ tối bên ven đường cũng đã được bật sáng.

“Nhân Nhân.”

Tô Khả Tây nhịn không được mở miệng nói: “Lục Vũ cậu ấy...”

“Tình hình hiện tại của Lục Vũ thật sự tớ cũng rõ lắm, cậu không biết thì sao mà tớ biết được.” Đường Nhân nắm bả vai Tô Khả Tây, “Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, hai người các cậu cũng đã chia tay rồi mà.”

Tô Khả Tây không lên tiếng, nhưng bàn tay không tự chủ sờ mái tóc ngắn của mình.

Bọn họ thật sự chưa chia tay, bởi vì Lục Vũ đột ngột chuyển trường, không nói với cô ta câu nào, đến chuyện gặp mặt lần cuối còn không có nữa mà.

Bây giờ cô ta và Lục Vũ không còn bất cứ quan hệ nào với nhau.

Trên đường đi cực kỳ yên tĩnh.

Nhưng vào lúc này, ở đằng xa có một cảnh khiến Tô Khả Tây ngây người, cô ta đột nhiên kéo tay Đường Nhân: “Sao Lục Tri của cậu lại ở một chỗ với Lục Vũ thế kia?”

Vào lúc hai người bọn họ đang đi từ cuối ngõ hẻm, thì thấy ở đầu ngõ hẻm đằng kia, bên cạnh còn có nhiều ngõ hẻm khác, đều thông đến những chỗ khác nhau.

Đường Nhân nhìn sang, chỉ thấy Lục Vũ bị Lục Tri kéo đi, hai người một trước một sau đi qua một ngõ nhỏ khác.

Lục Tri kéo Lục Vũ... Chuyện quái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Đi chưa được mấy bước, Lục Vũ dùng lực hất tay Lục Tri ra, thông thả ung dung châm một điếu thuốc, hút một ngụm khói rồi nhả khói trắng vào mặt Lục Tri, khiến anh ho sặc sụa.

Lục Tri vươn tay cố giật lấy điếu thuốc trong tay Lục Vũ.

Lục Vũ gờ tay tránh thoát, hung hăng hút hết lần này tới lần khác, không đếm xỉa nói: “Mày lấy thân phận gì mà quân tao?”

Lục Tri cau mày: “Tôi là... Là...”

Lời còn chưa dứt, thì đã bị tiếng cười giễu cợt của Lục Vũ cắt đứt.

Trong mắt Lục Vũ như có ngọn lửa sôi trào không biết tên, anh ta vừa đè nén cảm xúc vừa nói: “Đến con trai của tiểu tam mà mày cũng biết, vậy mẹ mày có biết không?”

Lục Tri khề cứng đờ người.

Lúc chuyện này lộ ra, thì Lục Tri mới biết được Lục Vũ là anh trai cùng cha khác mẹ với anh, lớn hơn anh hai tháng, là một học trò ngoan, nhưng cũng không lâu sau đó thì biết tin Lục Vũ chuyển trường, còn tham gia đánh nhau uống rượu trốn học.

Nhưng trong chuyện này thì mẹ anh mới là người sai, không nên say rượu đến mức mất lý trí rồi bức hôn người ta, khiến cho Lục Vũ bị mất đi cái hạnh phúc gia đình mà vốn dĩ anh ta phải được nhận lấy.

Lục Vũ nhìn chằm chằm Lục Tri với vẻ thích thú: “Không có lời nào để nói sao? Đừng giả bộ làm người tốt nữa, nếu có thời gian rảnh vậy thì về nhà chăm mẹ mày đi.”

Một lúc lâu sau, Lục Tri lắc đầu, vội vàng giải thích: “Chuyện này không... Không phải lỗi... Lỗi của cậu.”

“Hừm.” Lục Vũ cúi xuống, vút điếu thuốc xuống đất, dùng chân giẫm giẫm mấy cái.

Lục Vũ nhướn mày: “Lục Tri, mày đừng có theo tao nữa, nếu không thì đừng trách tao không khách khí.”

Nói xong, Lục Vũ lập tức xoay người đi về phía trước.

Lục Tri bị Lục Vũ nói như vậy thì đứng bất động tại chỗ, dáng người cao lớn vững chãi, nhưng lại lộ ra vẻ cô độc.

~

Lúc Đường Nhân và Tô Khả Tây vừa chạy tới, thì cũng đúng lúc Lục Vũ vừa mới xoay người rồi đi.

Lục Tri đưa lưng về phía bọn họ, bóng dáng cô độc dưới ánh đèn đường mờ mờ lại càng thêm cô tịch.

“Con một sách.” Đường Nhân kêu lên một tiếng.

Lục Tri nghiêng người, sau khi thấy Đường Nhân thì có chút giật mình, anh đẩy mắt kính, trên mặt lộ vẻ không quan tâm, sau đó cũng đi về phía trước giống Lục Vũ, bước chân càng lúc càng nhanh.

Thiếu chút nữa là bỏ chạy rồi.

Đường Nhân thầm mắng trong lòng một tiếng, rồi hét to: “Cậu thử bước thêm một bước nữa xem, có tin tớ xử cậu không!”

Vừa nói xong câu đó, thì Lục Trì lập tức dừng chân, xoay người lại, khước miệng giật giật.

Có lẽ là nghe được giọng nói ở phía sau, cho nên Lục Vũ đang đi ở phía trước quay đầu lại nhìn thoáng qua, có một chút kinh ngạc, sau đó nhanh chóng nghiêng đầu bỏ chạy sang chỗ khác.

“Lục Vũ, cậu đứng lại đó!” Tô Khả Tây nhìn không được kêu lên. Cô ta kéo tay Đường Nhân, trực tiếp đuổi theo.

Lục Vũ xoay người, lớn lối nói: “Mẹ nó! Tô Khả Tây, cậu dám bước tới đây xem!”

Tô Khả Tây không nghĩ Lục Vũ sẽ chửi bậy, cho nên cô ta hơi ngừng lại, sau đó một giây lại trực tiếp chạy về phía Lục Vũ.

“Cậu ấy...” Lục Trì nhìn thấy Tô Khả Tây chạy về phía Lục Vũ.

Đường Nhân nói: “Yên tâm, Lục Vũ không dám làm gì cậu ấy đâu.”

Vừa dứt lời, Lục Trì đã thấy Lục Vũ bỏ chạy, bị Tô Khả Tây đuổi theo, hai người bắt đầu giằng co một hồi trong ngõ hẻm.

Lần đầu tiên Lục Trì thấy bộ dáng này của Lục Vũ.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Đường Nhân có chút nghi ngờ, hơn nữa hai người lại cùng họ, chẳng lẽ có quan hệ gì sao?

Cô cẩn thận hỏi: “Cậu có quan hệ bà con với Lục Vũ sao?”

Lục Trì trầm mặc một lát, sau đó thấp giọng trả lời: “Anh... Anh em.”

Giọng nói của anh có chút run, Đường Nhân khẽ mở to hai mắt.

Dựa theo những gì cô biết, gia cảnh của Lục Vũ giàu có bậc trung, không nghe nói là có anh em gì, lúc Tô Khả Tây theo đuổi Lục Vũ thì có biết một số thông tin về anh ta, nhưng học kỳ này cô mới nghe được cái tên Lục Trì này.

Cảnh tượng vừa rồi không thể nói bọn họ là anh em thân thiết được, chỉ sợ bên trong còn có ẩn tình gì đó.

Cô không tiếp tục hỏi chuyện này nữa, mà nói sang chuyện khác: “Về nhà rồi có nhớ đến tớ không vậy?”

Nghe được câu hỏi này, Lục Trì lập tức lắc đầu, con mắt sau cặp kính còn xẹt qua một tia ngượng ngùng.

Đường Nhân thoáng nhìn qua tai anh, sau đó huyết sao to rõ ở trong ngõ hẻm.

~

Tô Khả Tây liên tục đuổi theo tới cuối ngõ hẻm.

Cuối ngõ hẻm này có một hồ nước nhỏ, trong hồ đầy hoa sen. Trước kia rất có giá trị, nhưng sau này lại muốn phá dỡ nó, hồ sen không có ai trông coi, lâu lâu chỉ có người bên công ty vệ sinh đến đây quét dọn.

Lục Vũ chạy trước khá xa, lại có ý định ngừng lại.

Tô Khả Tây chạy một hồi thì đuổi, hai mắt nhìn thấy có hồ nước, đột nhiên la lớn: “Lục Vũ, cậu đứng lại đó!”

Không có phản ứng nào.

“Cậu không đứng lại thì tớ nhảy xuống đó!” Tô Khả Tây đứng gần mép hồ nước, giọng nói uy hiếp.

Vẫn không có lời đáp lại.

Bên trong hẻm không ồn ào, đèn đường không nhiều, bóng lưng Lục Vũ cũng sẽ nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Không còn cách nào khác, Tô Khả Tây đành phải làm liều, cô ta khê cần rặng, để điện thoại di động lại trên thành hồ nước, rồi trực tiếp nhảy xuống, nước hồ vào đầu mùa thu thật sự rất mát mẻ.

Âm thanh rơi xuống nước trong màn đêm yên tĩnh nghe cực kỳ rõ ràng.

Lúc Lục Vũ quay đầu lại, thì không thấy gì ở sau lưng hết, cả giọng nói là thân hình nhỏ nhắn của Tô Khả Tây cũng biến mất.

“Tô Khả Tây?” Lục Vũ gọi to.

Lần này đến phiên anh ta không nhận được câu trả lời.

Lục Vũ chạy lại, chỉ thấy điện thoại di động để trên thành hồ, nhưng không thấy Tô Khả Tây đâu. Nhớ lại câu nói lúc nãy của cô ta, Lục Vũ thầm mắng một tiếng.

Lục Vũ nhanh chóng cởi áo đồng phục, dùng mảnh nhảy vào trong nước, nước hồ lạnh buốt nhanh chóng ôm lấy thân thể anh ta, Lục Vũ lau mặt, mượn ánh sáng đèn đường lần mò đến chỗ Tô Khả Tây.

Vào lúc Lục Vũ chạm vào được cơ thể của Tô Khả Tây, thì anh ta không nhận ra bản thân cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau một lúc, Lục Vũ kéo cơ thể Tô Khả Tây lên bờ rồi đặt cô ta nằm ngang xuống đất, thấy hai mắt Tô Khả Tây nhắm chặt, trong mắt Lục Vũ lập tức căng thẳng, anh ta vỗ vỗ vào mặt Tô Khả Tây, sau khi bối rối khoảng vài giây thì Lục Vũ quyết định chuẩn bị ấn lên ngực Tô Khả Tây làm hô hấp nhân tạo.

Lúc này, Tô Khả Tây đột nhiên mở mắt.

Lục Vũ: "..."

Sớm không tỉnh, trễ không tỉnh. Có nhất thiết phải tỉnh dậy vào lúc này không.

Anh ta giả bộ lạnh nhạt, thu tay lại, đang chuẩn bị đứng lên thì bị Tô Khả Tây giữ tay lại, giọng nói yếu ớt: "Lục Vũ..."

"Không được gọi tên tớ, cậu đừng đuổi theo tớ nữa, về nhà đi." Lục Vũ trầm giọng nói.

Tô Khả Tây méo mào: "Nhưng tớ là bệnh nhân mà."

Lục Vũ châm biếm: "Có bệnh nhân nào mà nhìn khỏe như cậu không?"

"Kệ tớ." Tô Khả Tây nằm trên đất giả chết, "Tớ vì cậu mà nhảy xuống hồ nước, vậy mà cậu cũng không có phản ứng gì sao, lương tâm của cậu ở đâu hả?"

"Tớ không có lương tâm đấy."

Tô khả Tây đảo mắt, che miệng lại ho hai tiếng.

Vài giây im lặng.

"Bỏ tay với cậu luôn đó." Lục Vũ bắt lực, lấy áo đồng phục phủ lên người Tô Khả Tây, sau đó bế Tô Khả Tây lên.

Tô Khả Tây nhỏ giọng nói: "Thật ra... Tớ biết bơi."

Lục Vũ thốt lên: "Tô Khả Tây, đầu óc cậu bị hỏng rồi hả? Bộ cậu không biết cho dù biết bơi cũng có thể chết đuối không?"

Lục Vũ hăng say mắng cô ta, nhưng khéo môi Tô Khả Tây lại khê cong lên, hai tay cô ta vòng quanh cổ Lục Vũ, cơ thể cô ta dán chặt vào ngực Lục Vũ, tiếng tim đập rộn rộn giống nhau, khiến Tô Khả Tây đỏ mặt.

"Lục Vũ, cậu thừa nhận đi, cậu còn thích tớ đúng không?"

"Ông đây nói vẫn còn muốn cậu thì cậu tin không?"

"Cái này thì tớ phải xem xét lại đã."

"Hừ."

~

Hơn tám giờ tối, Đường Nhân nhận được điện thoại của tài xế lái xe.

Cô nhắn tin cho Tô Khả Tây, cũng may đối phương trả lời lại rất nhanh, dường như tâm tình đang rất tốt, Đường Nhân cũng phần nào yên tâm.

Tên tiểu tử Lục vũ kia trở nên xấu tính, nhưng cũng không dám động đến Tô Khả Tây, trừ khi mặt trời mọc ở hướng tây.

"Đi thôi." Đường Nhân nghiêng đầu nói với Lục Trì.

Lục Trì đánh mặt, đứng bên cạnh cô không nói lời nào.

Nhìn thấy vẻ mặt này của anh, Đường Nhân có chút không hiểu, vừa nãy còn đang rất tốt, sao đột nhiên lại nhìn ngạo mạn đến vậy?

Thấy Đường Nhân nhìn mình chằm chằm, Lục Trì nhú mày nói: “Ờ... Ờ có người... Người đến đón rồi.”

“Ờ cũng vậy. Nếu không thì ờ đi chung xe với cậu cũng được.” Đường Nhân nhướn mày, “Cậu thích cái nào hơn? Ờ thích về sau hơn đó.”

Lục Trì: “...”

Sắc trời đã tối đen như mực.

Học sinh trong trường Tam Trung đang bắt đầu giờ tự học, cho nên ở ngoài ngõ hẻm cũng không có nhiều người đi lại, giờ phút này chỉ có hai người bọn họ. Đúng lúc đi đến cuối một con hẻm khác thì thấy có một đôi tình nhân.

Hai người đứng ở chân tường hôn môi, hôn đến nỗi khó mà tách rời.

Đường nhân nhẹ nhàng “Chậc” một tiếng.

Cái này nếu ở trường tư nhân Gia Thủy thì đoán chừng sẽ bị thầy chủ nhiệm bắt tại trận.

Ngược lại Lục Trì lại chú ý đến tay của nam sinh kia nhích tới nhích lui luồn vào trong áo nữ sinh nọ, thỉnh thoảng lại xoắn lên.

Anh lập tức dời mắt đi, không may vừa vận nhìn trúng Đường Nhân ở bên cạnh thấp hơn anh một cái đầu, ngũ quan của cô cực kỳ tinh xảo dưới ánh đèn mờ, lại còn có cái eo thon kia...

“Yêu ờ rồi hả?”

Giọng nói trêu chọc của Đường Nhân vang lên ở bên tai, Lục Trì hoàn hồn, nhẹ ho một tiếng, mím môi không nói lời nào.

“Cậu không nói gì thì ờ cũng biết rồi, lúc nãy mới nhìn ờ đúng không?”

“Không có.” Lục Trì nhẹ nhàng phủ nhận.

Bên trong đầu óc anh có chút loạn, cô nói là muốn địa chỉ Weibo của anh, cuối cùng cũng không thấy thêm vào...

Lúc hai người đi ngang qua đôi tình nhân, thì bọn họ vẫn còn đang hôn, Đường Nhân cảm thấy kỳ lạ, sao có thể hôn lâu như vậy, nghe nói hôn lâu quá sẽ bị miệng thối, cũng không biết có phải là thật hay không.

Khi Đường Nhân và Lục Trì đi bộ ra đến đường cái, thì thấy hai tài xế lái xe đang đứng gần ở một chỗ, hơn nữa nhìn giống như đang cãi vã. Hai người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi năm mươi đứng gầy gò, từ chỗ này nhìn sang thấy hình ảnh này rất khôi hài.

Đường Nhân nhìn một lát, rồi gọi to: “Chú Trương.”

Chú Trương vội vàng nghiêng đầu đáp một tiếng, sau đó lại quay đầu lại trừng mắt nhìn tài xế nhà họ Lục, đối phương cũng không cam lòng trừng mắt nhìn lại.

Lục Trì gật đầu với tài xế lái xe của nhà mình.

Ra đến đầu ngõ, Đường Nhân đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Cậu có biết bây giờ người ta gọi cậu là gì không?”

Hỏi xong câu đó thì chính cô không nhịn được cười thành tiếng, cười một cách thỏa mãn, mấy giây sau thì hai má bắt đầu hơi đỏ ửng lên, khiến gương mặt cô càng thêm xinh đẹp.

Lục Trì không hiểu, thuận miệng hỏi: “Là... Là sao?”

Đường Nhân ngừng cười, đầu lưỡi động động, giọng nói hơi khàn khàn mê hoặc: “Cậu nói câu gì đó ngọt ngào với ờ đi, rồi ờ sẽ nói cho cậu biết.”

Lục Trì không thèm để ý tới cô nữa, anh xoay người rời đi, không có ý chờ đợi cô.

Ai da, đùa giỡn thôi mà, chưa gì đã ngượng ngùng rồi.

Khóe miệng Đường Nhân cong cong, đi theo phía sau anh, hai tay nhét vào trong túi áo. Chờ Lục Trì lên xe rồi, cô mới đi về phía xe nhà mình.

Đúng lúc này, cửa sổ xe đột nhiên hạ xuống, lộ ra cái đầu nhỏ của Lục Trì, mái tóc đen lưa thưa che trán, giọng nói mơ hồ không rõ: “Muộn rồi, ngủ ngon.”

Sau đó lập tức rút đầu trở về.

Đường Nhân phục hồi lại tinh thần, cái này cũng được coi là lời ngon ngọt sao?

Ngọt đến mức khiến lòng người phát run.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trên đường về, Tô Khả Tây nhắn tin cho Đường Nhân: Ha ha ha Lục Vũ đưa tớ về nhà.

Màn hình điện thoại trong nháy mắt bị bao trùm bởi những hình mặt cười nhăn răng, mỗi tin nhắn của Tô Khả Tây không giống bình thường.

Đường Nhân còn chưa kịp trả lời, thì Tô Khả Tây lại nhắn đến: Lục Vũ và Lục Trì có quan hệ gì? Anh em?

Đường Nhân: Chưa biết.

Tô Khả Tây: Tớ hỏi Lục Vũ, nhưng cậu ấy không nói, nhưng tớ cũng lờ mờ đoán ra được, rất có khả năng nguyên nhân Lục Vũ chuyển trường lại trở nên quậy phá như vậy là vì chuyện này, cậu ấy rõ ràng là con một mà...

Con ngoài giá thú nghe thật sự không hay lắm, Tô Khả Tây cũng không muốn nghĩ theo hướng này.

Lúc trước, khi Lục Vũ vẫn còn học ở tư nhân Gia Thủy thì thành tích rất tốt, lại thêm có vẻ ngoài sáng sủa, cho nên tối nào trong phòng ngủ ký túc xá cũng râm ran bàn luận về Lục Vũ.

Tô Khả Tây theo đuổi Lục Vũ mới biết được tính cách của anh ta, kiêu ngạo từ trong xương, bản thân rất có chính kiến, hơn nữa cũng rất lịch sự đối với người đối diện, hoàn toàn khác với bộ dạng như bây giờ.

Nhưng mặc kệ là kiểu nào, thì Tô Khả Tây vẫn thích.

Cũng như Lục Vũ, tính tình có thay đổi như thế nào thì cũng không bỏ được Tô Khả Tây.

...

Về mối quan hệ của Lục Vũ và Lục Trì, Đường Nhân không trả lời Tô Khả Tây, mà chuyển hướng đề tài, nhắn tới nhắn lui vài câu, rồi sau đó cắt điện thoại đi động vào.

Hôm nay được chứng kiến màn kia khiến cô chưa thể quên được.

Tính tình của Lục Trì xem ra cũng không rụt rè cho lắm, có thể kéo Lục Vũ đi, thì có thể thấy rõ bản thân anh rất cố chấp.

Mặc kệ... Dạng này cô cũng rất thích.

Một lát sau, Tô Khả Tây nhắn tin tới: Tớ nay tớ không qua nhà cậu được đâu, cậu nói với dì một tiếng nhé.

~

Về đến nhà đã hơi trễ, Đường Nhân chậm chạp đi vào nhà.

Tường Thu Hoan đang ở trong nhà cấm hoa, thấy Đường Nhân vào, mở miệng nói: “Đã nói về sớm một chút, con xem bây giờ là mấy giờ rồi.”

“Dạ rồi dạ rồi.”

“Tám trăm năm trước nói là trồng hoa, còn nói với mẹ là tự mình sẽ chăm cho vườn hoa, rồi giờ sao, bây giờ nguyên một nhà hoa toàn do một tay mẹ chăm.”

Tường Thu Hoan đặt hoa xuống, oán hận nói.

Đường Nhân cười đùa, ôm sau lưng bà: “Để con ôm một cái bù cho nè.”

Tường Thu Hoan đẩy cô ra: “Thôi đừng nịnh tôi nữa.”

“VẬY con lên phòng đây, tự mẹ đẩy con ra đó nhé, buổi tối mẹ đừng cần nhìn với ba đó.” Đường Nhân le lưỡi, chạy lên lầu thật nhanh.

Di Tôn vừa đứng lúc đi từ trong bếp ra, thấy bộ dạng vui vẻ của bà chủ, cười tủm tỉm hỏi: “Nhân Nhân vẫn hoạt bát như ngày nào.”

Tường Thu Hoan xoay người: “Hoạt bát cái gì, chỉ giỏi chạy nhảy lung tung như con khi nhỏ.”

~

Vừa vào phòng, Đường Nhân mới phát hiện ra bản thân đã quên vụ thêm trang Weibo của Lục Trì.

Cô lôi tờ giấy từ trong túi ra, mặc dù nét chữ viết rất vội vàng, nhưng trên tờ giấy là một chuỗi số cực kỳ đẹp mắt, đẹp mắt giống như bản thân anh vậy.

Vừa nghĩ đến, thì bộ dạng kín đáo của Lục Trì hiện ra trong đầu cô.

Vừa nhìn đã biết dãy số này chính là số điện thoại, cũng coi như là gián tiếp lấy số điện thoại, đỡ phải mắc công hỏi nhiều.

Sau một hồi tìm tòi, thì trang Weibo của Lục Trì hiện ra.

Tên thân mật gọi là Lục Lục.

Ảnh đại diện lại là một bức tranh, một bức tranh chỉ có một thân cây đơn giản, không màu sắc, nhưng nét vẽ rất tinh tế, nhìn thấy được kỹ thuật rất tốt.

Đường Nhân phóng to bức ảnh, phát hiện ra chữ ký của Lục Trì cực kỳ nhỏ rất khó chú ý.

Tiểu nói lắp còn biết về tranh, thật sự rất đa tài đa nghệ.

Đường Nhân nhếch môi, lập tức nhắn kết bạn.

Tùy tiện kết bạn như vậy thật sự không giống với tính cách của cô, dù sao thì cũng phải nói gì hay trước đã chứ, lỡ như bị cự tuyệt thì làm sao.

Cô ở trên giường lẫn lộn hết nửa ngày, nhanh chóng nhắn cho anh mấy chữ, sau đó chỉ còn chờ Lục Trì đồng ý.

Không biết Lục Trì về nhà chưa...

Bên tai cô vang lên tiếng “Ngủ ngon” rất mơ hồ, cảm giác cả người đều ngơ ngác ngay, Đường Nhân bỗng chốc lại nhếch môi cười.

Trên nhà in hình Spongebob Squarepant (Con bọt biển) cũng đang nhe răng cười với cô.

~

“Nhân nhân, xuống ăn cua đồng.” Ở lầu dưới truyền đến tiếng của Di Tôn.

Đường Nhân bò xuống giường cực nhanh, đầu tóc hỗn loạn được cột vội vàng bằng dây thun, cô xỏ dép đi ra ngoài.

Gần đến bậc thang cuối, cô ngồi lên thành cầu thang tuột xuống giống như sao băng, vững vàng tiếp đất.

Đúng lúc Tường Thu Hoan thấy được, lại giáo huấn: “Nói bao nhiêu lần rồi, làm như vậy rất nguy hiểm. Nếu không phải do mẹ sửa sang lại cái cầu thang, thì con nghĩ con trượt xuống đất an toàn vậy sao?”

Lúc còn bé đã bị té cầu thang vì trượt xuống như vậy, sau đó cầu thang trong nhà phải sửa sang lại hết, chọn cái an toàn nhất, từ bé tới lớn, vẫn yêu thích trượt xuống như vậy.

Đường Nhân giống y như ba cô, một khi đã thích cái gì thì không thay đổi được nữa.

Nghe thấy lời mẹ nói, Đường Nhân nháy mắt mấy cái, sau đó trực tiếp chạy đến bàn ăn.

Trên bàn ăn đã sớm bày lên món cua đồng hào hạng, màu sắc tươi đẹp của cua đồng khiến cô chảy nước miếng, bên cạnh còn có những món ngon khác.

Di Tôn dọn xong bát đũa, cười híp mắt nói: “Lần trước nghe con nói thức ăn ở căn tin không hợp khẩu vị con, lần này di nấu không biết có vừa miệng con không nữa.”

Đường Nhân khen ngợi: “Tay nghề của di Tôn mà còn gì để nói sao ạ, chắc chắn là cực kỳ ngon rồi.”

Tường Thu Hoan vừa đi tới, liếc cô một cái: “Lâu ngày không gặp mà mồm mép dữ ta.”

Đường Nhân nhún mày, giống như vô tình nhắc tới: “Cũng không biết lần trước ai đó suýt làm nổ phòng bếp ta?”

Tường Thu Hoan: “Con cái không có lương tâm, còn không phải là vì mẹ làm cho con ăn sao.”

Di Tôn không chen miệng vào. Hai mẹ con Đường Nhân đầu vồ mồm thành thói quen rồi.

~

Buổi sáng ngày hôm sau, Đường Nhân mở mắt ra nhìn Spongebob Squarepant vài giây.

Cô lấy điện thoại đi động ra, không có phản hồi gì từ Lục Tri, cả những tin tức khác cũng không có.

Lớp 14 có một phòng chat [hôm nay là ngày con chó], ngoại trừ giáo viên chủ nhiệm ra thì tất cả đều có mặt trong này, trước kia ai đó không cẩn thận đã thêm giáo viên chủ nhiệm vào, sau đó lập tức bị đá ra ngoài.

Đường Nhân nhấn vào, vừa đúng lúc Vu Xuân đăng lên: [Nhìn cò, hát quốc ca.jpg]

Một đoạn quốc ca trong nháy mắt được lớp trưởng đăng lên, cả lớp học nhanh chóng hi hi ha ha thành một dãy.

Đường Nhân mở lớn, âm nhạc tràn ra khắp phòng, liên tục được hát lặp đi lặp lại cho đến khi cô thay đồ ăn mặc tử tế, sau đó cô rời khỏi phòng chat.

Sự tình có chút ngoài dự đoán, Lục Tri thật sự chưa đồng ý, mặc dù có thể là anh không để ý, nhưng ít ra cũng phải đăng nhập vào Weibo vài lần chứ.

Chẳng lẽ anh thật sự không có ý kia?

Đường Nhân có hơi thất vọng.

Lục Tri vậy mà dám không đồng ý cô, cô hí hửng, xem ra cô phải dạy dỗ anh lại một chút mới được. Một ngày nào đó phải khiến anh hét to xin đầu hàng.

Cô bò xuống giường rửa mặt, sau đó đi xuống lầu.

Tường Thu Hoan đang ngồi bên bàn ăn húp cháo, thấy cô xuống, vô tình mở miệng: “Tí nữa ba mẹ sẽ đi ra cục dân chính. Ba con thật khiến mẹ thất vọng quá.”

Đường Nhân cũng không ngẩng đầu lên, húp ực một miếng cháo, mơ hồ trả lời: “Dạ.”

Không phải là cô lạnh lùng, mà cái câu này của mẹ cô đã nghe đến nổi thuộc lòng từ lúc sơ trung rồi, lúc nào cũng có một câu không thay đổi, đến bây giờ cũng chưa bao giờ thành công.

Một lát sau, cô vẫn nghi ngờ nói: “Thật hả mẹ?”

“Ừ.”

Thấy bộ dáng quyết tâm của mẹ, ngược lại Đường Nhân càng không tin.

~

Lúc bát cháo bị tiêu diệt xong, thì Đường Vu Vi đi từ trên lầu xuống, cái bụng bia nhô lên, chậm rì rì đi tới bàn ăn: “Con gái ngoan có nhớ ba không, tối qua ba về trễ quá không gặp được con.”

Đường Nhân nghiêng người, vồ vồ lên cái bụng bia của ông, nói: “Mẹ nói muốn đi đến cục dân chính với ba.”

“Đi thì đi.” Đường Vu Vi trừng mắt.

Vừa dứt lời, Tường Thu Hoan vừa vịn đi ra sau khi thay quần áo xong, nghe được câu này, hai người dường như trở thành kẻ thù, đứng ở trước cửa mang giày không nói với nhau lấy một câu, một trước một sau đi ra cửa.

“Chắc chắc.” Đường Nhân buồn cười.

Người ngoài không biết còn tưởng rằng lần này thật sự sẽ ly hôn.

Quả nhiên.

Hơn một tiếng sau, cô nghe thấy tiếng mở cửa.

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên là ba mẹ cô, một chút cũng không nằm ngoài dự đoán của cô.

“Quên mang theo giấy hôn thú.” Tường Thu Hoan nói không một chút lúng túng.

Đường Vu Vi đứng bên cạnh mang theo một cái túi thật to, trên mặt mang theo vẻ mặt tươi cười.

“Mẹ, không phải là mẹ cố ý không mang theo sao?” Đường Nhân không thèm để ý, chọc phá: “Không phải lần nào về nhà mẹ cũng diễn trò này với ba sao?”

Đường Vu Vi cười hề hề đi vào toilet.

Tường Thu Hoan trừng mắt với cô.

~

Ở nhà nằm hơn một ngày, hơn một giờ chiều trước khi về trường học, Đường Nhân lại liếc nhìn di động, vẫn không có bất cứ tin tức nào.

Nói cự tuyệt là cự tuyệt, thật sự không có ý muốn đáp lại một chút nào sao?

Tờ giấy ghi chú vẫn còn để trên bàn, cô nhấn dây số vào di động, sau đó nhấn gọi. Một chuỗi tút tút thật dài, cuối cùng cũng có sự thay đổi.

“Alo?” Giọng nói trầm thấp mát lạnh truyền tới.

Tâm tình của Đường Nhân tốt lên, cười nói: “Cậu thật sự không có ý định đồng ý kết bạn với tớ hả?”

Bên kia di động không có tiếng trả lời.

“Cậu xác định không thêm tớ hả?” Đường Nhân nhú mồm, sau đó lại nhẹ nhàng mở miệng, “Cậu còn muốn biết đáp án về vấn đề tớ nói tới qua không?”

Nhắc tới cái này, Lục Trì yên lặng một chút, rồi chần chừ mở miệng: “Không phải tớ đã nói... Nói rồi sao?”

“A...” Đường Nhân kéo dài giọng, “Câu ngu ngon kia hả? Không tính.”

“...”

Lục Trì nắm chặt di động, cảm giác như anh đã sa vào một cái bẫy quỷ dị, mà người thiết lập cái bẫy chính là Đường Nhân.

Đầu bên kia điện thoại nói tiếp: “Tớ không tính cái đó là lời gì ngọt ngào quá, cậu nói câu nào ngọt hơn đi, rồi tớ sẽ cho cậu biết đáp án. Tớ muốn câu đó phải ngọt thật ngọt, ngọt chết tớ mới được, tớ còn có thể tặng cậu thêm một nụ hôn không biết chừng.”

Lục Trì: “...”

Anh mới là người không cần cái nụ hôn đó.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đường Nhân không thúc giục anh, ngược lại Lục Trì không biết phải trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, bên kia điện thoại vang lên tiếng thủy tinh rớt vỡ.

Lục Trì thấp giọng nói: “Cúp... Cúp máy.”

Nói xong anh trực tiếp cúp điện thoại, anh cầm điện thoại ngu ngơ vài giây, sau đó chạy nhanh xuống lầu.

Ở đầu dây bên này, Đường Nhân đột nhiên cũng bị mơ hồ theo cảm xúc và giọng nói của anh.

Cô còn chưa nói gì mà, chẳng lẽ anh có chỗ nào không thoải mái sao?

Đường Nhân ném điện thoại di động lên giường, cẩn thận nhớ lại sự tình, dường như không có gì đặc biệt... Đợi chút, cuối cùng có tiếng động gì đó.

Cô suy nghĩ một hồi lâu, có khả năng là chuyện gia đình Lục Trì.

Dựa theo tình cảnh tối hôm qua, thì chuyện này cô không có quyền can thiệp vào, Đường Nhân tùy tiện thu dọn ít đồ, lúc đi lại quên tắt điện thoại.

Trường tư nhân Gia Thủy không cho phép mang di động vào trường, mặc dù cô có thể lén mang vào, cũng sẽ không bị bắt, nhưng sắp tới gần ngày thi

đại học rồi, làm bài tập còn tốn nhiều thời gian hơn.

Di Tôn lên lầu quét dọn phòng ngủ Đường Nhân: “Đi hả con?”

“Dạ.”

“Đi đường chú ý an toàn nhé.”

“Dạ.”

Bóng dáng Đường Nhân dần dần biến mất, lúc này Di Tôn mới bắt đầu thu dọn đồ đạc, giường ngủ tự động rung lên, Di Tôn phát hiện ra di động nằm dưới chân.

Mới vừa cầm trên tay, di động đột nhiên rung lên một cái, màn hình sáng lên, Di Tôn thuận miệng nói: “Về trường rồi cũng quên tắt máy nữa.”

Di Tôn trực tiếp tắt điện thoại di động, cẩn thận đặt lên bàn.

~

Lúc Lục Trì chạy tới phòng khách, quả nhiên thấy ba mẹ đang đứng giằng co không ai nói với ai lời nào.

Lục Dược Minh đưa lưng về phía anh: “Tôi khuyên cô nên sớm ký tên đi.”

Vương Tử Diễm túm lấy tóc mình, rống to: “Anh đừng có nằm mơ! Ký tên để cho anh ở một chỗ với con đàn bà kia hả? Đừng có đắc ý!”

Bà tiện tay gạt đổ món đồ thủy tinh trên bàn xuống vỡ tung tóe.

Lục Dược Minh tức giận đến đỏ hết mặt mũi, xoay người muốn đi, đúng lúc thấy Lục Trì đứng ở đó, vẻ mặt rất lúng túng.

Đây là đứa con trai ông vừa thích lại không thích.

So với Lục Vũ, thì thành tích của Lục Trì xuất sắc hơn, nhưng tính cách thật sự khiến ông lo lắng, hơn nữa lại còn nói lắp... Trước đây rõ ràng không có như vậy.

“Trì Trì, ba đi trước.” Lục Dược Minh bối rối một lát, nói với anh.

Lục Trì mím môi thật chặt, cũng không có phản ứng gì, giống như không thèm đếm xỉa đến ông, mà trực tiếp ngồi chồm hổm xuống thu dọn những mảnh vỡ thủy tinh.

Di giúp việc trong nhà đã sớm nghỉ việc, nên trong nhà chỉ còn hai mẹ con Lục Trì.

Lục Dược Minh thấy bộ dạng này của anh, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, ông sai bước rồi đi, đóng cửa “Rầm” một cái.

“Trì Trì, mẹ chỉ còn có con.” Vương Tử Diễm lầm bầm.

Bà ngồi bất động trên đất, vẻ mặt bi thương, thường ngày đầu tóc chải chuốt gọn gàng, mà bây giờ lại rối bù ỉu xiu.

Lục Trì ném tất cả mảnh vỡ tùy tiện vào thùng rác, đi đến bên cạnh bà, ôm lấy bà, rồi vỗ vỗ thấp giọng nói: “Mẹ, ly... Ly hôn đi. Hai... Hai mẹ con mình ở với nhau.”

Vương Tử Diễm không nói gì, đầu tựa lên bả vai Lục Trì.

~

Lúc Đường Nhân đến phòng học đã bốn giờ chiều.

Cũng sắp đến giờ tự học rồi, phần lớn học sinh trong lớp đều đua nhau gần sát giờ mới đến, ngược lại cô đến hơi sớm, ngay cả Tô Khả Tây cũng chưa tới.

Liên tục gặp hai chuyện không vui, khiến tâm tình Đường Nhân khó chịu, cô bực bội giải đề thi đến một nửa trang sau thì ôm bóng rỏ đi ra sân bóng rỏ.

Sân bóng rỏ ở sân thể dục bên kia, chủ nhật vẫn có không ít nam sinh đến sớm, cũng có một vài tốp ba tốp năm đi tản bộ trên sân trường.

Có vài học sinh đang chơi ném bóng, cười đùa vui vẻ.

Đường Nhân không quấy rầy bọn họ, đứng ở một bóng rỏ cách đó không xa, chuẩn bị xong tư thế ném bóng, bóng rỏ được ném lên không trung, cong một đường vòng cung hoàn mỹ, rơi chính xác vào lưới.

Tâm tình cô tươi tốt lên không ít.

Những người đứng gần đó thấy vậy đều dừng lại thảo luận: “Có phải kỹ thuật của chị Nhân lại giỏi hơn trước rồi không?”

“Quả bóng vừa rồi rơi vào rổ quá đẹp, nếu là nam sinh thì ngon rồi.”

“Người ta không phải là nam sinh cũng có thể quăng cậu xa tám trăm mét, cậu mà dám đứng trước mặt Đường Nhân nói như vậy, không chừng còn bị Đường Nhân đánh cho sưng mặt.”

“Không phải, ý tớ là... Nam nữ khác nhau thôi.”

Có một nam sinh quan sát tỉ mỉ, thấp giọng nói: “Có vẻ tâm tình chị Nhân không tốt, chúng ta qua đấu một trận với chị ấy, thoải mái một chút.”

~

Đường Minh vừa vặn đứng ở trước cổng trường thấy Lục Tri đang đi từ từ tới, anh ta phát tay: “Cũng đi đến ký túc xá hả.”

Lục Tri ôm sách, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc Lục Tri đến gần thì Đường Minh mới phát hiện ra trên tay anh có dán băng keo cá nhân: “Sao vậy? Bị thương à?”

Lục Tri giấu ngón tay đi, bình thản nói: “Không. ... Không có gì.”

Thấy anh không muốn nói, Đường Minh cũng không hỏi thêm

Hơn nữa nam sinh bị chảy máu đứt tay cũng chẳng phải chuyện gì quá to tát, Đường Minh không có suy nghĩ nhiều, lập tức quên ngay vấn đề này, hai người cùng nhau đi về ký túc xá.

Ký túc xá nam nằm tách biệt ở sâu bên trong khuôn viên trường, phải đi qua sân thể dục. Từ ban công có thể thấy rõ ràng, mà từ sân thể dục cũng có thể thấy được ban công các phòng, cùng lắm chỉ có cửa kính bảo vệ.

Đi ngang qua sân thể dục, thấy một tốp đang chơi bóng rổ, Đường Minh không tự chủ được dừng lại, vừa nhìn một cái đã phát hiện ra người quen.

Trường học nửa tháng được về nhà một lần, mà ở trong trường thì thời gian rảnh rất ít, bình thường nam sinh cũng không có tiết bóng rổ, nên thời gian này chính là cơ hội duy nhất có thể thỏa sức chơi.

Đường Minh vừa liếc thấy bóng dáng quen thuộc, lập tức thúc thúc Lục Tri: “Đường Nhân nhà cậu chơi bóng rổ lại rồi kia.”

Lục Tri nhìn về phía bên kia, chợt giật mình.

Cách tám lưới, dưới ánh sáng trời chiều màu da cam ấm áp, Đường Nhân đang đứng đó, mái tóc dài giống như gấm vóc mềm mại, đường cong gò má tinh xảo, da thịt trắng nõn như tuyết, khóe môi mang theo ý cười như có như không.

“Nè? Lục Tri?” Đường Minh phát phát tay, “Cậu đang nhìn gì vậy? Đường Nhân hả?”

Đường Minh thuận mắt nhìn qua, phát hiện đúng là Lục Tri đang ngo ngắc nhìn Đường Nhân, sau vài giây Đường Minh lập tức hiểu ra, chế nhạo nói: “Mê rồi hả? Lục Tri cậu mà cũng bị mê hoặc sao.”

Lục Tri vội vàng thu hồi tầm mắt lại, một lúc lâu sau lại lắc đầu.

Đường Minh định đánh lên bả vai anh một cái, phát hiện đối phương quá cao nên đành thu tay lại: “Đường Nhân chơi bóng rổ còn giỏi hơn nam sinh nữa, anh trai của cậu ấy ở trong đội bóng rổ thành phố, nghe nói từ nhỏ đã đi theo anh trai học bóng rổ.”

Đường Minh ranh mãnh nói tiếp: “Cậu mới chuyển qua nên chắc chưa biết rõ, lúc trước có một anh lớp trên theo đuổi Đường Nhân, mà Đường Nhân dùng mọi cách để cự tuyệt đều vô dụng, thiếu chút nữa là ra tay đánh người đó rồi. Về sau Đường Nhân dùng bóng rổ để đánh cược mới cự tuyệt được. Bây giờ Đường Nhân không thêm đề ý đến nữa, trong mắt cậu ấy không có nam sinh nào vừa mắt hết.”

Chỉ là từ năm cô học lớp 11, thì trở nên lợi hại hơn nhiều. Đánh nhau trốn học cái gì cũng có, nhưng kỳ lạ là thành tích hết lần này đến lần khác lại đứng nhất toàn khối.

Hơn nữa, Đường Nhân cực kỳ tự tin, tự tin đến mức không coi ai ra gì.

Đường Minh chuyển chủ đề: “Nhìn bộ dạng của cậu chắc không biết chơi bóng rổ.”

Lúc còn ở nhà thì Đường Minh đã nghe được chuyện người bạn ngồi cùng bàn với anh ta thật sự lợi hại.

Lục Tri quay đầu lại, đúng lúc thấy Đường Nhân nhắm mắt hôn lên quả bóng rổ, mang theo chút thành kính khó hiểu, sau đó nhanh chóng tham gia vào chơi.

Trên thân thể cô tỏa ra ánh sáng màu vàng đẹp rực rỡ, rạng rỡ chói mắt.

Trên mặt Lục Trì dường như có một luồng khí nóng chạy qua.

~

Sau một lúc hoạt động tay chân liên tục thì mồ hôi túa ra, Đường Nhân cởi áo đồng phục ra, chuẩn bị đi qua bên cạnh nghỉ ngơi một lát, kết quả vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện thấy Lục Trì đang đứng cùng với bạn học, cô ngạc nhiên mừng rỡ một chút.

Cô lập tức gọi to: “Lục Trì!”

Sau khi gọi xong phát hiện cổ họng có chút khô, may thay cô có mang theo hộp sữa chua. Cô mở nắp ra uống một hơi, hoàn toàn không cần dùng tới ống hút.

Lục Trì đứng ở cách đó không xa.

Anh thậm chí có thể thấy Đường Nhân ngửa đầu uống sữa chua, sữa chua màu trắng chảy tràn ra tới tận khóe môi cô, chảy xuống cằm, cuối cùng chảy tới xương quai xanh.

Đường Nhân mặc một cái áo T-shirt đơn giản hơi ngắn, lúc cô đưa tay lên, thì cái eo thon nhỏ thoát ần thoát hiện lộ ra, màu trắng của sữa chua thật khiến cho người ta có cảm giác miệng lưỡi khô đắng.

Lục Trì mím môi dòi tằm mắt đi chỗ khác.

Lúc anh quay đầu lại, chỉ thấy Đường Nhân nhiu mày, quăng hộp sữa chua vào trong thùng rác, hai cánh tay bám vào lưới, hai mắt cô sáng ngời.

Đường Nhân lén lút làm hình dáng miệng khi phát âm: Tiểu nói lắp.

Cũng giống như lần đầu tiên cô thấy anh vậy.

Đường Minh đứng giữa hai người quan sát tới tới lui lui.

Trong khoảnh khắc đó, Đường Minh dường như thấy Lục Trì đang cười, nhưng một giây sau lại thấy anh trưng ra cái vẻ mặt nhàn nhạt, lạnh lùng khiến người khác muốn đánh.

Đường Minh không hiểu, chẳng lẽ anh ta bị hoa mắt?

Đường Minh cũng nhìn theo vào sân bóng rổ, trong lòng châm chọc: Nhìn từ lúc này đến giờ mà Lục Trì còn chưa chán sao? Chẳng lẽ cậu ấy không nhẵn tâm bỏ đi.

Lục Trì thấy có vài nam sinh đi tới chỗ Đường Nhân.

...

“Chị Nhân, chơi thêm chút nữa đi.” Các nam sinh cười nói hi hi, chơi bóng rổ cùng với cô thật sự rất sáng khoái.

“Đợi chút.” Đường Nhân trả lời lại, rồi vẫy vẫy tay với Lục Trì.

Cô đang nghĩ tới chuyện đi tìm Lục Trì, cũng muốn hỏi rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ của anh như muốn đi về ký túc xá, nên cũng không tiện đi qua.

Mặc dù cô có thể trà trộn đi vào cũng được.

Sau khi vẫy vẫy tay với anh, cô xoay người bắt đầu chơi bóng rổ với vài nam sinh, động tác lưu loát nhanh nhẹn, biểu lộ sự thoải mái khi chơi, cách mấy giây đã có thể ném được bóng vào rổ.

Sau đó cô đập tay cùng với bọn họ, cười tươi như hoa.

Lục Trì cau mày, mặt mày trở nên lạnh nhạt, nghiêng đầu trực tiếp đi về phía ký túc xá.

Đường Minh hoàn hồn, bạn ngồi cùng bàn đã đi được một đoạn rồi.

Anh ta đuổi theo, la lớn: “Chờ tớ với! Cậu là Lục Trì chứ có phải là Lục Nhanh đâu, sao đi lẹ quá vậy? Đừng ỷ có chân dài rồi đi không chờ tớ!”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Lúc Đường Nhân quay lại phòng học bắt đầu giờ tự học là đã hơn sáu giờ tối rồi.

Tô Khả Tây khoan thai chậm rãi bước tới, đuôi lông mày mang theo ý vui vẻ. Cô ta thấy vẻ mặt Đường Nhân cười mà như không cười, vui vẻ ôm chầm lấy cô: “Tớ đang vui lắm nè!”

Lúc Tô Khả Tây vừa vào lớp 10 thì đã thầm mến Lục Vũ, nhưng phải đến năm lớp 11 mới thật sự theo đuổi Lục Vũ. Sau này khi hai người thành một đôi rồi thì Tô Khả Tây có cảm giác mình là nữ sinh hạnh phúc nhất thế giới, nhưng đầu năm vừa vào học kỳ mới thì mọi thứ bỗng chốc thay đổi.

Nhưng chuyện hôm trước đã khiến cho cô ta khôi phục lại động lực.

Nhưng điều duy nhất không tốt ở Lục Vũ chính là anh thay đổi rất biến thái, lại còn chê cô ngực nhỏ.

“Ngực nhỏ thì làm sao.” Tô Khả Tây nhún mày.

Đường Nhân an ủi cô ta: “Có câu những nữ sinh cup A đều rất ưu tú.”

“Ôi trời Nhân Nhân yêu quý, cậu quả nhiên là thiên thần nhỏ của tớ! Nè, cho tớ mượn chép bài giải đi, từ lúc về nhà đến giờ tớ chưa làm bài tập nữa.”

“Cố gắng học đi.”

“Ngày mai cố gắng cũng chưa muộn mà.”

“Ngày mai có chuyện của ngày mai, ngày mai phải cố gắng gấp đôi.”

“Đường Nhân cậu muốn ăn đòn đúng không, tự dừng học đầu ra cái kiểu một sách của Lục Tri vậy hả? Cậu có thể đổi nghề làm giáo viên luôn được rồi đó.”

...

Buổi tối, khi giờ tự học đã được một nửa, Đường Nhân đang nhún mày giải đề vật lý, cô chưa đặt viết, thì toàn bộ phòng học đột nhiên tối đen, đèn phòng học không bật sáng lên được.

Cô nhìn ra ngoài cửa, một mảng tối đen như mực.

Tô Khả Tây dè nén hưng phấn: “Mất điện sao?”

Học ở trường ba năm, tình huống mất điện như thế này là lần đầu tiên xảy ra, đen như mực, xem ra giờ tự học buổi tối phải hủy bỏ rồi.

Cuối tuần quay lại trường có giờ tự học buổi tối đến tám giờ, bây giờ mất điện như vậy là một cơ hội rất tốt, cả lớp sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

Lâm Nhữ lập tức lên tiếng trấn an: “Yên lặng, chờ thông báo.”

Một giáo viên dịu dàng như Lâm Nhữ không thể ngăn cản được các học sinh kích động, chưa kịp đợi Lâm Nhữ ra ngoài hỏi thăm tình hình, thì những nam sinh nghịch ngợm trong lớp đã điên cuồng đập bàn, ồn ào đến mức ngứa lỗ tai rồi.

“Tan học! Tan học!” Bọn họ ồn ào: “Chủ nhiệm lớp mau cho bọn em về lại ký túc xá!”

Ồn ào.

Đường Nhân ngồi bàn ngay phía cửa sau cảm thấy khó chịu, tay trái nâng quả bóng rổ lên, nện thẳng quả bóng lên tường phía sau, phát ra tiếng động cực kỳ to, sau đó quả bóng bật lên bật xuống nẩy lần.

Cả lớp 14 lập tức yên lặng như gà.

Đường Nhân nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Rảnh lắm hả?”

Cô thông thả ung dung đập bóng rổ, nói tiếp: “Hay là muốn trò chuyện cùng với tớ?”

Từng tiếng đập lên đập xuống của quả bóng rổ, cũng giống như tiếng tim đang đập lên đập xuống trong lòng bọn họ, những nam sinh ồn ào ban nãy bây giờ không dám lên tiếng nữa.

Sau khi phân lớp chưa được bao lâu thì bọn họ có thấy Đường Nhân phát điên một lần, bình thường thì không sao, nhưng khi đã chọc giận Đường Nhân rồi thì cực kỳ đáng sợ, lần đó may thay đó là học sinh ở trường khác.

“Trường học sẽ có thông báo rất nhanh thôi.” Lâm Nhữ đứng trên bục giảng lên tiếng, khẽ mỉm cười, mặc dù không nhìn thấy người.

Người khác có thể xem Đường Nhân là cái gai trong mắt, nhưng Lâm Nhữ lại rất thích Đường Nhân.

Thoạt nhìn thì thấy Đường Nhân rất kiêu ngạo lại thích đánh nhau, nhưng cô vẫn có những quy định chuẩn mực của bản thân, Đường Nhân vẫn rất tôn kính chủ nhiệm lớp, nếu không có Đường Nhân ở đây, thì chắc chắn lớp học sẽ loạn lên mất.

Tính cách của Lâm Nhữ cũng là nguyên nhân, không thể cứng rắn được, bình thường nếu không có Đường Nhân ở đây, chỉ sợ lớp 14 này sẽ còn loạn hơn thế này nữa. Thành tích đã không được lại còn loạn nữa thì thôi xong.

~

Toàn bộ trường học bị mất điện, khoảng mười phút sau, cuối cùng thầy giám thị cũng đến, trên tay còn mang theo một túi lớn.

Thầy giám thị nói vào bên trong lớp: “Cô giáo Lâm, cô cho ban cán sự đến nhận nển, hai người cùng bàn dùng chung một cây nển.”

Lời này vừa nói ra, các học sinh cũng không còn gì để nói, chỉ thầm mắng trong lòng. Mất điện thì dùng nển, thật sự là vì học tập mà chuyện gì cũng có thể làm được.

Từng cây nển được phân phát ra, từng dãy, từ bàn đầu cho đến bàn cuối, ánh nển từ từ sáng lên, lan tỏa ra ánh sáng ấm áp khắp phòng học, bóng người mờ mịt.

Thầy giám thị không hiểu tâm lý của học sinh, khích lệ: “Các em học sinh, cuộc thi sắp đến rồi, không thể để lãng phí một giây một phút nào. Thời gian là vàng bạc, người xưa thường thấp nển để dùi mài kinh sử, bây giờ chúng ta cũng giống như vậy. Hy vọng các em sẽ đạt được điểm cao!”

Không có bất kỳ lời nào đáp lại.

Lúc này, nơi cửa sau truyền đến tiếng vỗ tay mỏng manh.

Mấy giây sau, cả lớp bắt đầu vỗ tay nhiệt liệt, các nam sinh như muốn dùng hết sức lực để vỗ tay, thỉnh thoảng còn có tiếng hoan hô “Hay quá”, “Thầy nói rất có đạo lý”.

Tiếng vỗ tay đồng ý nhiệt liệt đến vậy, thầy giám thị hài lòng rồi đi.

Sau một khắc, lớp 14 lại trở nên yên tĩnh như gà.

Lớp tự nhiên ở gần đó cũng có thể nghe thấy được tiếng động của lớp 14, lúc này vừa nghe tiếng cãi nhau ầm ĩ đập bàn huyết sáo, sao đột nhiên lại có thể trở nên yên tĩnh được như vậy.

“Tớ mới vừa nghe tiếng ồn ào mà... Chắc lại chọc điên Đường Nhân rồi.”

“Chủ nhiệm lớp của bọn họ quá hiền, chỉ có Đường Nhân mới không chế được lớp 14.”

Dù sao hai lớp cũng gần nhau, nên bọn họ cũng thăm dò được một ít, lớp 14 trở nên nổi loạn khi trường vừa mất điện, nhưng cũng dễ dàng thấy, chỉ cần Đường Nhân lên tiếng, thì không ai không dám nghe, so ra còn có tác dụng hơn hiệu trưởng.

Đường Minh đứng đứng Lục Tri, nhỏ giọng nói: “Có thấy Đường Nhân lợi hại không, ở trường tư nhân Gia Thủy, chỉ cần Đường Nhân lên tiếng, thì không ai dám phản bác lại.”

Lục Tri ngừng bút, không thể nhìn ra được thần sắc của anh trong bóng tối.

Đường Minh cười hì hì trêu ghẹo: “Hơn nữa, tớ cảm thấy không bao lâu nữa cậu có thể trở thành người đứng đầu được rồi. Cảm giác thế nào, có cái thành ngữ gọi là gì ý nhị, miêu tả địa vị...”

Đột nhiên không nhớ.

“...Kiểu như là dưới một người mà trên vạn người ý!” Đường Minh gật đầu, “Chính là cái này. Mặc dù trường này chưa tới một vạn người, nhưng tính cả sơ trung nữa thì đã có khoảng sáu ngàn người rồi. Tính ra cũng ngon rồi.”

Đúng lúc thầy chủ nhiệm đi đến, nên sự chú ý của Đường Minh lại dời qua ngọn nển.

~

Sự kiện mất điện này chỉ là tình huống ngoài ý muốn.

Đến ngày thứ hai, đã có người mang vào một cái máy phát điện cực lớn vào trường.

Mấy ngày kế tiếp, kỳ thi giữa kỳ đang đến gần, trong lớp có chút bận rộn.

Đường Nhân lác lư đi đến siêu thị nhỏ, cả người cực kỳ lười nhác.

Siêu thị nhỏ khác với siêu thị, giá hàng ở bên ngoài để đồ uống nước trái cây các loại, cửa hàng hình vuông, ở bên trong có bán một chút hàng, cho nên các học sinh hay chen chúc chỗ tính tiền rất nhiều.

Cô vừa xuất hiện, thì có ba nam sinh chủ động tránh qua một bên.

“Chị Nhân, lần trước bọn em cho bên Nhị Trung một trận, cuối cùng bọn nó cũng nhận tội rồi.” Lúc này Vu Xuân ở bên cạnh, chủ động tiến lại gần.

“A.” Đường Nhân tùy ý la lên.

Cô chỉ lên túi khoai tây chiên cao nhất trên quầy hàng, rồi nhờ người bán hàng lấy xuống.

Vu Xuân trông thấy bộ dáng lười biếng của Đường Nhân, suy nghĩ thấy tâm tình cô không tốt lắm, nên ngoan ngoãn tránh ra.

Vài nam sinh đứng chờ phía sau cô, có người vô tình nhìn ra sau: “Người kia. ... Có phải là thằng nhóc mà chị Nhân để mắt đến không?”

“Phải gọi là anh rể nghe chưa.” Vu Xuân đánh nam sinh đó một cái.

Vu Xuân cẩn thận liếc nhìn, ranh mãnh thấp giọng nói: “Ngoan ngoãn tránh xa cậu ta ra.”

Vài nam sinh lập tức hiểu ra ý tứ của Vu Xuân, cùng nhau dạt ra, còn thuận tiện ngăn trở những người khác.

Vu Xuân đột nhiên la lên: “Chị Nhân.”

Đường Nhân nghiêng đầu mắt kiên nhẫn: “Mày ăn no rồi việc hả?”

Không nhìn thấy Lục Trì? Vu Xuân nhìn qua nhìn lại, phát hiện ra Lục Trì đã đi đến gian hàng đồ uống ở bên kia.

Vu Xuân bức bối, vừa mới thấy Lục Trì ở đây mà bây giờ anh lại chạy qua chỗ khác.

Vu Xuân cười ha ha, vội vàng tránh ra.

Đường Nhân không thèm để ý đến Vu Xuân, ánh mắt lại rơi trên kệ hàng, suy nghĩ muốn mua thêm gì đó, nhưng phần lớn đồ ăn vặt ở đây cô đều đã nếm qua rồi, bây giờ cũng không có cái gì mới mẻ.

“Giấy.”

Một giọng nói ngắn gọn mát lạnh đột nhiên truyền vào trong tai.

Đường Nhân ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu, quả nhiên thấy Lục Trì cao ngất đang đứng bên cạnh, một mùi hương thơm ngát quen thuộc.

“Lục Trì.” Cô kêu lên.

Quả nhiên không có lời nào đáp lại. Đường Nhân đã sớm biết điều đó.

Mấy ngày trước anh đã như vậy rồi, mỗi lần cô đụng mặt anh trên hành lang thì anh đều có biểu cảm lạnh nhạt đó, không giống trước kia một chút nào.

Hình như là từ lúc ở sân bóng rổ đến giờ.

Tiểu nói lắp hoàn toàn không đáng yêu nữa rồi.

Chẳng lẽ là do cô quấy nhiễu anh quá sao?

Đường Nhân vô thức nín lấy túi khoai tây chiên trong tay, lâm vào trong sự ngượng ngùng. Đây là lần đầu tiên cô theo đuổi một người, thật sự không biết phải chung đụng như thế nào, chẳng lẽ cô đã làm sai chỗ nào sao?

Lần gần đây nhất mà hai người trao đổi đồ là cô vô tình biết được Lục Trì bị đứt tay do Đường Minh tiết lộ, cô đưa anh một hộp băng keo cá nhân, nhưng vẫn chưa thấy Lục Trì dùng.

Dường như có vấn đề gì đó trở ngại.

Đường Nhân lại mở miệng: “Lục Trì, sao cậu không nói lời nào vậy? Không có hứng hả?”

Lục Trì cúi tay đưa hộp sữa chua và giấy gói, không nói lời nào quẹt thẻ thanh toán.

Bây giờ trường học cũng hiện đại lắm.

“Cậu cũng thích uống sữa chua này nữa hả?” Đường Nhân nhẹ nhàng hỏi.

Trước kia cô không thích vị này, nhưng không biết vì sao tự dưng sau này cô lại yêu thích nó.

Hơn nữa cô đã điều tra ra sữa chua này không đường, sau khi vận động thì uống rất có lợi cho sự hấp thu, cho nên cô mới không cần băn khoăn.

Lúc cô chơi bóng rổ thì cô lại càng thích uống sữa chua.

Chờ một lúc lâu mà vẫn không nhận được câu trả lời, trong lòng Đường Nhân có chút trống rỗng, hơi cúi đầu.

Lúc này Vu Xuân đứng ở bên cạnh thấy toàn bộ quá trình, không hiểu Lục Trì đang làm cái quái gì, không phải nghe nói là tính tình Lục Trì rất tốt sao, sao đến nửa ngày mà không trả lời Đường Nhân.

Đây cũng là lần đầu tiên Vu Xuân thấy bộ dáng này của Đường Nhân.

...

Xung quanh yên tĩnh, Lục Trì hơi liếc qua bên cạnh, mặt mày Đường Nhân rũ xuống, đuôi mắt giống như có chút tủi thân, trong lòng anh thở dài, đẩy hộp sữa chua qua bên cạnh.

Đường Nhân cúi đầu bóp túi khoai tây chiên, sau đó cúi tay quẹt thẻ.

Đúng lúc này, trước mặt đột nhiên xuất hiện một hộp sữa chua.

Bàn tay đẩy hộp sữa chua kia chính là mơ ước của cô bao lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Editor: Trà Đá.

Ngón tay mảnh mai thon dài, xương ngón tay rõ ràng, hiện ra một cách nhọt nhọt.

Dường như đó là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ do thượng đế tạo ra.

Tất cả mọi người đứng trong siêu thị nhỏ đều vụng trộm nhìn sang.

Trong khoảng thời gian này bên cao trung ai cũng biết sự tình của Đường Nhân và học sinh chuyển trường, đều mang tâm lý hiếu kỳ xem náo nhiệt.

Nhờ mắt kính che giấu, Lục Trì cau mày.

Anh thu tay lại, cầm lấy xấp giấy, rồi tự nhiên xoay người rời đi, dường như sự kiện lần này không liên quan gì đến anh.

Khóe môi Đường Nhân khẽ giương cao.

Cô chỉ biết là bản thân cô không làm chuyện gì sai hết.

Lục Trì đã đi ra bên ngoài, cô với tay lấy hộp sữa chua, cúi theo anh, động tác mau lẹ của cô khiến mọi người ở xung quanh không kịp phản ứng.

Cho đến khi bóng dáng của cô biến mất khỏi cửa siêu thị nhỏ, thì Vu Xuân mới dụi dụi mắt, hỏi người đứng bên cạnh: “Có phải chị Nhân vừa cười không?”

“Cười.”

“A, thằng nhóc đó giỏi, về sau phải học hỏi thêm kinh nghiệm.”

“Chị Nhân là một người rất hiếm hoi, vậy mà cũng rơi vào lưới tình với cái tay một sách kia sao.”

Ở trường tư nhân Gia Thủy, lời Đường Nhân nói ra chắc chắn đúng. Vài người vừa đi vừa tán gẫu, cảm thấy vui khi thấy mọi chuyện thành công.

~

Dòng người tụ ở siêu thị nhỏ đã tản ra, đi thành tốp ba tốp năm, Đường Nhân nhìn một đã phát hiện ra bóng dáng của Lục Trì.

“Lục Trì!” Đường Nhân gọi từ phía sau.

Bóng dáng của Lục Trì bỗng nhiên mờ mờ ảo ảo, bước chân nhanh hơn.

Đường Nhân chạy vội tới, nhẹ nhàng kéo lấy cánh tay anh.

Lúc này Lục Trì mới xoay người lại, con ngươi trong trẻo nhìn cô, không nói một lời.

Đường Nhân giờ hộp sữa chua lên, nhẹ nhàng cười: “Cậu có ý đúng không? Tại sao mấy ngày trước không thèm để ý tới tớ?”

Lúc Đường Nhân cười rộ lên, thì đôi mắt xinh đẹp lập tức biến thành hình trăng lưỡi liềm, cực kỳ đáng yêu khiến người khác đông cứng lại.

Lục Trì dời ánh mắt đi chỗ khác: “Không... Không có gì... Gì hết.”

Bộ dáng lấp ba lấp bấp nghiêm túc giải thích cực kỳ động lòng người.

Đường Nhân thu tay lại, khoanh tay lại nhìn anh, cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh mãi cho đến khi Lục Trì có cảm giác ngượng ngùng.

Anh lui về sau một bước, môi mím khe động đậy: “Tớ... Tớ đi đây.”

Nói xong trực tiếp xoay người chuẩn bị rời đi, Đường Nhân đột nhiên mở miệng hỏi: “Có phải cậu đang ghen đúng không?”

Trong lòng Lục Trì giật mình, phủ nhận: “Không... Không biết cậu đang... Đang nói cái gì nữa.”

Lấp bấp nói xong, anh nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt hớn hờ của Đường Nhân, trong nháy mắt sai bước rời đi.

Đường Nhân cũng không đuổi theo nữa.

Cô bóp hộp sữa chua, đứng giữa đường nhếch môi, nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

~

Giờ tự học buổi tối còn chưa kết thúc, mà hai người Tô Khả Tây và Đường Nhân đã vút bộ đề qua một bên, cùng nhau ra ngoài trường ăn cơm.

Mặc dù đó cũng tính là thời gian lên lớp, nhưng ra ngoài cũng không có ai quản, hơn nữa cũng không ai dám quản Đường Nhân, chuyện cô đi ra ngoài trong giờ học không chỉ mới ngày một ngày hai.

Bác bảo vệ đều biết hai người họ, nhìn thấy cô còn nói: “Về sớm một chút, ở bên ngoài không an toàn, ký tên vào đây.”

Ký tên là để phòng ngừa, bằng không thì mọi chuyện sẽ đổ hết lên đầu bọn họ.

Đối diện trường học còn đang có công trường đang thi công, cho nên đèn đường chỉ bật sáng phía bên trường học, hơn nữa khoảng cách của mỗi đèn hơi xa, một đoạn tối một đoạn sáng.

Mặc dù xung quanh không phát triển thêm nữa, nhưng vẫn có mấy hàng quán, chỉ có điều phần lớn các hàng quán đều ở phía bên kia sông gần Nhị Trung, bên này chỉ còn duy nhất một cửa hàng bánh ngọt còn sáng đèn.

Chủ cửa hàng bánh ngọt là một nữ sinh đã tốt nghiệp vài năm trước, thích làm bánh, mỗi ngày đều làm bánh mới, toàn bộ bánh trong tiệm đều do một tay chị chủ làm, không những đẹp mắt mà còn rất ngon nữa.

Vì phía này có nhiều học sinh, cho nên trong tiệm còn bán trà sữa và nước trái cây các loại.

Hai người ăn một bánh ngọt nhỏ, ngồi đối diện nhau, dựa vào vách kính thủy tinh, nhìn đèn đuốc phía xa sáng trưng, tụ thành những vầng sáng mờ mờ ảo ảo.

Còn bên này thì bóng tối chiếm phần lớn.

Chị chủ quán cười tủm tỉm nói: “Thử món này đi, món mới đây, bánh bông lan việt quất. Cái này chị mời.”

Màu vàng óng ánh, vừa nhìn đã thấy thơm rồi.

Đường Nhân hỏi: “Có chuyện vui gì hả?”

Chị chủ quán lắc lắc đầu, cười híp mắt nói: “Nhìn em có vẻ như tâm tình đang rất tốt, vừa hay chị làm thử bánh mới, nếm thử đi rồi nhớ đánh giá.”

Chị chủ quán mở tiệm gần một năm, cũng đã có một lượng khách hàng quen thuộc, nhưng Đường Nhân và Tô Khả Tây là hai khách hàng quen thuộc rất đặc biệt, Đường Nhân vừa đến thì chị chủ quán cũng cảm thấy cực kỳ cao hứng.

Đường Nhân nhón lấy một miếng, đột nhiên nhớ lại bộ dáng của Lục Trì sáng nay, không nghĩ tới người khác cũng nhìn ra tâm tình cô tốt như thế nào.

“Đừng có nghĩ lung tung, tập trung ăn đi.”

Tô Khả Tây cầm một miếng bánh, bỗng chốc nhét vào miệng Đường Nhân: “Có thực mới vực được đạo. Tớ còn chưa hỏi cậu, cậu hôm nay sao vậy, tâm tình giống như vừa được ăn mấy cân đường vậy. Lục Trì lại làm gì nữa hả?”

Mặc dù không biết rõ chuyện gì, nhưng khẳng định chắc chắn có liên quan đến Lục Trì.

Tô Khả Tây lại hỏi: “Đúng rồi, tôi thứ bảy cậu về nhà bằng cách nào, tớ quên hỏi cậu mất.”

Đường Nhân tùy tiện kể lại chuyện tối hôm đó. Lúc nhắc đến khúc cuối cùng thì khuôn mặt không kiềm chế được khẽ cười.

Tô Khả Tây thiếu chút nữa đã phun hết trà sữa ra ngoài: “Cho nên cuối cùng chỉ nói ngủ ngon sao? Mà cậu cũng dễ thỏa mãn quá vậy, sao không làm khó thêm chút nữa, dù sao cũng đã tới đó rồi.”

Đường Nhân không trả lời cô ta, nhân tiện nói đến mối quan hệ giữa Lục Trì và Lục Vũ: “Nói chuyện này không bằng nói chuyện khác.”

Nói đến chuyện khác, Tô Khả Tây lập tức thở dài: “Tớ cũng chẳng hơn gì cậu đâu.” Nhắc tới điều này, Tô Khả Tây có chút phiền muộn.

Lúc trước Lục Vũ lạnh lùng ít nói, không hiểu tại sao hết kỳ nghỉ hè lại trở thành đại ca bên Tam Trung rồi, một sự thay đổi quá chóng mặt, nếu không phải người cô ta thích thì cô ta cũng hoài nghi có phải là một người nào khác xuyên không đến đây không.

Bọn họ hoàn toàn chưa nói lời chia tay, kết quả hiện tại Lục Vũ ở Tam Trung, Tô Khả Tây chỉ được về nhà nửa tháng một lần, thời gian không đủ.

Trên bàn chỉ còn lại tiếng động ăn uống.

Cũng không lâu sau đó, Tô Khả Tây đứng dậy, đi đến quầy tính tiền, nói: “Em muốn mua một phần bánh matcha, buổi tối ăn khuya. Nè, cậu còn muốn mua gì nữa không?”

Đường Nhân đứng tại chỗ, suy nghĩ một chút, lấy thêm một phần bánh ngọt.

Lúc trả tiền cô khẽ mỉm cười.

~

Ban đêm, các tòa nhà cực kỳ yên tĩnh. Tòa nhà cao trung ở gần cổng ra vào nhất, sau đó là đến khu của sơ trung.

Mỗi một tầng đều được bật đèn sáng, nhưng nhìn từ đằng xa thì trông hơi đáng sợ.

Hai người mới lên đến tầng ba, thì tiếng chuông tan học giờ tự học buổi tối tan lên, tiếng huyền não dần dần vang lên nhiều hơn.

“A, chị Nhân ra ngoài mà không đưa em đi theo. Lại còn ra ngoài ăn uống thả cửa nữa chứ.”

Thấy hai người trở lại như vậy, Vu Xuân ngạc nhiên kêu lên.

Xung quanh đều là những ánh mắt ghen tỵ hâm mộ, nam sinh bọn họ đâu được ai nhớ mang đồ ăn vặt về như vậy, bình thường toàn phải dựa vào siêu thị nhỏ cứu đói, hôm nay có bánh ngọt thật sự khiến bọn họ thèm thuồng.

Chỉ biết nữ sinh ăn gì ngon thì sẽ ăn nhiều nhất.

Vu Xuân đến gần cười ha ha: “Chị Nhân, cái bánh ngọt này cho bọn em ăn đi.”

Đường Nhân liếc nhìn sang, thản nhiên nói: “Tự đi mà mua.”

“Bọn em ra ngoài thì sẽ bị bắt lại mất.” Vu Xuân kể khổ, “Dù sao cũng nhờ phước chị Nhân, con gái không nên ăn ngọt vào buổi tối đâu, sẽ mập đấy, chỉ bằng cho bọn em ăn giúp cho.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Tô Khả Tây nhin không được mở miệng: “Cái bánh ngọt này đã có chủ rồi, ăn cái gì mà ăn, làm hết bài tập chưa? Không phải ngày mai có bài kiểm tra

sao?”

“A Tô Khả Tây, cậu cũng thay đổi dữ ha, rõ ràng trước kia không thích học mà.”

Đường Nhân không thèm phản ứng với nhóm Vu Xuân, đặt bánh ngọt vào học bàn, điềm tĩnh mở đề thi ra, bắt đầu giải đề.

Có vài người đứng nhìn nhau, cũng vừa đúng lúc tiếng chuông vang lên, đành phải trở lại chỗ ngồi, nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ đến cái bánh ngọt ngon miệng kia.

Bắt đầu giờ tự học tiếp theo được một lúc rồi mà Vu Xuân cũng chưa mở bộ đề ra, đột nhiên anh ta hiểu ra, cúi đầu xuống bàn.

Chắc chắn là của Lục Trì! Anh ta làm gì có lọt vào mắt của Đường Nhân.

~

Tiết tự học buổi tối đã được ba phần tư, thì Lâm Nhữ đột nhiên đến.

Lâm Nhữ dịu dàng nói: “Tối nay giờ tự học được kết thúc sớm, các em mau chóng về lại ký túc xá, phòng học sẽ sớm tắt hết đèn.”

Cả lớp lập tức hoan hô.

Chưa đến một phút, hầu như tất cả học sinh trong lớp đã chạy hết rồi.

“Về chưa?” Tô Khả Tây hỏi.

Mắt Đường Nhân nhìn ra ngoài, không có nhiều học sinh lớp tự nhiên ra về, trong đó không có Lục Trì, chắc chắn anh còn đang giải đề.

Cô lắc đầu, nói: “Cậu về trước đi.”

“Về sớm một chút.”

Chờ Tô Khả Tây đi rồi, Đường Nhân mới mang theo bánh ngọt trực tiếp đi đến lớp tự nhiên, quả nhiên đèn trên hành lang đã được tắt bớt, chỉ còn hai ngọn đèn.

Lộc Dã đứng lúc đang huyền thoại với một bạn học đi ra cửa, thấy cô tới, lập tức nháy mắt, nói: “Cậu tới đúng lúc quá, trong lớp chỉ còn dư lại vài người.”

Ý nói rất rõ ràng.

Thật sự thì Đường Minh vẫn còn ở trong lớp, chỉ vì buổi chiều anh ta bị giáo viên ngữ văn gọi lên văn phòng, vừa đúng lúc giờ tự học buổi tối lại là tiết ngữ văn.

Học sinh lớp tự nhiên khá chú quan với môn ngữ văn, dù sao thì những môn học tự nhiên cũng đã quá mệt mỏi rồi.

Giáo viên ngữ văn của lớp tự nhiên nói nhiều nhất, chỉ cần một chuyện nhỏ thôi cũng có thể nói hàng giờ, có hai tiết sẽ nói hết hai tiết, còn dư lại mười phút cuối tiết mới bắt đầu giảng bài.

Chuyện này rất nổi tiếng trong khối cao trung.

Lộc Dã hét to với vài nam sinh còn lại trong lớp, bọn họ lập tức hiểu ra rồi cùng nhau xách cặp rời khỏi phòng học.

Còn cẩn thận khép cửa lại.

Đường Nhân đi tới bàn của Lục Trì, thấy anh đang đọc sách. Mỗi lần anh đọc sách đều chăm chú giống như đang giải bài tập vậy.

Cô im lặng không lên tiếng đi tới gần, phát hiện ra anh đang đọc tiểu thuyết, thật sự là rất hiếm, không nghĩ ra con mọt sách cũng đọc tiểu thuyết.

Gương mặt Lục Trì cực kỳ đẹp mắt, Đường Nhân ngắm nhìn anh chăm chăm.

Mỗi lần cô đi tới chỗ anh ngồi, cô đều chú ý tới cái cằm góc cạnh và cái sống mũi cao thẳng của anh, màu da trắng sáng của anh không thể che giấu đi đường nét trên gương mặt anh, vừa trong trẻo lại lạnh lùng mê người.

Đôi môi hồng khê mím phát ra một cảm giác cảm dục nồng nàn, khiến lòng người bị lung lay.

Lỗ tai cong cong bắt mắt.

Sao lại có thể đáng yêu đến như vậy.

Đường Nhân như bị ma quỷ ám ảnh, cô đưa tay ra định bóp tai anh.

Chưa đợi cô chạm đến, thì Lục Trì đã phát hiện ra, anh dùng tay bắt cái tay làm loạn của cô lại, một cổ cảm giác mát lạnh truyền đến.

Giọng nói của Lục Trì có chút kinh ngạc: “Đường... Đường Nhân!”

Thấy anh phản ứng như vậy, khiến Đường Nhân có chút hoài nghi, bỗng nhiên cô nổi hứng muốn trêu đùa anh, khẽ mỉm cười,

Cô tỉnh nghịch đáp: “Có thần!”

Tiếng nói vừa dứt, thì gương mặt của Lục Trì trong nháy mắt ngơ ngác không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19

Editor: Trà Đá.

Nhìn thấy bộ dạng này của anh, Đường Nhân lập tức bật cười.

Bởi vì giờ tự học hôm nay được kết thúc sớm, cho nên có rất nhiều học sinh đã rời đi, mặc dù trong lớp tự nhiên còn lại vài học sinh, nhưng bọn họ ngồi phía bàn trên nên cũng không để ý tình hình dưới này.

Trong phòng học chỉ còn vồn vện hai ba nữ sinh, trong đó có Triệu Như Băng.

Triệu Như Băng ngồi phía trên Lục Trì mấy bàn, vừa quay đầu lại đã có thể nhìn thấy hết mọi chuyện, Đường Nhân đang đứng, nhưng dư quang trong mắt cô vẫn dễ dàng thấy được cô ta đang liếc nhìn về phía này.

Trong lòng Đường Nhân hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngồi xuống chỗ của Đường Minh.

Lục Trì xoay người lại, dựng thẳng sách lên, dường như không thèm để ý đến mọi chuyện xung quanh, nhưng đáng tiếc không thể ngăn được người ngồi bên cạnh.

Đường Nhân thuận miệng hỏi: “Cậu thật sự không định thêm tó vào Weibo của cậu hả?”

Sau đó, cô đẩy miếng bánh ngọt qua, còn nói: “Mời ngài dùng bánh, bệ hạ của thiếp.”

Lời nói quý quái gì đây...

Lục Trì hơi mở miệng, lại bị kiểu xưng hô này của cô dọa sợ, nên cũng quên luôn chuyện trả lời cô.

Anh do dự một chút, mở hộp bánh ra, phát hiện bên trong có một cái bánh ngọt nhỏ, trên bề mặt có điểm thêm mấy viên ô mai, bề ngoài trông rất đẹp.

Đường Nhân nhìn chằm chằm ngón tay thon dài của anh, xương ngón tay tinh xảo khiến cô phải mê muội.

Lục Trì lại đẩy trở về, nói: “Cậu... Cậu ăn đi.”

Thật ra thì anh muốn cô ăn trước.

Đường Nhân lắc đầu: “Cậu dứt cho tó ăn đi.”

Cô vừa dứt lời, Lục Trì đã cảm thấy hai má nóng lên, lỗ tai cũng nóng lên, cảm giác rất quái lạ.

Anh múc một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, cảm giác ngọt ngào tan ra trong miệng.

Đường Nhân để ý tới anh, lúc này anh có vẻ như đang từ từ nhắm nháp miếng bánh, mặc dù không thích lắm, nhưng lại rất tao nhã, càng khiến cho tình cảm của cô tăng lên bội phần.

Cô nhìn chằm chằm anh nửa ngày, đột nhiên mở miệng: “Lục Trì, cậu tháo mắt kính ra đi.”

Lục Trì dùng tay lại, cái muỗng khều khều miếng bánh ngọt, sau đó lắc đầu, tròng kính ngẫu nhiên phản chiếu ra một tia sáng.

Nhớ lại sự tình trước kia, anh hơi cúi đầu xuống.

Đường Nhân nhạy cảm phát hiện ra tâm tình biến hóa của anh, trực giác thấy có chuyện gì đó, nhưng cô không hỏi, có khả năng chuyện này liên quan đến trường cũ nơi anh từng học.

~

Một lúc lâu sau, trong lớp chỉ còn lẻ tẻ vài người.

Trên tờ giấy nháp của Triệu Như Băng là một rừng bát nháo bôi đen bôi đỏ, cô ta rõ ràng là đang giải đề.

Nhưng mỗi lần nghe được động tĩnh phía sau, thì cô ta cảm thấy bên tai ong ong ầm ầm.

Một lúc sau, cô ta hít sâu một cái, quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Có thể giữ yên lặng một chút được không, bọn tớ còn đang học đó.”

Trần Thần ngồi bên cạnh Triệu Như Băng cũng bị dọa hết hồn bởi phản ứng của cô ta.

Đường Nhân ngồi ở bàn cuối nghênh ngang nằm dài lên bàn của Đường Minh, nhàn nhạt đáp: “Không thích. Tớ cũng đang bắt chước các cậu học nè, cũng vừa hay, các cậu học giỏi vậy có thể chỉ giáo cho tớ được không.”

Triệu Như Băng bị cô chặn họng đến nửa ngày không nói ra được câu nào.

Trần Thần chột chột cô ta, nhỏ giọng nói: “Đừng nói nữa, chúng ta sao có thể đánh bại được Đường Nhân chứ.”

Bánh ngọt còn chưa được ăn hết, Lục Trì lại dừng tay lại.

Anh đứng lên, mặt mày lạnh nhạt, từ trên cao nhìn xuống, nói khề vói Đường Nhân: “Tớ phải... Phải về đây.”

Đường Nhân cũng lười phản ứng lại với Triệu Như Băng, đứng dậy theo anh, cười hi hi nói: “Về cùng nhau nhé, cũng thuận đường mà.”

Lục Trì: “...”

Hai ký túc xá rõ ràng ở hai phía ngược nhau.

Cho đến khi hai người bọn họ ra khỏi lớp học, Triệu Như Băng mới bắt đầu có phản ứng, cô ta lại một lần nữa không nhìn trực tiếp, nhưng tức giận đẩy cái ghế ra xa, phát ra âm thanh chói tai thật lớn.

Trần Thần không dám lên tiếng.

~

Các phòng học cơ bản đã tắt hết đèn, chỉ còn lại một hai phòng học vẫn còn sáng đèn.

Đèn cầu thang cũng không được bật sáng, xem ra trường học đang phải sửa chữa cái gì đó, cho nên không bật điện nhiều.

Hai người cùng nhau đi xuống cầu thang trong bóng tối, Đường Nhân đi theo phía sau Lục Trì, anh quả nhiên không quay đầu lại.

Lúc gần đến lầu một, cô đang mải mê suy nghĩ gì đó, hụt chân, ngã ngồi lên mặt đất, khẽ hét lên một tiếng.

Bước chân người phía trước quả nhiên dừng lại.

Một giây sau, giọng nói của Lục Trì hơi hoảng hốt: “Sao... Sao vậy?”

Đường Nhân đảo mắt, méo máo nói: “Trật chân rồi, tớ không đi được nữa.”

Trong bóng tối, Lục Trì không nhìn rõ được tình hình của cô, không biết là Đường Nhân ngã thật hay giả.

Anh mở miệng hỏi thăm: “Thật hả?”

“Chứ chẳng lẽ là giả.” Đường Nhân trả lời.

Không khí im ắng một lát.

Lục Trì lại nói lần nữa: “Để tớ đưa... Đưa cậu tới phòng y tế.”

“Nhưng tớ không đi được, làm sao đây Lục Trì.” Đường Nhân duỗi tay sờ soạng một lát, cuối cùng nắm trúng vạt áo anh, kéo kéo.

Không khí lại yên tĩnh một lần nữa.

Một lát sau, Đường Nhân có cảm giác mình bị bế ngang lên, cô chạm phải lồng ngực săn chắc của anh, chỉ cách một lớp áo đồng phục là có thể chạm đến làn da của anh, một mùi hương quen thuộc tràn ngập nơi chóp mũi cô.

~

Phòng y tế của trường học đến nửa đêm mới đóng cửa, hơn nữa ban đêm cũng có nhân viên y tế trực ban, bất cứ lúc nào cũng phải đảm bảo không xảy ra chuyện.

Mặc dù Lục Trì mới chuyển đến, nhưng đã biết rõ điều này.

Đi xuống tới tầng một, thì đã có một chút ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ đèn hành lang chiếu vào.

Đường Nhân dựa vào trong lòng Lục Trì, ánh mắt anh kiên định nhìn về phía trước, cảm anh bạnh ra, mặt không chút thay đổi, đôi môi mỏng vừa lạnh nhạt vừa gợi cảm.

Cô đột nhiên duỗi tay nắm lấy cổ áo anh.

Cơ thể anh đột nhiên căng cứng, anh đương nhiên cực kỳ không quen với loại tiếp xúc như vậy.

Nhưng anh vẫn không bỏ cô lại.

Đường nhân đột nhiên có chút không đành lòng, thật ra đối với cô mà nói, vết thương này đối với cô chẳng nhằm nhò, hơn nữa chỉ là đập hụt hai bậc thang, đau một lát rồi hết.

Cô lưu luyến khẽ dựa sát vào Lục Trì.

“Cẩn thận coi chừng... Chờng té.” Lục Trì đột nhiên lên tiếng, lạnh nhạt nhưng lại bao hàm sự quan tâm.

Từ xa lại gần, dưới ánh đèn hành lang là những con thiêu thân bay lờn vờn, xa xa còn mơ hồ nghe thấy tiếng gió khẽ lay bụi cây và tiếng côn trùng kêu.

Lục Trì đi không nhanh không chậm.

Gió mát khẽ thổi qua, Lục Trì lại không cảm thấy mát mẻ một chút nào, mái tóc dài của Đường Nhân khẽ rũ xuống nhẹ nhàng phất qua cánh tay của anh.

Phòng y tế nằm ở bên cạnh phòng giáo viên, khoảng cách đến phòng học cũng không gần, hiện tại ở bên này chỉ còn phòng y tế sáng đèn.

Học cao trung đến năm cuối rồi, mà Đường Nhân cũng chẳng đến phòng y tế được mấy lần, lần gần đây nhất cô đến phòng y tế là vì Tô Khả Tây bị ngã vì đau bụng kinh.

Đường Nhân nhìn thấy vết hầu của Lục Trì khẽ nhúc nhích, cô lập tức ngây người ra.

~

Trong phòng y tế, nhân viên y tế đang ngủ gà ngủ gật.

Âm thanh đẩy cửa phát ra tiếng không nhỏ, nhân viên y tế bỗng chốc thức dậy, sau khi thấy hình ảnh trước mặt thì sửng sốt một chút, sau đó đứng dậy hỏi: “Sao vậy?”

Y tá đang ngủ ở bên cạnh thức dậy lau miệng, sau khi chứng kiến cảnh đẹp mắt của hai người thì tròn mắt trừng to như muốn rót ra ngoài.

Lục Trì không quan tâm, cẩn thận đặt Đường Nhân lên giường bệnh, chậm chậm nói: “Chân.”

Nhân viên y tế sang xem, Đường Nhân mang một đôi giày màu trắng, ống quần xắn lên mắt cá chân, bây giờ nhờ đèn chiếu sáng nên thấy chỉ bị trầy da.

Sau khi kiểm tra một chút, nhân viên y tế thở hắt ra một hơi: “Không có gì nghiêm trọng, chỉ trầy da chút xíu thôi.”

Dù sao người bị thương cũng là nữ sinh, không giống như nam sinh, nhân viên y tế phải bôi thuốc cẩn thận, rồi nói: “Được rồi, hạn chế đựng nước là được, hai ngày nữa vết thương sẽ liền, lần sau cẩn thận một chút, con gái mà có sẹo thì không đẹp đâu.”

Lục Trì đứng bên cạnh xem phản ứng của Đường Nhân. Anh thấy cô rất bình thản.

Chắc không lừa anh đâu...

Anh lại không có gì để xác minh.

“Nghĩ gì vậy, về được rồi.” Nhân viên y tế phát tay, “Đưa bạn về ký túc xá đi.”

Lục Trì bình tĩnh, mắt anh đang nhìn chăm chăm Đường Nhân lập tức dời đi chỗ khác.

~

Lúc đi về lại trở thành lưng.

Vóc dáng của Đường Nhân khá cao so với các nữ sinh khác, nhưng cũng may là vóc dáng của Lục Trì cũng cao nên có thể chống nổi cô.

Dọc đường đi Lục Trì rất yên lặng, vốn anh đã ít nói, bây giờ thì đừng hy vọng anh nói chuyện, hiện tại cả cơ thể anh đều căng cứng, tất cả đều dựa vào vô thức phản ứng lại.

Đường Nhân nhìn chăm chăm sau gáy anh, sau đó lại nhìn xoáy trên đỉnh đầu anh.

Cô ôm lấy cổ anh, kể hết chuyện này đến chuyện khác, giọng nói của cô nhỏ nhỏ, kèm với những âm thanh khác ở bên tai.

Lục Trì không cắt ngang cô, chỉ là cảm xúc mềm mại khiến anh khó thích ứng, đầu anh chốc lát nghĩ cái này, chốc lát lại nghĩ đến cái kia, anh hoàn toàn không nhớ gì đến những chuyện cô nói.

Cho đến khi ký túc xá nữ gần ngay trước mắt, thì anh mới thờ phào nhẹ nhõm.

Anh mở miệng hỏi: “Tầng... Tầng mấy?”

Đường Nhân hoàn hồn: “Tầng hai. Cậu thả tớ xuống đi, tớ tự đi lên được, hết đau rồi.”

Cô không cố ý muốn mọi chuyện đến mức này, dù sao nhân viên y tế cũng đã nói vết thương không nghiêm trọng, cô có thể tự mình lên phòng được.

Nói xong, cô muốn tụt xuống khỏi lưng anh.

Nhưng chưa tới một giây, Lục Trì đã căng người giữ chặt cô lại, không nói lời nào trực tiếp đi lên lầu.

Ký túc xá nữ hơi lạnh, di quản lý còn đang ở trong phòng trực xem ti vi, lúc bọn họ đi ngang qua cũng có thể nghe thấy lời thoại trong phim truyền hình.

Cuối cùng Đường Nhân cũng phản ứng lại, vỗ vỗ lên bả vai anh: “Thả tớ xuống.”

Lục Trì không có bất cứ phản ứng nào.

“Lục Trì, cậu có nghe tớ nói không, tớ tự lên phòng được.” Cô vùng vẫy người một cái, cuối cùng cô cố dùng sức nhảy từ trên người anh xuống.

Không ngờ sức lực của Lục Trì xem ra không yếu như vóc dáng của anh...

Hai người đứng giữa cầu thang, mặt đối mặt giằng co, vì đứng sau cánh cửa, cho nên không có ai chú ý đến bên này.

Lục Trì nhìn cô trân trân, mím môi không lên tiếng.

Phía sau cửa có tiếng nói chuyện truyền tới, mơ hồ không rõ.

Đường Nhân hơi ngửa đầu, hạ thấp giọng: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, cậu nhanh về đi. Tớ tự về phòng được.”

“Ừ.” Lục Trì cũng ý thức được không còn sớm nữa, hạ thấp giọng trả lời cô, nhưng cơ thể anh không hề động đậy.

Đường Nhân định chờ anh rời đi rồi mới đi về phòng, nhưng nhìn thấy anh không động đậy, cô chọc chọc vào lồng ngực anh, cảm thấy phải nói gì đó mãnh liệt mới được.

Cô nhõng nhẽo nói: “Con một sách, con một sách, tớ đã nói với cậu rồi.”

Lục Trì giương mắt nhìn cô.

Đường Nhân nói tiếp: “Tên thân mật trên Weibo của cậu gọi là Lục Lục, tớ là Đường Đường. Chúng ta trời sinh một đôi đó!”

Lục Trì: “...”

Môi anh động đậy, một giây sau, anh xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Còn vài ngày nữa là đến kỳ thi giữa kỳ.

Chuyện thành tích còn chưa xong, đến tiết tự học cuối của buổi tối, chủ nhiệm lớp Lâm Nhữ còn thông báo về đại hội thể dục thể thao mùa thu.

Đối với học sinh cấp ba mà nói, đây được coi là thời điểm có thể buông lỏng xả hơi. Bởi vì từ học kỳ sau, bọn họ sẽ không còn học tiết thể dục nữa, tất cả các môn đều chuyển thành giờ tự học, hoặc sẽ được các giáo viên bộ môn lên lớp kiểm tra bài.

Lâm Nhữ gõ nhẹ lên mặt bàn: “Yên lặng. Trong thời gian diễn ra đại hội thể dục thể thao thì không được phép rời khỏi trường, nếu bị bắt được sẽ bị phạt, các em cũng biết rõ đây là năm cuối cấp rồi.”

Đại hội thể dục thể thao toàn trường diễn ra tổng cộng trong ba ngày, ba ngày này coi như được nghỉ học, siêng năng một chút thì tự học buổi tối hoặc lên thư viện, tránh trường hợp quên kiến thức.

“Lớp trưởng sẽ phụ trách ghi danh, mặc dù năm cuối cấp không có tiết thể dục nữa, nhưng các em cũng nên tham gia.”

Từ năm cuối cấp đã không còn ủy viên thể dục nữa, chỉ do lớp trưởng phụ trách luôn.

Rất nhanh đã có người tiên phong, chính là nam sinh cao nhất lớp, dù sao nam sinh đó cũng từng làm ủy viên thể dục hai năm vừa rồi nên cũng có kinh nghiệm.

Lớp trưởng nhận giấy thông báo từ chỗ Lâm Nhữ, đứng trên bục giảng công bố các hạng mục: “Từng hạng mục đều phải ghi danh, ít nhất một, cho nên các bạn nhiệt tình tham gia đi, nếu không đến lúc đó lớp chúng ta sẽ rất lộn xộn.”

Tiếng nói vừa dứt, trong lớp lập tức có tiếng than thở.

“Tham gia được lợi gì không?”

“Chương trình năm nào cũng y chang nhau, đã sắp tốt nghiệp rồi còn bày trò nữa.”

“Vấn đề mâu chót giữa người với người ở đây là gì?”

“Lại còn nhất định phải tham gia, vừa nghe đã thấy giả tạo, trường học đúng là phiền phức.”

Nói thì nói thế, cãi vã thì cãi vã. Nhưng vẫn có không ít nam sinh ghi danh tham gia, những hạng mục dành cho nam sinh nhanh chóng được lấp đầy, chỉ còn một hai cái, còn những hạng mục dành cho nữ sinh phần lớn đều trống không, xem ra các nữ sinh đều không thích tham gia.

Nữ sinh ở lớp tự nhiên lúc nào cũng thiếu.

Ngược lại, nam sinh trong lớp tự nhiên lại nhiều hơn, nhưng cũng không thể nào tham gia hết tất cả các môn thi, hơn nữa rất nhiều nữ sinh cũng không muốn tham gia, trên cơ bản trong lớp đã ít nữ sinh, bây giờ còn không chịu tham gia, vậy thì thiếu càng thêm thiếu.

Liên tục mấy tiết nghỉ giữa giờ, lớp trưởng đều đứng phía trên bục giảng kêu gọi khán giả cổ vũ.

Làm lớp trưởng thật không dễ mà, phải làm cái này.

Nhìn thấy lớp trưởng bị làm khó dễ, Trương Mai rút rè giờ tay, đỏ mặt ghi danh thi chạy nhanh 50 mét, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Tô Khả Tây thấy hứng thú, chọc chọc Đường Nhân: “Tham gia không?”

“Không thích.”

“Thật là, tham gia đại hội thể dục thể thao vui chơi một chút, còn lại để cho người khác thi. Bộ cậu thật sự không muốn thử sao? Lớp chúng ta làm gì có ai có khả năng chạy 800 mét chứ.”

Trên cơ bản, lớp tự nhiên bị thiếu nữ sinh, còn nữ sinh ở lớp 14 cũng được hơn mười người, nhưng nữ sinh nào cũng trông mảnh mai, hơn nữa lại ít vận động.

Có thể nói, thể lực tốt nhất trong số nữ sinh lớp 14 là Đường Nhân.

Mà ngay cả cô cũng không tự tin, đoán chừng cũng chỉ có thể chạy nhanh hoặc chạy tiếp sức.

Mấy ngày hôm trước cô còn bị thương ở chân, mặc dù bây giờ đã bình phục, nhưng cô vẫn nhớ rõ mấy ngày qua, lúc cô vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ phòng ký túc xá thì lại thấy bóng dáng của Lục Trì.

Tô Khả Tây đảo mắt, len lén nói: “Thử tưởng tượng bộ dáng của Lục Trì đứng bên ngoài xem cậu thi đấu, cảm giác thỏa mãn hơn rất nhiều, biết đâu sau chuyện đó cậu ấy đổ cậu thì sao.”

Mặc dù Đường Nhân cũng đã thử nhiều cách, nhưng Lục Trì vẫn không lay chuyển.

“Tính ra cậu cũng có chút tác dụng đấy.” Đường Nhân đột nhiên gật gật đầu.

Tô Khả Tây: “Cút, cái đồ trọng sắc khinh bạn. Trước kia gọi tớ là bé cưng, bây giờ lại vứt bỏ tớ như vậy đó hả, đồ bội tình bạc nghĩa...”

“Diễn sâu đấy.”

“...”

Tô Khả Tây biết ngoài miệng Đường Nhân nói chuyện phũ phàng nhưng trong lòng thì rất tình cảm.

~

Cả một ngày trời, cuối cùng danh sách cũng đã đầy đủ.

Lớp trưởng hài lòng nộp bản danh sách thi.

Thi giữa kỳ diễn ra toàn thành phố, cho nên thời gian học trên lớp cực kỳ nặng, cộng thêm chuyện thi đại học nữa nên càng áp lực hơn. Không giống kiểu làm bài qua quýt, mà lần này còn đích tay giáo viên sửa từng bài, cho nên thời gian trên lớp kéo dài cực kỳ.

Cho dù đã nộp danh sách tham gia các môn thi trong ngày đại hội thể dục thể thao, nhưng thật sự chỉ còn vài ngày nữa là bắt đầu, nhưng thi giữa kỳ vẫn được ưu tiên hàng đầu.

Bài thi được giáo viên chấm xong, sau đó đưa cho cán bộ lớp phát xuống, trong lớp lập tức kêu rên thảm thương, cũng có một chút kích động.

“Lúc đầu đã định đánh câu c rồi, không hiểu sao đến lúc cuối lại quyết định đánh câu d, biết ngay là sai mà.”

“Tính cẩn thận thì lại sai, mà chọn bừa lại đúng, ông trời đúng là làm khó dễ nhau mà...”

“Rõ ràng tớ tính ra đáp số vậy, tính ba lần lận đó, vậy mà lại sai! Vậy thì học hành gì nữa đây, toàn là đề bẫy!”

...

Tô Khả Tây lật tới lật lui kiểm tra bài thi của mình, cô ta đã quay lại học hành nghiêm chỉnh, không biết kết quả của nửa tháng học hành chăm chỉ như thế nào.

Đường Nhân còn đang ngủ, bài thi của cô được đặt ở bên cạnh, Tô Khả Tây tiện tay mở ra, lại so sánh với bài của mình, chỉ cảm thấy vô cùng thê thảm.

Nhưng vừa nhìn thấy bài thi môn lý của Đường Nhân, Tô Khả Tây lập tức mở ra, phần trước đúng, phần sau là phần giải bài thi lại be bét, cô ta vừa thấy điểm đã bật cười,

Có thể tưởng tượng ra được giáo viên vật lý sẽ căn nhắc Đường Nhân như thế nào.

Chuông vào học vừa vang lên, Tô Khả Tây lấy bài thi đập đập lên người Đường Nhân: “Dậy, chuông reo rồi.”

Đường Nhân vẫn còn đang buồn ngủ, vừa lúc cô mở mắt ra thì đập vào mắt là điểm thi môn vật lý, cô nhin không được che mặt.

Cuối cùng cô lại giải sai phần bài toán.

Giáo viên vật lý đã đứng ở trên bục giảng, câu nói đầu tiên là: “Đường Nhân ơi là Đường Nhân.”

Sau đó lại lắc đầu.

Thầy giáo thật ra không than thở cũng không được, chỉ thiếu chút xíu nữa, là được điểm tối đa rồi, về sau đi thi đại học thì phải làm sao.

~

Sau khi hết tiết, Đường Nhân lập tức đi tới lớp tự nhiên.

Đường Minh vừa thấy cô thì lập tức tự giác đi ra khỏi chỗ ngồi, chạy qua ngồi bên cạnh Lộc Dã, cùng xem náo nhiệt rồi bàn tán to nhỏ với Lộc Dã.

Lộc Dã vốn không suy nghĩ gì, nhưng tự dưng lại nhớ ra một chuyện, nhỏ giọng nói với Đường Minh: “Tuần trước, vào cái tối hôm thứ hai mà trường học cho tan học sớm ý, tự dưng ngày hôm sau Lục Trì thức dậy cực kỳ sớm.”

Trong ký túc xá nam có năm phòng chỉ có nam sinh lớp tự nhiên, còn lại thì cùng phòng với lớp 14. Lộc Dã và Lục Trì là bạn cùng phòng.

“Học sinh chăm chỉ dậy sớm thì chuyện bình thường thôi mà.” Đường Minh thấy không có vấn đề gì cả.

Bọn họ cũng thường hay dậy sớm, ngày ngày đến phòng học tự học từ sớm, tranh thủ tận dụng thời gian từng chút một, đến cả giáo viên chủ nhiệm cũng thường khen ngợi bọn họ.

Lộc Dã nói: “Ban đầu tớ cũng nghĩ vậy. Nhưng ngày hôm đó cậu ấy đến lớp lại trễ hơn bình thường, hỏi thì cậu ấy không nói, về sau tớ mới biết được, lý do là vì Đường Nhân bị thương ở chân.”

Mặc dù Lộc Dã không nhìn ra được bộ dáng bị thương của Đường Nhân, nhưng chắc là do cô có khả năng kiểm chế rất tốt...

~

Trong góc.

Đường Nhân đặt bài thi ở trên bàn, ngồi ở trên ghế, giọng nói mềm mại: “Con một sách.”

Lục Trì tùy ý liếc qua bài thi, phần bài toán vật lý, không khó.

Ít ra thì anh cũng đạt được điểm tuyệt đối.

Lần trước cô cũng sai phần bài toán, lần này vẫn sai.

Đường Nhân nhìn thấy ánh mắt ngạo nghễ của Lục Trì, cô trình bày: “Tớ không hiểu.”

Lục Trì: “...”

Anh thở dài, bất đắc dĩ cầm bút chỉ chỉ vào bài giải, thân nhiên nói: “Chỗ... Chỗ này.”

Đường Nhân chăm chú nhìn chỗ anh chỉ, suy nghĩ tại sao sai, nhưng lúc cô đặt bút viết thì còn cảm thấy rất tự tin là mình làm đúng mà.

Một lúc lâu sau, cô chuyển tầm mắt sang chỗ của Lục Trì, phát hiện ra bài thi môn vật lý của anh để trên bàn.

Ánh mắt Đường Nhân sáng lên, duỗi tay lấy bài thi, Lục Trì cũng không ngăn cản cô, anh còn khẽ nâng cánh tay đề bài thi lên cao.

Trình tự bài giải vẫn chính xác như vậy.

Cô nhìn mấy giây, khóe mắt sáng long lanh: “Tớ xem vẫn không hiểu.”

Lục Trì im lặng.

Anh lấy lại bài thi, lấy bút chì vòng lại vài chỗ, sau đó lại đẩy qua phía cô: “Cậu có thể... Thử cầm bài thi... Thi của tớ về.”

Đường Nhân kiên nhẫn chờ anh nói xong, không khách khí ôm bài thi vào trong lòng.

Đúng lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, sau mấy giây, cô lập tức mang bài thi biến mất ở nơi góc cửa lớp.

Mất một lúc sau Lục Trì mới phản ứng lại được.

Giáo viên vật lý cũng không cần mượn bài thi của anh.

~

Ngày hôm sau.

Đường Nhân nằm sấp ngủ trên mặt bàn, đầu tóc búi củ tỏi.

Cửa sổ đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Tô Khả Tây thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Trì, tròng mắt thiếu chút nữa là rớt tròng mắt ra ngoài, vội vàng đẩy đẩy Đường Nhân: “Dậy, Lục Trì của cậu đến tìm cậu kia.”

Đường Nhân mơ mơ màng màng ngồi thẳng dậy, nhìn qua thấy Lục Trì đang đứng bên ngoài cửa sổ.

Cô còn chưa tỉnh ngủ, hai gò má đỏ ửng lên vì nằm sấp, cộng thêm kiểu tóc hôm nay, khiến cô trông cực kỳ ngây ngô.

Lục Trì ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Đường Nhân trực tiếp mở cửa sổ: “Sao vậy? Nhớ tờ à?”

Hai tai Lục Trì đột nhiên đỏ ửng lên, đặt đồ vật trong tay lên thành cửa sổ, sau đó xoay người rời khỏi lớp 14, không nói lời nào.

Đường Nhân tò mò cầm lấy món đồ.

Cái gì mà có thể khiến Lục Trì chủ động đưa cho cô đây?

Tô Khả Tây quay sang thấy được, tiến đến gần hỏi: “Nhật ký hả?”

“Lục Trì đưa.” Đường Nhân trả lời.

Tô Khả Tây tròn to hai mắt: “Hai người phát triển đến mức đó rồi á, Lục Trì tôi đưa cậu quyền nhật ký, tự nguyện để cậu đọc luôn sao?”

Chẳng lẽ cô đang nằm mơ, cô tự nhéo nhéo bản thân, cảm thấy đau.

Hay dạo này cô học hành chăm chỉ quá, nên xuất hiện ảo giác?

Đường Nhân phủ nhận theo bản năng: “Không thể nào.”

Với tính cách của Lục Trì, nếu anh có viết nhật ký, thì chắc chắn sẽ giấu kỹ không bao giờ cho cô xem, thoạt nhìn quyển sổ này cũng không dày quá, rốt cuộc không biết bên trong có gì.

Chuông vào học vang lên, xung quanh yên tĩnh trở lại.

Đường Nhân mở quyển sổ ra, Tô Khả Tây nhìn chăm chú vào động tác của cô.

Chờ đến khi nhìn thấy rõ những gì viết trong quyển sổ, Tô Khả Tây kinh ngạc la lên: “Lợi hại thật, ha ha ha thư tình thời đại mới... Đường Nhân, cậu mau đi chinh phục người ta đi ha ha...”

Tô Khả Tây chắc lưỡi: “Cậu làm thế nào mà tán tỉnh được người xuất sắc như vậy hả, học giỏi cũng có cách làm không giống ai, ai da, tâm tình thiếu nữ của Đường Nhân chúng ta có phải cũng bị rung động rồi đúng không?”

Tay trái Đường Nhân chống cằm, tiếp tục lật, lòng ngón tay ma sát với tờ giấy, nhin không được bật cười, trong lòng dâng lên một sự thỏa mãn không kìm lại được, ánh mắt long lanh.

Có thể đưa cho cô cái này, vậy mà anh cũng nghĩ ra được.

Khi Lục Trì nghiêm túc thật sự rất đáng yêu.

Trang đầu của quyển sổ được viết rất ngắn gọn: Bài giải môn Vật Lý.

Lật sang trang tiếp theo, là phân loại những dạng bài, mỗi một dạng bài đều được chia nhỏ từng đề mục, được giảng giải theo trình tự và giải thích rất cặn kẽ, phía dưới còn có ghi chú rất dễ hiểu.

Từ định lý, sơ đồ, đến công thức...

Tất cả đều xoay quanh phần bài toán cô làm sai.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đường Nhân đóng quyển sổ lại, nghiêm túc nhìn.

Rõ ràng là rất mới, chắc chưa mua được bao lâu, hơn nữa đây là kiểu sổ chỉ có bán ở siêu thị nhỏ trong trường, cô rất ít khi nhìn thấy ở bên ngoài.

Tất cả mọi suy luận đều hướng đến một đáp án.

Lục Trì đặc biệt chuẩn bị riêng cho cô.

Đường Nhân lại mở quyển sổ ra lần nữa, từ từ đọc từ đầu tới đuôi.

Đề thi ôn tập rất nhiều, muốn tìm bài tập tương tự không khó, nhưng lại không đơn giản, có lẽ có vài bài rất dễ tìm thấy, nhưng để phân loại từng đề mục như vậy chắc chắn tốn không ít thời gian.

Đến cả chuyện giải thích cặn kẽ từng bước giải cũng ngắn cả tốn thời gian rồi.

Mỗi lần cô trêu chọc anh, thì anh đều trầm mặc lạnh lùng không trả lời cô, nhưng mỗi khi cô có chuyện gì thì lại chiều theo ý cô, bẽ cô đến phòng y tế, công đưa cô lên lầu, thậm chí ngày hôm sau còn đứng ở bên ngoài ký túc xá đợi cô...

Bởi vì cô giải sai bài toán vật lý, mà anh phải tận lực giúp cô hiểu rõ từng đề mục bằng cách như thế này.

Trái tim của Đường Nhân đã mềm nhũn ra rồi.

Cô lấy bút ra, suy nghĩ vài giây, viết lên chỗ trống một hàng chữ nhỏ nhỏ.

Đường Đường càng lúc càng thích Lục Lục.

~

Ngày diễn ra đại hội thể dục thể thao.

Ngày đầu tiên, buổi sáng là lễ khai mạc, buổi chiều mới bắt đầu thi đấu.

Tất cả học sinh toàn trường đều phải tập trung đến sân trường, mỗi lớp xếp thành hai hàng.

Lớp 14 đứng bên cạnh lớp tự nhiên, sĩ số lớp cũng không khác biệt lắm.

Đường Nhân và Tô Khả Tây đứng phía cuối lớp 14.

Đúng lúc Lục Trì có vóc dáng cao lớn, nên cũng đứng ở cuối cùng, như gốc cây bạch dương quật cường.

Những người chỉ huy đều đứng ở phía trước, cũng không để ý tới phía sau.

Đường Nhân lặng lẽ đi qua chỗ anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Tớ cũng có thi đấu nữa, cậu tới xem nhé?”

Lục Trì không trả lời, anh có chút bối rối.

Hiện tại cô rất thích dùng tay chọc chọc ngực anh, ngực anh rất cứng rắn, nên cô chơi rất vui vẻ. Cô chọc chọc ngực anh vài cái, sau đó lại cười rộ lên.

Lục Trì tóm lấy bàn tay nghịch ngợm của cô lại: “Không... Không được.”

Giọng nói của anh yếu ớt, giống như một con thú nhỏ đang bị bắt nạt.

Đường Nhân có cảm giác như bản thân đã biến thành ác ma, cô cười cười: “Vậy ngày mai cậu tới xem tớ thi đấu được không?”

Thấy anh không muốn trả lời, cô vờ tay còn lại định chọc chọc ngực anh, chưa đợi cô động vào, anh đã trả lời: “Được.”

Anh mỉm cười, giọng nói có chút khàn khàn.

Qua một lát, cô thuận tay sửa sang lại áo thể dục cho anh, động tác cực kỳ tự nhiên.

Không được động chạm vào da thịt của anh, Đường Nhân có chút thất vọng. Nhưng dù sao anh cũng hứa với cô, cô thì thầm hét lên một chút, trong đáy lòng tràn ra sự vui sướng.

Bên môi Lục Trì vô thức tràn ra ý cười.

...

Lộc Dã và Đường Minh len lén nhìn thấy hết mọi chuyện, trông mắt của hai người trừng to như muốn rớt ra ngoài.

Đây là Lục Trì mà bọn họ biết sao???

~

Ngày hôm sau là những môn thi chạy cự li ngắn dài.

Hôm nay Đường Nhân thi đấu.

Thời tiết rất tốt, cô thay đồng phục, mặc quần áo rộng rãi thoải mái hơn, lộ ra cánh tay trắng muốt, mã số thi đấu được dán lên tấm lưng mảnh mai, khiến những nam sinh đứng ở bên ngoài miệng đắng lưỡi khô.

“Chao ôi, Đường Nhân đúng là hoàn hảo, chỉ có tính tình không được tốt cho lắm, gặp ai cũng muốn xù lông lên.”

“Nhìn theo hướng đơn giản hơn xem, trong trường làm gì có nữ sinh nào có thể so sánh được với Đường Nhân, nói thẳng ra, xếp hạng hoa khôi của các trường trên Weibo đều nhảm nhí.”

Vài nam sinh ngồi chụm lại bàn tán.

Trong trường học không cho phép dùng điện thoại, nên bọn họ chỉ có thể bàn luận vài vấn đề, hơn nữa đề tài xoay quanh nam sinh không có gì khác ngoài bạn khác giới và xe hơi các loại.

Trong khoảng thời gian diễn ra hội thao, phần lớn học sinh đều ngồi tùm ba tùm năm với người quen, cho nên rất nhiều học sinh ở các lớp tụ tập lại với nhau.

Bên cạnh Lộc Dã lúc này chính là bạn học học cùng lớp với anh ta ở kỳ trước.

Bạn học đùng đùng Lộc Dã, nhỏ giọng hỏi: “Cái người ngồi đằng kia, có phải học cùng với cậu lại nói chuyện yêu đương với Đường Nhân đúng không?”

Nghe thấy chuyện này, Lộc Dã theo phản xạ nhìn ra phía sau.

Lục Trì ngồi dưới đất, trên đùi đặt quyển sách, anh đang yên lặng đọc sách, phảng phất sự ngăn cách.

Học sinh trong lớp tự nhiên cũng rất bội phục học sinh mới chuyển trường Lục Trì.

Cái gọi là thiên phú thật sự tồn tại, hơn nữa lại còn cố gắng chăm chỉ. Lục Trì không chỉ thông minh, lại thích đọc sách, cực kỳ tập trung trong học tập, nếu mà không đạt được thành tích tốt thì quái lạ rồi.

Vượt trội hơn rất nhiều, khiến các bạn học khác phải ganh tỵ.

“Nhiều chuyện quá.” Lộc Dã lắc đầu, “Nói chuyện yêu đương thì không biết đến ngày tháng năm nào mới hết. Ai da, cậu có nước uống không, tớ khát.”

“Không có, mà hôm nay tớ cũng không thi đấu gì, chút ra siêu thị nhỏ mua.”

“Đồ không có lương tâm, nói chuyện phiếm với cậu phí nước miếng quá.”

“Ê, không phải bên chân bạn học của cậu có để hộp sữa chua sao, đều là nam sinh cả mà, tới mượn uống một tí.”

“Có lý.”

Lộc Dã nhanh nhẩu đứng dậy, chạy hai ba bước đến ngồi bên cạnh Lục Trì, hỏi: “Lục Trì, tớ khát nước quá, cho tớ uống nhờ tí.”

Nam sinh uống nước chung với nhau là chuyện rất bình thường, Lộc Dã cũng không kiên kị gì, nói xong duỗi tay định lấy, kết quả còn chưa đụng vào được hộp sữa chua, thì đã bị Lục Trì nhanh tay lấy đi.

“Không được, của người khác.” Lục Trì nói.

“A.” Lộc Dã ngẩn người, “Không sao đâu.”

Nói xong, Lộc Dã lại đứng dậy lần nữa, chạy thẳng đến hướng siêu thị nhỏ.

~

Ở trong siêu thị nhỏ cũng có tốp ba tốp năm, Lộc đã mua hai chai nước, vừa đúng lúc gặp Đường Minh, hai người cùng tiện đường đi ra ngoài.

“Mua cho Lục Trì một bình, cậu ấy mang theo sữa chua.”

Lúc đi ra cửa, Lộc Dã thuận tay lấy thêm một bình nước.

Đường Minh cười nhạo: “Ai uống sữa, cậu cho là ha ha ha, tớ đâu còn uống sữa nữa. Chẳng lẽ Lục Trì lớn như vậy rồi vẫn còn uống sữa?”

“Ai biết được, cũng có khả năng Lục Trì chưa dứt sữa.” Lộc Dã trả lời.

Đường Minh khó hiểu: “Nhưng tớ ngồi cùng bàn với cậu ấy gần một tháng, làm gì thấy cậu ấy uống sữa, cậu ấy chỉ uống nước lọc, cũng ít uống nước ngọt.”

“A, cậu ấy nói là của người khác.”

Sau khi nghe câu nói này, Đường Minh lại bắt đầu nghi ngờ: “Đợi chút... Sữa gì vậy?”

Lộc Dã nhớ lại, mặc dù không rõ nhãn hiệu, nhưng vẫn nhớ hình dáng bên ngoài, thuận miệng miêu tả sơ qua.

Sau khi Lộc Dã nói xong, Đường Minh đã cười đến mức không thở nổi.

Đường Minh biết Lục Trì cũng chỉ quen biết vài học sinh, làm gì có chuyện mua cho hộp sữa, hơn nữa nam sinh trong lớp đâu có ai uống sữa.

Cái này chắc chắn là cho Đường Nhân.

Đường Minh vẫn còn nhớ cái chuyện hôm ở sân thể dục.

~

“Mời các thí sinh thi chạy 800 mét đến nơi tập trung. Mời các thí sinh thi chạy 800 mét đến nơi tập trung...”

Tiếng radio truyền khắp sân trường.

Hai tai Lục Trì giật giật, thở hắt ra một hơi, nhắm hai mắt lại, khép sách lại, ánh mắt nhìn về phía hàng rào xanh.

Đường Nhân đứng ở nơi tập trung chuẩn bị cho phần thi.

Các bạn học không thể đứng ở trên đường đua, chỉ có thể đứng ở bên ngoài quan sát, các nam sinh nữ sinh đều bám sát lưới, vô tình tạo thành một bức tường không có một kẽ hở.

Trên mặt Lục Trì tỏ vẻ nhàn nhạt, chống một tay trên đất, đứng lên, chân dài khiến cho người ta phải hâm mộ và ghen tỵ.

“Lần này đoán chừng Đường Nhân sẽ đạt giải nhất.”

“Cũng chưa chắc, người đứng bên cạnh cậu ấy là dân thể thao, cậu chưa biết chứ người đó tối nào cũng chạy bộ tập luyện, nam sinh có khi còn không bằng.”

Lục Trì đứng gần đó nên cũng nghe được ít nhiều, mặt anh hơi nhíu lại, nhờ vóc dáng cao nên rất dễ dàng nhìn vào cảnh tượng trong sân thi đấu.

Tô Khả Tây được đứng ở bên trong, dù sao ngay từ đầu cô ta đi vào cũng không ai cản, cũng dễ dàng tiếp nước cho Đường Nhân.

Chạy tám trăm mét xong chắc chắn sẽ khát nước.

...

Mấy nữ sinh tham gia thi đấu đang khởi động làm nóng người.

Dù sao bình thường các cô chẳng mấy ai vận động nhiều, lần này cũng bởi vì tập thể lớp, trừ nữ sinh có thói quen chạy bộ kia.

Đường Nhân tùy ý làm vài động tác khởi động, kéo duỗi cơ thể một chút.

Ánh mắt của cô dạo quanh bên ngoài sân thi đấu một vòng, đột nhiên dừng mắt lại ở một hướng, nhẹ nhàng cười, ánh mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm khiến những người đứng gần đó đều nhìn đến ngây người.

Sau một khắc, mọi người đều thấy Đường Nhân xoay người về phía đó rồi tiếp tục làm mấy động tác khởi động.

Ngay sau đó, bọn họ đều nhìn sang, rất dễ dàng phát hiện ra cái người cao ngất kia trong đám đông, nhìn bộ dáng thư sinh lạnh nhạt kia của anh cũng khiến người khác ngây người.

Rất nhanh, đã có người kịp phản ứng, đó không phải là học sinh mới chuyển trường Lục Trì sao?

Có vài nam sinh đứng ở gần đó còn náo nhiệt hơn, hoàn toàn không phát hiện ra người đứng đằng sau, cười hi hi với bạn học: “Nhìn ai kia? Tổ há? Ha ha ha ha.”

“Đi soi gương lại đi.”

Lục Trì ôm quyển sách trong tay, tay kia rú xuống cầm hộp sữa chua nhẹ nhàng bóp một, liếc về phía bọn họ một, rồi dời ánh mắt đi.

~

Tiếng súng vừa vang lên, mấy nữ sinh lập tức chạy.

Đường Nhân chạy không nhanh không chậm, duy trì ở vị trí thứ hai, bình thường cô cũng hay vận động, cho nên thể lực cũng khá tốt, tám trăm mét không đáng kể chút nào.

Lúc chạy qua chỗ Lục Trì còn vụng trộm liếc mắt nhìn sang.

Lần này đổi thành Lục Trì bị mọi người vây xem, nhưng anh vẫn đứng đó với vẻ mặt lạnh lùng, cho nên không ai dám đến hỏi.

Mặc kệ thời gian qua bao lâu, Đường Nhân vẫn dễ dàng giành được vị trí thứ nhất. Cuối cùng nữ sinh giỏi thể dục kia chỉ chạy nước rút kém một chút mà thôi.

Tô Khả Tây vừa đưa nước tới, vừa khoác thêm áo đồng phục cho Đường Nhân, nói: “Mới vừa vận động xong, không nên để cơ thể bị lạnh.”

Đường Nhân ôm ôm Tô Khả Tây: “Tớ đi tìm Lục Trì.”

Tô Khả Tây lập tức tròn mắt: “Cút.”

Đường Nhân vỗ vỗ cô ta, chạy chậm đến bên kia, mọi người lập tức tránh ra một đoạn.

Vì vậy, bên trong lưới bên ngoài lưới cũng chỉ có hai người bọn họ.

Tài chính trong trường học cũng đều có mức độ, cũng không đổ nhiều tiền vào sân thể dục, cho nên tấm lưới cũng không quá cao, giơ tay lên cao cũng chạm đến đỉnh.

Lục Trì ngưng mắt nhìn cô một lúc, sau đó khẽ dời ánh mắt đi, có chút không được tự nhiên nhip nhip chân.

Sau đó đột nhiên mở miệng: “Nhận... Nhận lấy.”

“Hả?” Đường Nhân nghi hoặc, thấy anh giơ tay phải lên, thả sữa chua xuống cho cô, vừa vịn rơi vào lòng bàn tay đang mở ra của cô.

Vẫn là vị sữa chua kia.

Đường Nhân trực tiếp mở hộp sữa chua, nói: “Có phải cậu đều nhớ kỹ sở thích của tớ đúng không?”

Lục Trì không để ý tới cô, đầu tóc anh bị gió thổi loạn, một loại hỗn loạn rất đẹp, anh ôm sách rời đi, lộ ra cánh tay đẹp mắt lại thon dài.

Khóe môi Đường Nhân cong cong, cô vừa uống sữa chua vừa đi nhanh ra ngoài.

Đợi đến khi cô đi ra ngoài lưới, thì Lục Trì đã không còn đứng ở vị trí cũ nữa.

Cô dạo quanh một vòng, cuối cùng cũng tìm ra Lục Trì, xung quanh không có người, các nam sinh cũng tự giác rời xa không quấy rầy anh đọc sách, nữ sinh lại càng không dám vây bên cạnh anh.

Đường Nhân khoác áo đồng phục, ngồi xuống bên cạnh anh, tiếp tục uống sữa chua.

Lục Trì đặt một ngón tay lên trang sách, lật qua một trang mới.

Người đẹp trai đọc sách cũng là một loại cảnh đẹp.

Đường Nhân nhìn ngắm anh trong chốc lát, chống cằm hỏi: “Cuối tuần ra ngoài không?”

Tay Lục Trì tạm ngừng, cũng không ngẩng đầu lên, lắc đầu.

“Nhưng tớ muốn đi mua mấy quyển sách tham khảo môn vật lý, mà tớ lại không rành.” Đường Nhân mè nheo nói, “Cậu giỏi vật lý như thế...”

Cô còn chưa nói hết đã dừng lại.

Đường Nhân khẽ tròn to hai mắt, nhìn Lục Trì đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng lau một bên môi cô, cảm giác mát lạnh từ làn da anh truyền đến cô.

“Dính... Dính sữa.” Giọng nói của anh yếu ớt.

Lúc Đường Nhân hoàn hồn thì Lục Trì đã nghiêng đầu sang chỗ khác, hai tai đã đỏ lên.

Thậm chí còn tràn ra khắp gương mặt anh.

Thật sự là nhạy cảm muốn chết.

Cô đặt hộp sữa chua xuống đất, lặng lẽ di chuyển sát lại anh, bạo dạn ôm lấy anh: “Lục Trì, cậu tốt quá à.”

Thân thể mềm mại của cô như một trận gió trong nháy mắt quét toàn bộ cơ thể Lục Trì, hô hấp của cô phả nhẹ lên cổ anh, khiến sống lưng anh căng cứng nóng rất như bị thiêu cháy.

Thật sự rất mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22

Editor: Trà Đá.

Sau khi đại hội thể thao kết thúc, học sinh cuối cấp lại tiếp tục với những ngày học căng thẳng.

“Cuối tuần đi đâu chơi đi?” Tô Khả Tây nhảm chán hỏi.

Ở trường học nửa tháng cực kỳ khó chịu, nếu không được vui chơi một chút không khéo sẽ bị mốc meo lên mắt, có thể đi ra ngoài ăn gì đó, sau đó đi xem phim.

Dự định rất tốt đẹp.

“Cuối tuần tớ có hẹn với Lục Trì rồi.” Đường Nhân không đếm xỉa đến giọng nói ở bên cạnh.

Tô Khả Tây lập tức trở nên khiếp sợ, mặt mũi cô tràn đầy vẻ khó tin: “Cuối tuần cậu ra ngoài với Lục Trì? Chắc chắn là Lục Trì chứ? Không phải là ai khác đúng không?”

Đường Nhân quý dị nhìn cô: “Còn có thể là ai?”

“Mẹ nó hai người các cậu sao có thể tiến triển nhanh đến vậy hả?” Tô Khả Tây trừng to hai mắt.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù không nói nhiều chuyện về Lục Trì, nhưng cũng có thể biết được tin tức về anh, dù sao cũng là bạn thân chí cốt.

Tính cách không có vẻ gì là dễ dàng đồng ý ra ngoài với ai đó?

Tô Khả Tây quan sát Đường Nhân vài lần, cuối cùng nhỏ giọng hỏi: “Cậu làm cách nào mà cậu ấy chịu ra ngoài với cậu?”

Đường Nhân đang nhìn đề thi ngẩng đầu lên, thuận miệng đáp: “A, tớ nói là muốn cậu ấy giúp tớ chọn mấy quyển sách tham khảo môn vật lý.”

Tô Khả Tây: “...”

Có thể nói là chiêu trò mời mọc đúng ý dân học giỏi rồi.

~

Tháng mười một, thời tiết cuối thu nên cũng đã chuyển lạnh.

Vì cô đã hẹn gặp anh ở trước cửa hiệu sách cho nên cô đến sớm hơn giờ hẹn.

Hiệu sách có tên là hiệu sách Thần Mã.

Vị trí nằm ở gần trường Nhất Trung, từ trước đến nay luôn là hiệu sách cập nhật những tài liệu tham khảo mới nhất, tổng cộng có hai tầng lầu, tầng một bán đồ dùng văn phòng phẩm, tầng hai bán các loại sách tham khảo, còn có một khu vực nhỏ bán tiểu thuyết.

Đường Nhân nhàm chán đi dạo tầng một một vòng, lúc quay trở lại thì thấy Lục Trì đang đi đến.

Vóc dáng của Lục Trì cực kỳ nổi bật, người người đi trên phố, vậy mà cô chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện ra anh, ánh mắt cô kiên định nhìn anh chằm chằm.

Đương nhiên là Lục Trì cũng đã thấy Đường Nhân, anh nhanh chóng đi qua đường cái.

Đường Nhân vẫy vẫy tay về phía anh. Hôm nay cô đặc biệt đến sớm.

“Tôi hôm qua có nhớ tớ không?”

Lục Tri đánh mặt, liếc xéo cô một cái.

Đường Nhân cười ha ha, cùng anh đi lên tầng hai của hiệu sách.

Bên cạnh cầu thang là các loại tạp chí, có cả những tiểu thuyết ngôn tình mới nhất, Đường Nhân tiện tay cầm lấy một quyển ngôn tình, bỏ vào trong giỏ mua sắm.

Lục Tri thấy được, lập tức tỏ vẻ không hài lòng, cô cười nói: “Tô Khả Tây nhờ mua.”

Cầu thang bằng gỗ phát ra tiếng kẽo kẹt khi hai người bắt đầu đi lên tầng hai.

Đường Nhân nghiêng đầu ngắm Lục Tri, hôm nay lại mặc áo sơ mi, bên ngoài khoác thêm một cái áo khoác, khiến cho cô nhớ lại cái cảm giác khi cô gặp anh lần đầu tiên.

Một loại cảm giác cảm dục khó hiểu.

~

Người trong tiệm sách không nhiều, tốp năm tốp ba tụ tập ở vài gian sách.

“Như Băng, chỉ cho tớ vài cuốn sách tham khảo tốt tốt đi?”

“Tháng trước tớ mua quyển này, cũng tốt lắm, nhưng không biết có phù hợp với cậu không nữa.”

“Không sao, ít ra cũng nên thử một chút, thành tích của cậu tốt hơn của tớ nhiều, chắc quyển này có chút khó khăn với tớ, nhưng cứ khiêu chiến một chút ha ha.”

Hôm nay Triệu Như Băng muốn đi mua sách mới, vừa đúng lúc bạn cùng phòng Trần Thần cũng muốn đi, cho nên hai người ra ngoài cùng nhau.

Hai người đi tới đi lui ở mấy giá sách, thỉnh thoảng lại cầm lấy mấy quyển sách xem qua vài lần.

Không lâu sau, Triệu Như Băng chọn xong mấy quyển sách cần mua, Trần Thần cũng chọn được vài quyển: “Đi thôi, mua một lần nhiều quá cũng không làm hết được, trước sau gì ở trường cũng phát thêm tài liệu ôn tập.”

Trường tư nhân Gia Thủy phát tài liệu không nhiều cũng không ít, nhưng mỗi môn thi ít nhất cũng có hai tập tài liệu ôn tập, một quyển là bài tập luyện tập, một quyển là ví dụ bài mẫu, vừa làm bài tập vừa ôn tập.

Nhưng đối với học sinh cuối cấp mà nói, chừng đó tài liệu cũng cảm thấy không đủ, tất cả học sinh nhất định phải chăm chỉ. Bọn họ muốn tham khảo thêm nhiều dạng bài tập mới cảm thấy an tâm.

Trần Thần có một chút kính nể đối với Triệu Như Băng, trước giờ thành tích luôn được giữ vững ở thứ hạng cao, hơn nữ ngoại hình cũng xinh xắn, chắc chắn là hoa khôi của lớp tự nhiên, gia đình cũng khá giả.

Mặc dù nhà hai người khá gần nhau, nhưng lại có một sự khác biệt rất lớn.

Đối với Trần Thần xuất thân từ một gia đình bình thường mà nói, Triệu Như Băng chính là nữ thần, hơn nữa tính cách cũng không tồi, thủy mị điềm đạm, không bao giờ nói những lời thô tục. Trần Thần lúc nào cũng mơ ước trở thành một người như vậy.

Lần này có thể cùng đi mua sách với Triệu Như Băng, thật sự là một điều may mắn.

Trong hiệu sách có vài góc đặt kệ hình trụ với vài quyển tạp chí và sách ngôn tình.

Trần Thần phát hiện ra một quyển ngôn tình cô ta rất thích, cầm lấy đang chuẩn bị quay đầu lại khoe với Triệu Như Băng, thì lập tức phát hiện ra ở phía giá sách đối diện có hai người đang đứng chung một chỗ, Trần Thần tròn to hai mắt.

Triệu Như Băng đi qua thấy Trần Thần kỳ lạ, vội hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Nói xong, cô ta cũng thuận tiện nhìn theo hướng Trần Thần đang nhìn, trên mặt lập tức cứng đờ.

“Như Băng, đó có phải là Đường Nhân không? Bên cạnh là Lục Tri đúng không?” Trần Thần lấy lại tinh thần, nhỏ giọng hỏi.

Trần Thần vừa nói xong, thì thấy Đường Nhân đang sát lại gần Lục Tri, khoảng cách giữa hai người bọn họ cực kỳ gần, cũng không biết đang nói cái gì.

~

Hiệu sách Thần Mã phân chia khu vực các loại sách, sách tham khảo cấp ba chiếm đa số, toàn bộ sách tham khảo tiếng anh nằm ở trong góc.

Giá sách rất cao, có thể che chắn cả người.

Đường Nhân lấy ra một quyển sách từ trong góc, đưa cho anh: “Cậu không định nói chuyện đúng không?”

Lục Trì gạt đầu, mở sách ra.

Đường Nhân vươn tay ra chỉ phía bên cạnh: “Hình như chỉ còn có một quyển thôi.”

Nói xong, cô xoay người lại tìm kiếm, thật sự chỉ còn một quyển.

Đường Nhân thất vọng đứng dậy, lại không nghĩ rằng vô tình đụng vào giá sách, vài quyển sách ở trên cao lập tức rơi xuống như mưa.

Cô chỉ kịp phát ra một tiếng “Á”.

Lục Trì ở bên cạnh nhìn sang, hai mắt anh mở to, tay hành động nhanh hơn suy nghĩ, trực tiếp kéo cô về phía mình, tránh cho cô bị sách rơi trúng người.

Sau đó anh mới yên lặng nhặt sách đặt lại lên giá sách.

Chưa đợi anh xoay người lại, thì đã nghe tiếng Đường Nhân kêu đau ở phía sau: “Lục Trì, tớ đau.”

Giọng nói nhõng nhẽo, lại mang theo chút yếu ớt.

Lục Trì xoay người lại, thấy cô dùng tay ôm đầu, bộ dáng có chút đáng thương, mơ hồ hỏi: “Đau... Đau chỗ nào?”

Trong mắt Đường Nhân chợt lóe lên một tia vui vẻ, đi tới gần anh: “Ở đây nè. Bị sách rơi trúng, đau lắm.”

Cô đưa tay ra chỉ trán, mặc dù trên trán cô bị đỏ một vùng nhưng cô vẫn rất xinh đẹp.

Lục Trì nhíu mày bối rối một lát, sau đó cẩn thận vươn tay ra xoa xoa trán cho cô.

Lòng bàn tay chạm đến da thịt non mềm, một luồng ấm áp lập tức truyền tới, khiến khuôn mặt anh hình như cũng nóng lên.

Có vẻ chưa được mấy giây, anh lập tức thu tay lại, giấu ra sau lưng, có chút không biết phải làm sao.

Một lúc sau, anh ho nhẹ một tiếng: “Đi... Đi thôi.”

Lại thẹn thùng rồi.

Đường Nhân không trêu chọc anh nữa, ngoan ngoãn đáp: “Ừ.”

~

Lầu hai cũng có quầy tính tiền, bên cạnh cầu thang.

Đường Nhân đi bên cạnh Lục Trì, thỉnh thoảng liếc nhìn phản ứng của anh, thiếu chút nữa lại đụng vào giá sách, Lục Trì lại nhanh tay kéo cô.

Lục Trì bất đắc dĩ, có chút gáp: “Cậu để ý nhìn đường... Đường một chút!”

Đường Nhân bày ra vẻ mặt vô tội: “Tớ đang nhìn ‘Đường’ mà.”

Bộ dáng giảo hoạt của cô bỗng chốc khiến cho Lục Trì hiểu ra được ý tứ của cô, gương mặt anh lập tức hồng hồng, bạo dạn trêu cô một cái.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Đường Nhân làm bộ như không hiểu, trêu ghẹo anh.

Bị cô hỏi như vậy, ngược lại Lục Trì cảm thấy bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, môi động đậy, nửa ngày không biết phải phản ứng làm sao, trực tiếp xoay người đặt sách lên quầy tính tiền.

Đường Nhân cười, che miệng không để phát ra tiếng cười.

Mỗi lần trêu chọc anh đều rất thú vị, phản ứng của anh cực kỳ đáng yêu.

~

Người đứng quầy tính tiền là một cô gái tên là Đinh Đồng, học ở Nhất Trung, mỗi cuối tuần đều phải đến hiệu sách của gia đình giúp đỡ, dù sao cũng là công việc thu ngân nhân nhả, xem như luyện tập thêm.

Kể từ lúc Lục Trì và nữ sinh kia vừa đến là cô ta đã chú ý tới.

Cô ta nhận ra Lục Trì, lúc trước hai người học cùng lớp 10 và 11 với nhau.

Cho dù Lục Trì đã chuyển trường rồi cũng rất nổi tiếng, lúc nào các thầy cô giáo cũng nhắc đến anh, hơn nữa có đôi khi còn photo bài thi của anh ra cho cả lớp truyền đọc.

Có thể nói, ở Nhất Trung không ai mà không biết Lục Trì. Anh chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là bị nói lải.

Trước kia Đinh Đồng ngồi bàn phía trước mặt Lục Trì, cũng có biết sơ qua tính cách của anh, anh chỉ nói chuyện với nam sinh ở trong lớp, đôi khi cô có vấn đề cần hỏi thì anh chỉ trả lời lại bằng cách gật đầu hoặc lắc đầu.

Đừng nói tiếp xúc, có thể thấy được nụ cười tươi tắn trên gương mặt Lục Trì, thì ngày đó mặt trời mọc ở hướng tây rồi.

Cảnh tượng vừa rồi khiến Đinh Đồng thiếu chút nữa là rớt hai mắt ra ngoài, cô ta dùng tay xoa xoa hai mắt mới xác định mắt mình không bị hoa hay có vấn đề gì.

Không nghĩ tới màn sau còn bạo hơn.

Quầy tính tiền chỉ cách giá sách tự điển vài bước chân, Đinh Đồng chứng kiến màn đối thoại kia cùng với vẻ mặt của hai người không sót một thứ gì, nhất là khoảnh khắc Lục Trì đỏ mặt kia!

Bạn cùng lớp hai năm qua mà Đinh Đồng chưa bao giờ thấy qua bộ dáng này của Lục Trì?!

Đinh Đồng cảm thấy rất thần kỳ.

Quả là nữ sinh kia rất xinh đẹp, Đinh Đồng là con gái mà cũng thấy thích, hơn nữa lại có một sự thu hút rất khó hiểu, tính cách chắc chắn rất tốt.

Lúc cười rộ lên giống như một làn gió xuân phả vào mặt, cảnh vật xung quanh giống như làm nền khiến vẻ xinh đẹp đó càng thêm rực rỡ.

~

Triệu Như Băng và Trần Thần đã đứng phía sau hai người ở chỗ quầy tính tiền.

Chỉ là, còn chưa tới gần, đã nhìn thấy Lục Trì xoay người đi tới chỗ hai người bọn họ.

Triệu Như Băng cười chào hỏi: “Lục Trì, cậu cũng tới mua sách hả?”

Lục Trì khẽ gật đầu, né sang một bên đi ngang qua hai người bọn họ, bóng dáng cao gầy đi tới giá sách, mang theo sự phong độ của người trí thức.

Anh thậm chí còn không quan tâm đến bọn họ...

Sắc mặt Triệu Như Băng lập tức trở nên khó coi, Trần Thần nhìn qua nhìn lại hoàn toàn không biết gì cả, may mắn không khiến cho Trần Thần phát hiện ra bản thân rất khó coi.

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng lười biếng của Đường Nhân, trong lòng Triệu Như Băng thật sự tức giận, không nhịn được chửi nhỏ một tiếng: “Hỗ lý tính!”

Đường Nhân vừa đứng lúc tới trước quầy tính tiền, bình thường thính giác của cô rất tốt, cho nên mặc dù chỉ là một tiếng nhỏ, cộng thêm trong hiệu sách rất yên tĩnh, nên nghe được rất rõ ràng.

Giọng nói này nghe rất quen.

Đường Nhân hứng thú xoay người lại, dựa trên quầy tính tiền: “A.”

Đường Nhân còn nhớ rất rõ ánh mắt của Triệu Như Băng nhìn Lục Trì lần trước, đã không có bản lĩnh lại còn đi thăm thương nhớ trộm người không nên đụng vào.

Chửi bậy bị chính chủ nghe được thật sự là một chuyện chẳng hay ho gì.

Trần Thần có lá gan thô để, lo lắng kéo kéo áo Triệu Như Băng, nhỏ giọng nói: “Như Băng, chúng ta cứ mặc kệ đi.”

Ba của Đường Nhân là hiệu trưởng, cô có tiếng kiêu ngạo lại thích đánh nhau, đắc tội với Đường Nhân thì chẳng có gì tốt hết, biết không chừng lại xảy ra chuyện.

Nghe nói những người đối đầu với Đường Nhân đều bị xử lý hết rồi...

Sắc mặt Triệu Như Băng có chút khó coi, nhưng vẫn trừng mắt với Đường Nhân, cắn cắn môi.

Thấy đáy mắt không cam lòng kia của Triệu Như Băng, Đường Nhân không có hứng thú, thông thả ung dung hỏi: “Tớ là hồ ly tinh?”

Lớn gan đấy, Triệu Như Băng lại dám nói như vậy với cô sao.

“Cậu cũng có tay mà lại nhờ tay con trai xoa trán cho mình, không phải là hồ ly tinh thì là cái gì?” Triệu Như Băng đẩy đẩy bàn tay của Trần Thần đang túm lấy áo cô ta ra, lớn giọng nói.

Trần Thần cũng cứng đờ người, không nghĩ Triệu Như Băng dám làm thế.

Đúng lúc Lục Tri cầm lấy quyển sách đi tới, thấy các cô gái đang đứng chung một chỗ, lại nghe được câu nói này, chỉ liếc mắt về phía đám Triệu Như Băng một cái, nhiu mày.

Anh sai dài bước chân đi tới, nắm lấy cổ tay Đường Nhân, thấp giọng nói: “Đi.”

Sự biến hóa bất thành linh này khiến cho những người đang ở đó không kịp phản ứng.

Đình Đồng càng muốn nhảy dựng lên, cô ta vậy mà lại được chứng kiến Lục Tri nắm lấy cổ tay con gái! Lại còn nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy!

Mặc dù Đường Nhân rất ngạc nhiên, nhưng cô lại khẽ lắc đầu. Cô vòng tay qua cánh tay Lục Tri, trực tiếp dựa vào người anh, giống như một con mèo mềm mại không xương.

Cơ thể Lục Tri lập tức cứng đờ, mặt không thay đổi đứng chôn chân tại chỗ, tất cả mọi cảnh vật xung quanh bỗng chốc mờ mờ ảo ảo, tất cả giác quan đều chỉ tập trung vào một chỗ.

Anh tựa hồ nhớ lại ngày đại hội thể thao.

Ngược lại Đường Nhân hoàn toàn không hay biết gì cả.

Cô vui vẻ như muốn nhảy dựng lên, nhướn mày với Triệu Như Băng: “Người ta thư sinh mà lại đi yêu hồ ly tinh tớ đây, phải làm sao bây giờ?”

Trong lời nói của cô dường như trộn nguyên hộp đường.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Đường Nhân có ánh mắt cực kỳ đào hoa, lúc nhìn người khác mang một loại cảm giác say mê mông lung, khiến người đối diện không dời mắt đi được.

Bộ dạng trước mắt này giống như yêu tinh, lại còn có chút khiêu khích, khiến Triệu Như Băng thiếu chút nữa cắn nát môi dưới.

Lần trước đã bị Đường Nhân khiêu khích, lần này cũng bị như vậy.

Triệu Như Băng lấy làm không hiểu, rõ ràng Đường Nhân không biết liêm sỉ như vậy, sao lại có thể tự tin bày ra bộ dáng như vậy.

“Cảm ơn Triệu đại tiểu thư đã quá khen.” Đường Nhân nói.

Giọng nói của cô kéo Lục Tri về với thực tại, ánh mắt liếc nhìn nơi tiếp xúc giữa hai người, lén lén lút lút rút tay ra.

Hết lần này đến lần khác, nhưng Đường Nhân vẫn không chịu buông tha anh.

Lục Tri lại không muốn trực tiếp dùng sức rút tay ra trước mặt nhiều người đang có mặt ở đây, cho nên đành phải tùy ý mặc kệ cô.

Triệu Như Băng vốn đang mong đợi phản ứng của Lục Tri, hiện tại càng cảm thấy ghen hờn.

Từ đầu đến giờ, Lục Tri hoàn toàn không để ý tới cô ta, cũng không thèm để tâm đến lời nói của cô ta!

Lục Tri bắt đầu đánh mặt, nghiêng đầu thấp giọng nói: “Đi... Đi thôi.”

Đường Nhân hừ một tiếng.

Đình Đồng lặng lẽ xem náo nhiệt, cầm di động nhắn tin cho bạn học: Ôi trời ơi, Lục Tri có bạn gái rồi. A a a thiên tài bị người ta bắt đi rồi!

Đối phương nhanh chóng hồi âm: Hà! Ai mà có thể làm tan chảy được khối băng đó vậy?

Lục Trì nổi tiếng lạnh lùng trong mắt các nữ sinh trường Nhất Trung, mặc dù là bạn cùng lớp, nhưng cực kỳ ít nói chuyện với anh.

Sao có thể mới chuyển qua trường tư nhân Gia Thủy lại có bạn gái nhanh như vậy?

Đình Đồng đứng phía sau lén lén lút lút chụp được gương mặt góc nghiêng của Đường Nhân, gọi qua: Cô gái này cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa lại mang theo một cảm giác rất dễ chịu.

Từ đáy lòng mình, Đình Đồng cảm thấy Đường Nhân thật sự khiến người ta cảm thấy thoải mái, mặc dù cô gái đứng đối diện kia cũng khá xinh đẹp, nhưng tính cách thật sự khiến cho Đình Đồng không ưa nổi.

Lần này tin nhắn trả lời còn nhanh hơn trước: Quả nhiên là người đó, cũng không trách được...

Đình Đồng bức bối, chẳng lẽ cô gái này rất nổi tiếng sao? Chẳng lẽ bình thường cô ta không để ý đến tin tức xung quanh, cho nên đã bị lạc hậu rồi sao?

Đình Đồng trực tiếp hỏi, nhưng đối phương cũng chưa trả lời lại.

...

Giăng co một hồi lâu, bầu không khí trở nên cực kỳ quỷ dị.

Trần Thần đứng đó cũng rất bối rối, ai mà biết được một Triệu Như Băng thủy mị lại uống nhầm thuốc gì ngày hôm nay chứ, nhìn thấy vài người xung quanh đang nhìn về phía này, cô ta cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Lần trước cũng cái bộ dạng này, cứ phải đối đầu với Đường Nhân mới chịu được.

Toàn bộ trường tư nhân Gia Thủy có ai mà không biết, tính tình Đường Nhân đã nhắm đến ai thì sẽ không buông tha người đó, hơn nữa từ trước đến nay muốn cái gì được cái đấy.

Trần Thần nhẹ nhàng kéo áo Triệu Như Băng một lần nữa, nhỏ giọng nói: “Như Băng, chúng ta đi thôi...”

Triệu Như Băng hừ một tiếng, thấy cả người Đường Nhân đang đứng trước quầy tính tiền, tức giận vứt hết toàn bộ sách trên tay lên kệ gần đó, trực tiếp đi xuống cầu thang.

Trần Thần cũng không muốn mua nữa, nhanh chóng đi xuống cầu thang với cô ta.

Đường Nhân nhướn mày, phát tay: “Đi thông thả.”

Đình Đồng thấy trên kệ sách đột nhiên có mấy quyển sách, cô ta cau mày bất mãn, cái quái gì đây, lấy sách cho đã rồi bắt cô phải dọn, thật sự là không có tố chất mà, không trách được tại sao lại khiến cho người ta thấy chán ghét.

Đình Đồng cực kỳ ghét nhất cái loại lấy sách rồi để loạn hết lên, khiến cô ta phải đi thu dọn lại.

~

Mãi cho đến khi ra khỏi hiệu sách, sắc mặt Triệu Như Băng vẫn có chút khó coi.

Trần Thần cũng ở bên cạnh, bước chân của Triệu Như Băng khá nhanh, Trần Thần có chút theo không kịp.

Trần Thần thật sự không hiểu, Lục Trì chỉ mới chuyển đến chưa được bao lâu, trong lớp cũng chẳng tiếp xúc gì nhiều với các bạn học, thì mắc gì Triệu Như Băng lại đi quản chuyện của anh.

Hơn nữa lại còn xía vào đến hai lần.

Quan trọng nhất là, lần đầu tiên đã bị bại trận toi bồi trở về, sao lần này còn muốn đối đầu nữa, cái này rõ ràng không phải lại bại trận thêm một lần nữa sao?

Triệu Như Băng cũng không phải không biết về Đường Nhân ở trong trường như thế nào, không thích thì cứ để trong lòng, cũng đâu có gì phiền đến cô ta đâu, tại sao cứ phải nói ra, lại còn bị chính chủ nghe được...

Khi Trần Thần nghe ba chữ “Hồ ly tinh” cũng lập tức trở nên lúng túng.

Trong lòng Triệu Như Băng rất hỗn loạn.

Lục Trì và Đường Nhân mới biết nhau chưa được bao lâu, một tháng cũng chưa thể tính là dài được, vậy tại sao bây giờ lại thân mật như vậy?

Lần trước Triệu Như Băng hỏi Lục Trì về đáp án bài thi, đối phương còn không buồn trả lời, vậy mà vừa mới quay đi đã thấy anh giúp Đường Nhân giải đề, thái độ thật sự rất khác biệt,

Trần Thần nhỏ giọng nói: “Như Băng, đừng tức giận, quan tâm bọn họ làm gì. Trường học chắc chắn không chấp nhận chuyện yêu đương của bọn họ đâu, trong nội quy trường học có đề cập đến không được phép yêu sớm”

Đương nhiên, nội quy trường học làm gì có tác dụng với Đường Nhân...

Nghe xong, Triệu Như Băng bỗng nhiên đưa chân đá cái lon rỗng ở ven đường, thấp giọng nói: “Đúng là thứ không biết xấu hổ!”

Giọng nói không nhỏ, cho nên Trần Thần nghe được rất rõ ràng.

Cái lon rỗng bị một cước đá văng ra ngoài đường, vừa đúng lúc có một chiếc xe chạy tới, đè ép, phát ra tiếng động vang dội.

~

Lầu hai hiệu sách.

Chờ những người xung quanh bỏ đi hết, Lục Trì mới thở hắt ra một hơi, nhỏ giọng nói: “Buông... Buông ra.”

“Cậu nói gì tớ cũng nghe.” Đường Nhân mập mờ, nói rộng khoảng cách với anh.

Hai tai Lục Trì nóng lên, nhưng anh rất nhanh chóng kiểm chế bản thân, tỏ vẻ lạnh nhạt đặt toàn bộ sách chọn được lên quầy tính tiền.

Đình Đồng tiếp nhận sách, chào hỏi: “Đã lâu không gặp, Lục Trì.”

Lục Trì gật đầu.

Đình Đồng cũng biết sơ về tính tình Lục Trì, bị như vậy cũng không tỏ vẻ tức giận, cô ta từ tốn quét qua đồng sách vở tài liệu, sau đó bỏ vào trong túi rồi đẩy về phía anh: “Tổng cộng 238 đồng.”

Lục Trì chớp mắt một cái.

Đường Nhân chống tay trên mặt bàn quầy tính tiền: “Sao vậy?”

“Thiếu... Thiếu.”

Lục Trì cúi đầu đáp, sau đó xoay người đi thẳng về phía gian sách cấp ba.

Đình Đồng cười ha ha, điểm này vẫn không thay đổi, lúc nào cũng tính nhầm tổng số tiền nên lập tức biết thiếu thứ gì, như cô ta từ trước đến nay đi mua đồ thì chẳng bao giờ tính toán giá cả.

Thừa dịp anh đi lấy sách, Đường Nhân hỏi: “Cậu biết Lục Trì sao?”

“À ừ, trước đây học cùng lớp.” Đình Đồng không nghĩ tới cô gái xinh đẹp này lại hỏi mình, “Lục Trì lúc còn học ở Nhất Trung cũng không nói nhiều, bình thường rất ít khi mở miệng.”

Đình Đồng nháy mắt mấy cái, đề thấp giọng: “Hơn nữa, từ trước đến nay tớ chưa bao giờ thấy cậu ấy thân mật với con gái như vậy đâu.”

Đáp án này thật sự khiến Đường Nhân vui vẻ.

Đối với chuyện Lục Trì học ở Nhất Trung, nếu cô muốn biết thì chắc chắn sẽ biết được, nhưng cô lại không muốn biết, Nhất Trung là Nhất Trung, hiện tại anh đang học ở trường tư nhân Gia Thủy, không có liên quan.

Đình Đồng lại hỏi: “Cậu là bạn gái Lục Trì hả?”

“Không.”

Đường Nhân vẫn chưa kịp trả lời, thì có một giọng nói từ phía sau đã trả lời đáp án thay cô.

Lục Trì đi lại gần, đặt sách tham khảo môn vật lý lên bàn, gương mặt khôi phục lại vẻ lạnh nhạt của thường ngày.

Đường Nhân nháy nháy mắt với Đình Đồng, nói nhỏ: “Trông lai chắc chắn là được.”

Đình Đồng buồn cười, làm hình dáng miệng khi phát âm với cô: Chúc cậu mãi mãi thành công.

Đường Nhân cười híp mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt.

Lúc đi xuống cầu thang, cuối cùng Lục Tri cũng không nhịn được, mở miệng nói: “Lần sau không... Không được nói... Nói như vậy.”

Đường Nhân thuận miệng hỏi: “Nói cái gì? Hôm nay tớ nói rất nhiều.”

Lục Tri đột nhiên không nói lời nào.

Lúc này Đường Nhân mới phản ứng lại, xoay người nghiêng đầu nhìn anh, nhìn không được cười ha ha.

Một lát sau, cô nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

Nghe thấy cô đáp lại như vậy, Lục Tri biết cô chắc chắn không để tâm đến chuyện hôm nay, bản thân anh nói lời vô ích rồi.

~

Trạm xe ở đối xéo tiệm sách, Lục Tri và Đường Nhân không đi qua đường cái, mà đi song song nhau.

Cuối tuần nhưng người ra ngoài đường cũng không nhiều, Nhất Trung cũng được nghỉ học, cùng lắm thì có vài học sinh Nhất Trung đi mua đồ ngang qua đường, nhìn thấy Lục Tri thì có chút ngạc nhiên, nhất là nhìn thấy anh đi cùng với một cô gái.

Bên cạnh hiệu sách có một con hẻm nhỏ, thông đến phía một khu nhà cũ.

Lục Tri là con trai, cho nên đi bước dài, lúc đi đến gần đó thì ánh mắt ngưng lại, nhíu mày.

“Đừng có gọi điện thoại nữa, cắt đi.”

Đường Nhân đi phía sau cầm điện thoại di động, nhấn tin cho Tô Khả Tây đừng gọi điện thoại quấy rầy cô nữa, kết quả vừa ngẩng đầu lên thì đụng vào lưng Lục Tri.

“Sao lại dừng?”

Đường Nhân cảm thấy anh như đang nhìn cái gì đó, cô sinh lòng hiếu kỳ, đi vòng qua bên cạnh anh, nhướn đầu ra xem.

Lục Tri theo phản xạ ngăn cản cô.

Còn chưa đợi cô phản ứng, Đường Nhân đã bị anh kéo lại, cả người lao đảo một cái, hai tay níu lấy áo sơ mi của anh.

Vóc dáng của Lục Tri cao hơn cô rất nhiều, điều này thì cô biết rõ, nhưng khi đứng gần nhau mới cảm thấy sự chênh lệch càng thêm rõ rệt.

Một tay anh đỡ đầu cô, trông thân hình anh mảnh khảnh là vậy, nhưng lồng ngực lại rất rắn chắc, Đường Nhân nhìn không được lấy ngón tay chọc chọc, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Gò má bị ửng hồng bị che khuất.

Đường Nhân hoàn hồn, hỏi: “Sao vậy?”

“Không... Không có gì.” Lục Tri lạnh nhạt trả lời.

Anh trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đi qua đường cái.

Sao lại khác thường như vậy? Đường Nhân nghi ngờ.

Bước chân của Lục Tri có chút lớn, anh cố gắng đi chậm nhất có thể, thì Đường Nhân mới vừa vặn bắt kịp tốc độ của anh.

Vừa qua tới bên kia đường cái, trong khoảnh khắc xoay người, Đường Nhân hơi nghiêng đầu, dư quang liếc về cảnh tượng trong hẻm.

Cô đột nhiên mỉm cười.

Ngõ hẻm không lớn, hơn nữa lại có chút tối, nhưng vẫn thấy rõ ràng có người đang đứng tiều ở một góc, dáng cong vẹo, chắc là say rượu.

Thấy Đường Nhân nghiêng đầu, Lục Tri đưa tay kéo đầu cô lại.

Về mặt anh rất bất mãn.

~

Sự tình vừa rồi thật sự ngoài dự đoán của Đường Nhân.

Cô cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại trong lòng thấy ấm áp.

Sau khi thấy được mặt mạnh mẽ của anh, thật sự khiến cho Đường Nhân yêu thích không muốn buông tay, thật muốn thấy được anh còn bao nhiêu mặt đang giấu cô.

Lượng người qua lại chỗ trường Nhất Trung khá đông đúc, cũng không phải trường nội trú, cho nên bên cạnh có nhà hàng KFC.

Hai người đi đến trạm xe bus đứng đợi, xe còn chưa tới.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Đường Nhân đến khu này, lần này xem ra cũng ít người qua lại, cô đứng nhìn anh mấy giây, sau đó kéo vạt áo anh, ngửa đầu cười tủm tỉm: “Chúng ta đi mua đồ ăn đi.”

Lục Trì cúi đầu, ánh mắt rơi trên khuôn mặt cô, một lát sau thì nháy mắt, gật gật đầu.

Đường Nhân lập tức kéo anh vào KFC.

Trong tiệm sáng sủa hơn bên ngoài nhiều, lại có ánh đèn ấm áp, trông mọi người thoải mái hơn.

Đứng ở quầy là một cô gái còn trẻ.

Thấy hai người đi vào, chắc chắn mối quan hệ này không bình thường, cô ta lập tức nhăm qua vài món ăn.

Đường Nhân và Lục Trì vừa tới trước quầy, thì lập tức nghe cô gái đứng quầy nhỏ giọng nói: “Chúng tôi có thực đơn dành cho các cặp đôi được giảm 20% ạ.”

Khu vực này tập trung nhiều học sinh, bây giờ cao trung đã biết yêu từ rất sớm, nên đương nhiên sẽ có rất nhiều cặp đôi, cho nên những chương trình khuyến mãi cũng đều là vì phục vụ cho bọn họ.

Đường Nhân thu ngón tay đang chỉ bánh hamburger về, chớp chớp mắt: “Thực đơn dành cho cặp đôi.”

Cô gái này rất lạnh lẽo.

Cô nhìn Lục Trì, cười hì hì, sau đó quay đầu lại hỏi: “Trong thực đơn có món gì?”

Lục Trì lên tiếng: “Chúng tôi không... Không...”

Đường Nhân dùng tay cào anh, cười nói: “Bọn tôi đang cãi nhau, tôi đang dỗ cậu ấy, cô giới thiệu cho tôi nghe một chút.”

Lục Trì: “...”

Anh đột nhiên phát hiện ra nói lắp thật sự thua thiệt.

Cô gái đứng quầy cũng hiểu, nhìn biểu cảm rối rắm của anh, thì thầm cười trộm ở trong lòng, nhanh chóng giới thiệu: “Đây là ba phần thực đơn dành cho cặp đôi, đồ uống tự chọn, bánh chọn ở chỗ này.”

Dường như cũng chẳng có gì khác biệt, Đường Nhân ngẩng đầu: “Cậu thích cái nào?”

Lục Trì nhíu chặt lông mày: “Không...”

Lời anh nói còn chưa hết thì đã bị cắt đứt, Đường Nhân khở sở nhìn anh: “Tớ không có tiền.”

Lục Trì: “...”

Anh có tiền, có thể thanh toán giúp cô.

Đường Nhân không để cho anh có cơ hội phản bác, khước miệng cô cong lên, tùy ý chọn một cái, nói: “Cái này.”

Cô gái đứng quầy lập tức nhớ kỹ: “Được. Còn đồ uống?”

Đường Nhân nhanh chóng chỉ chỉ, nhìn về phía Lục Trì.

Lục Trì hít sâu vài hơi, cực kỳ không vui với chuyện này, anh vờn ngón tay tùy ý chỉ vào thực đơn.

Vừa chạm vào đã thả tay ra.

Đường Nhân không thấy được, tò mò hỏi: “Cậu chọn cái nào vậy?”

Lục Trì giật mình: “Quên... Quên rồi.”

Chính bản thân anh còn chưa xem qua, chỉ là tùy tiện chỉ một món.

~

Hiện tại trong tiệm chỉ có hai người họ gọi món ăn, cho nên thức ăn được phục vụ cực kỳ mau lẹ.

Phần ăn thứ nhất được đặt lên bàn, Đường Nhân lập tức bị cái ly màu hồng phần thu hút, cô tận mắt nhìn thấy nó được đưa đến trước mặt Lục Trì.

Cô gái phục vụ bỏ lại một câu: “Chúc ngon miệng.” Rồi sau đó nhanh chóng rời đi.

Đường Nhân nhìn thấy người đối diện đang đỏ mặt, nhìn không được cười phá lên: “Lục Trì ơi là Lục Trì, nhìn cậu như vậy mà tâm hồn cũng thiếu nữ dữ ha.”

Hóa ra đồ uống anh chọn là Coca hồng phần, rốt cuộc là quên mất, vấn đề này đáng suy ngẫm.

Lục Trì: “...”

Tay anh ngừng lại, bối rối nhìn chằm chằm ly nước màu hồng phần.

Nên đặt biệt hiệu gì cho Lục Trì đây?

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 24

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân giả vờ như không thấy, ánh mắt tỏ vẻ lơ là.

Thấy cô như vậy, Lục Trì cũng thả lỏng một chút, khẽ lắc lắc đầu,

Mùa thu, trời trở tối hơi sớm.

Mua được rất nhiều sách tham khảo, rất nặng, Đường Nhân cũng thử xách qua, ngược lại Lục Trì không tỏ vẻ khó chịu, thoạt nhìn trông có vẻ nhẹ.

Chờ một lúc lâu, xe cũng chưa tới. Có khả năng là chuyến xe trước đã đi qua rồi, còn chuyến sau thì còn lâu mới tới.

Hiện tại ở chỗ này cũng không có ai, đèn xanh đèn đỏ ở phía trước, xe cộ đều ngừng ở bên kia, cho nên bên này khá tối.

Cũng may không lâu sau đó, đèn đường cũng được bật sáng.

Xe bus cũng chưa tới, Lục Trì nhủ mảy, nhìn quanh một vòng, đột nhiên mở miệng nói: “Gọi... Gọi xe.”

“Được, nghe lời cậu.” Đường Nhân đáp.

Hơn nữa cô vốn không thích ngồi xe bus, chẳng qua là muốn hai người ở bên nhau lâu một chút, nhưng bây giờ cũng không khác biệt lắm.

Xe taxi cũng không ngừng ở chỗ này, chỉ có thể đi về phía trước một lúc.

Đường Nhân đi phía sau Lục Trì, trên tay cầm ly trà sữa màu hồng mua lúc nãy, tán gẫu câu được câu không: “Lục Trì, cậu thấy tớ xinh đẹp không?”

“...”

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi đến gần ngã tư đường, đúng lúc hai người vừa tới, thì xe cộ dừng lại chờ đèn đỏ.

Lục Trì bước ra một bước, kết quả quay đầu lại nhìn thì thấy Đường Nhân còn đang đứng ở đằng kia uống trà sữa.

Anh cũng không muốn chậm trễ, cho nên bước vội lại gần cô, nắm lấy cổ tay cô, thừa dịp xe chưa chạy, kéo cô sang kia đường.

Trời sinh cơ thể Đường Nhân khá lạnh, quanh năm suốt tháng đều mát lạnh.

Vào mùa hè, khi tất cả mọi người đều xuất mồ hôi mẹ mồ hôi con vì nóng, thì cơ thể cô xuất mồ hôi rất ít, ngược lại làn da rất mát mẻ.

Cô vừa mới kéo tay áo lên một chút, thì cũng vừa lúc Lục Trì chạm đến phần da thịt cổ tay bị lộ ra, anh lập tức cảm thấy kinh hãi, băng nhiệt đụng nhau hết sức rõ ràng.

Đường Nhân cũng không biết được suy nghĩ của anh, lắc lắc tay, cười nói: “Không nghĩ tới lần đầu tiên nắm tay nhau là như thế này đây.”

“...”

Lục Trì thật sự chưa bao giờ gặp qua một người có da mặt dày như cô.

Nhìn bộ dáng ghen hòng của anh, Đường Nhân bật cười, tiếng cười giòn tan giống như tiếng chuông gió đụng vào nhau.

Một tay cô cầm ly trà sữa mút mút, cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào.

~

Phía bên kia đường có nhiều người đi lại hơn, đúng lúc có tiệm mắt kính sáng trưng.

Có khả năng là Lục Trì sợ tình huống phát sinh lúc này lặp lại một lần nữa, cho nên qua đến bên kia đường thì anh mới buông tay cô ra, gương mặt anh lạnh lùng.

Đường Nhân nhón chân lên nhìn, anh thật sự bày ra khuôn mặt không chút biểu cảm.

Hành động tiến sát của cô khiến anh bị giật mình, lông mày anh khẽ giật giật, không do dự đẩy cô ra.

“Sao vậy?” Đường Nhân bắt mắt.

“Không... Không được lại gần.” Lục Trì chậm chạp nói.

“Cậu lại xấu hổ nữa hả.” Đường Nhân bắt mắt nói, cô không lại gần anh, có chút tổn thương, “Tớ cũng xinh mà, chẳng lẽ cậu không có chút rung động nào sao?”

Lục Trì không lên tiếng, anh lẳng lặng nhìn cô.

Ngược lại, Đường Nhân lại mở miệng trước: “Thôi được rồi, không lại gần thì không lại gần.”

Cô đưa ly trà sữa cho anh, hừ một tiếng, đưa lưng về phía anh.

Lục Trì bị bất ngờ bởi động tác của cô, cuống quýt đưa tay ra nhận lấy ly trà sữa, trong mắt chột lóe tia hoảng loạn, không biết rõ vấn đề nằm ở đâu.

Hai môi anh mím chặt.

Đúng lúc này có một chiếc xe taxi trống, anh trực tiếp đưa tay ra vẫy vẫy, thấp giọng nói: “Xe... Xe đến.”

Xe taxi ngừng ở bên đường, vừa đúng lúc đèn đỏ.

Lục Trì không chờ động tác tiếp theo của Đường Nhân, trực tiếp mở cửa xe sau ra, đặt hết mấy túi sách hôm nay mua được vào trong xe, rồi nhìn cô.

Đường Nhân nhìn chằm chằm anh mấy giây, trực tiếp ngồi vào trong xe, lại không thấy người tiếp theo vào xe, kinh ngạc hỏi: “Cậu không đi cùng sao?”

Lục Trì lắc đầu.

Nói đúng ra thì nhà anh ở phía khác.

Đường Nhân cũng không bắt buộc anh, Lục Trì đóng cửa xe, vừa vặn cửa sổ mở ra, nhìn không được vẫy tay với anh: “Bái bai.”

Lục Trì gật đầu, đứng đó không động đậy.

Tài xế lái xe nhìn bộ dáng hai người khó mà chia tách, trong lòng thở dài vài cái, nhắc nhở: “Đèn xanh rồi, phải đi thôi.”

Lời vừa dứt, Lục Trì lập tức lùi về sau một bước.

Xe taxi bắt đầu tiến về phía trước, Đường Nhân không tự chủ được quay đầu lại nhìn, hình ảnh này khiến cô nhớ lại lần trước lúc được nghỉ về nhà.

Chỉ khác là, lần này Lục Trì vẫn đứng nhìn theo xe.

~

Xe đi rồi Lục Trì mới nhớ tới ly trà sữa màu hồng phấn vẫn còn nằm trong tay anh.

Anh nhìn chăm chăm ly trà sữa chỉ còn một nửa, hai mắt sáng như sao, cuối cùng cũng không ném nó vào cái thùng rác ở gần đó.

Lúc này điện thoại di động của anh rung lên.

Đường Đường Đường: “Hôm nay rất vui.”

Cuối câu là một cái hình động biểu cảm cười rất hợp với thói quen của Đường nhân.

Lục Trì nhìn chăm chăm màn hình di động, hai mắt chớp chớp, một lúc lâu sau mới hồi âm “Ừ”, rồi cất điện thoại di động vào túi.

~

Sau kỳ nghỉ cuối tuần, tâm tư của mọi người vẫn chưa tập trung trở lại học tập.

Cuối cấp phải khẩn trương hơn so với lớp 11, vừa đến đã phải tập trung vào học tập, hôm sau phải lao đầu vào kiểm tra, các bạn học lập tức xôn xao, toàn bộ những gì học qua bây giờ đã được dùng tới rồi.

Nếu không phải trường học nghiêm ngặt về chuyện sử dụng đồ điện tử, thì chỉ sợ các bạn học lại trở nên điên cuồng hơn.

Lúc bọn họ học lớp mười không có nghiêm ngặt như vậy, ai ngờ rằng có người sạc điện thoại bị chập điện, bỗng chốc mọi người nhón nháo, khiến trường học phải cắt hết điện trong ký túc xá, chỉ có phòng tắm mới có.

Cho nên dù cho có lén mang theo điện thoại di động đến trường thì cũng sạc pin đầy đủ, dùng rất tiết kiệm.

Ngày hôm đó giờ tự học buổi tối đổi thành bài kiểm tra, ngày hôm sau đã có kết quả thi, chủ nhiệm lớp 14 Lâm Nhữ thấy điểm môn vật lý của Đường Nhân tiến bộ hơn những lần trước, thì kích động muốn nhảy lên.

Ba năm trôi qua rất nhanh, rốt cuộc vào phút cuối lại có chút tiến bộ hơn.

Đợi chút... Có phải đề thi lần này không quá khó?

Lâm Nhữ lại hỏi giáo viên vật lý, sau khi nghe giáo viên vật lý nói bài thi lần này khó ngang ngửa với bài thi giữa kỳ thì mới yên tâm.

Xem ra thường xuyên ở một chỗ với Lục Trì cũng có chỗ tốt.

Lâm Nhữ cũng là giáo viên môn tiếng anh lớp tự nhiên, bình thường ngoại trừ đứng tiết môn tiếng anh ở lớp tự nhiên, thì cô ta lúc nào cũng toàn tâm toàn ý lo lắng cho thành tích của lớp 14, thành tích môn vật lý của Đường Nhân thật sự khiến cô ta lo lắng, bây giờ thì đã thấy được tia hy vọng rồi.

Lúc Lâm Nhữ quản giờ tự học buổi tối môn tiếng anh ở lớp tự nhiên, cuối cùng không nhận được gọi Lục Trì lên.

Lâm Nhữ hạ thấp giọng: “Lục Trì, có phải em phụ đạo môn vật lý cho Đường Nhân đúng không? Điểm thi lần này có tiến bộ hơn một chút.”

Thành tích của Đường Nhân tốt lên thật sự là một tin tốt đối với Lâm Nhữ, mặc kệ như thế nào, nhưng Lâm Nhữ chắc chắn Đường Nhân sẽ đậu thủ khoa vào trường đại học... Mặc dù hiện tại nên cố gắng hơn nữa.

Lục Trì gật đầu, hơi ngập ngừng.

Thấy Lục Trì gật đầu, Lâm Nhữ lại cảm thấy cực kỳ yên tâm: “Cô biết rõ thành tích của em rất tốt, cô thì rất lo lắng cho điểm số môn vật lý của Đường Nhân, nhưng lần này may nhờ có em, nên điểm số của Đường Nhân mới được cải thiện như vậy, cảm ơn em.”

Lục Trì ngạc nhiên: “Cô giáo quá khen rồi ạ.”

Lâm Nhữ cười cười.

“Thời gian còn lại chưa đến vài tháng, hai em đều là những học sinh giỏi, cô hy vọng hai em có thể trợ giúp lẫn nhau trong học tập.” Lâm Nhữ nói một lúc, ý thức được dường như Lục Trì không cần trợ giúp gì, lại chuyển đề tài: “Tình tình Đường Nhân hơi ngang bướng, nếu có làm gì thì em cũng đừng giận nhé.”

Ngang bướng... Thật đúng là rất ngang bướng.

Dư quang trong mắt Lục Trì không nhận được nhìn về lớp 14.

Hiện tại anh đứng ở cửa sau lớp tự nhiên, khoảng cách đến cửa trước lớp 14 chỉ vài bước chân. Cửa sổ mở ra, có thể thấy cảnh tượng ở phía trong một chút.

Đường Nhân dùng tay chống mặt đang ngủ gà ngủ gật.

Cũng có khả năng là ngủ sâu, cảm hơi nghiêng một chút, tóc đen rơi trên gò má, tô điểm cho khuôn mặt trắng nõn.

“Cô yên tâm giao Đường Nhân cho em rồi.”

Lục Trì lập tức hoàn hồn khi nghe thấy câu nói đó.

~

Trong khoảng thời gian này, trò chơi ma sói cực kỳ được lớp 14 ưa chuộng, nam sinh nữ sinh đều vây lại một chỗ để chơi, dù loại tiếng ai oán.

“Lần nào cũng giết tớ là sao, cái khi gì vậy, tớ rõ ràng là người dân mà!”

“Ha ha ha ha, đều bị tớ giết hết rồi!”

“Xét về âm mưu hay quỷ kế thì đều kém hơn tớ!”

Sau khi tan học, tất cả mọi người tụ tập ở mép bàn chơi ma sói, cực kỳ náo nhiệt.

Tô Khả Tây cực kỳ thích chơi, chơi ở trong lớp đã không nói, còn có vẻ ngang bướng, lén mang theo điện thoại di động về phòng ngủ, chơi đến mê mẩn.

Buổi chiều trên đường đến lớp, Tô Khả Tây nói với Đường Nhân: “Ha ha ha ha, cậu không biết đâu, có một người Quảng Đông chơi cùng với bọn tớ, nói tiếng phổ thông mắc cười muốn chết.”

Tô Khả Tây nhéo nhéo cổ họng, nhại lại: “Mấy người ít nói thường có vấn đề, tớ nói nhiều vậy thì chứng tỏ tớ là người dân... Nào mấy người còn ngần ngại!”

“Đây là tiếng Quảng Đông?” Đường Nhân nghi hoặc.

“Hắn nói nhiều lắm” Tô Khả Tây che mặt, “Tớ suốt ngày bị hắn đeo bám léo nhéo.”

Đường Nhân nhàm chán, chống cằm: “Chỉ tớ chơi thử xem.”

Vu Xuân lập tức đáp: “Chị Nhân muốn chơi, đến đây mấy đứa ơi!”

Người càng nhiều, thì điện thoại di động chơi không đủ, vừa đúng lúc có người mang theo bộ bài, thuận tay lấy ra thay thế.

Mấy nam sinh tụ lại một chỗ, chỉ dẫn Tô Khả Tây và Đường Nhân, ai ai cũng đều muốn chiến thắng.

Trò ma sói thật sự phải dùng đến logic và khả năng phân biệt phán đoán.

Lá bài Đường Nhân cầm là nhà tiên tri, cô vốn ít nói, hơn nữa từ trước đến nay khuôn mặt cô hiếm khi đổi sắc mặt, cho nên vài người không biết được rốt cuộc là lời cô nói ra là thật hay giả.

“Sao chẳng ai chịu tin tớ thế nhỉ?” Vu Xuân là người bị giết đầu tiên, “Chị Nhân, chị là người dân sao?”

Đường Nhân mỉm cười.

Tô Khả Tây khoanh tay: “Dạng người như cậu thật sự khiến tớ thấy sợ đấy.”

Tô Khả Tây chơi nhiều như vậy, nói dối cũng không ít, đến phiên Đường Nhân thì thật sự rất khó nắm bắt, không chừng có thể bị giết chết.

Chơi được một nửa, Đường Nhân lập tức liếc ra ngoài thấy Lục Trì đang đi ngang qua phía này, vừa đúng lúc đến lượt cô nói, cô thuận miệng đọc ra một cái tên.

Bên kia còn chưa trả lời, Đường Nhân đã nhìn ra ngoài gọi to: “Lục Trì.”

Lục Trì yên lặng liếc nhìn cô một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Đường Nhân đuổi tay chống lên thành cửa sổ, xòe bài ra cho anh xem: “Biết thân phận của tớ là gì không?”

“Hả?”

Vu Xuân lén ngược đầu ra xem, á, là nhà tiên tri.

“Nó có tác dụng rất tốt.” Đường Nhân ngửa đầu, cười tươi khiến ngũ quan trên khuôn mặt trở nên xinh đẹp, “Có khả năng kiểm tra và tiên đoán, sau đó đó thì...”

Cô kéo dài âm cuối.

Cuối cùng Lục Tri cũng động một cái, nghiêng người, từ trên cao nhìn xuống cô, xem cô có thể nói ra lời hoa mỹ nào đây, cái cảm tình xảo của cô cực kỳ bắt mắt.

Ánh mắt Đường Nhân rơi trên môi anh, mỏng manh, lại có chút hồng hồng.

Cô đột nhiên có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

“Sau đó thì... Thì sao?” Rốt cuộc Lục Tri không nhịn được mở miệng hỏi.

Đường Nhân hoàn hồn, cười cười, miệng lúc mở lúc đóng, lời nói ra nghe có chút nghiêm túc.

“Đương nhiên là... Tiên đoán được cậu thuộc về tớ rồi.”

Các bạn học cầm bài ngồi ở xung quanh, lỗ tai đã sớm dựng đứng lên hết, nghe được câu này, trong nháy mắt lập tức nhìn về phía Lục Tri.

Hôm nay lại đổi kiểu tán tỉnh.

Từ sau lần trước, bọn họ thường xuyên thấy Đường Nhân trêu chọc Lục Tri, hết lần này tới lần khác, đến cùng thì mọi chuyện phát triển đến mức nào cũng không ai rõ, cũng không ai dám hỏi, nhưng mọi chuyện chắc chắn không đơn giản.

Nghe xong lời này khiến tất cả bọn họ cảm thấy buồn nôn.

Bọn họ chuyển hướng tập trung trên người Lục Tri, tò mò không biết anh có phản ứng gì, lại chỉ thấy mặt anh không đổi sắc, xoay người rời đi.

Ngược lại Đường Nhân cười ha ha.

Hôm nay hai tai cũng rất đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 25

Editor: Trà Đá.

“Chị Nhân, Lục Tri quá lạnh nhạt.” Có nam sinh nhịn không được lên tiếng.

Từ lúc mới chuyển đến đến bây giờ cũng đã được hai tháng, hiện tại kết quả vẫn bị trêu chọc rồi vẫn lạnh nhạt như thế, cái này nếu là người khác, đoán không chừng đã đồng ý kết đôi rồi.

Mặc dù nhìn qua chất lượng rất tốt, nhưng hình như cũng không tốt như vậy.

“Đúng vậy đúng vậy, cũng không thèm trả lời lấy một tiếng. Biểu cảm cũng chẳng thay đổi.”

“Cứ trực tiếp bắt trói cậu ta lại mang về nhà, như vậy cho đỡ nhiều chuyện.”

Nguyên một đám nói đến hào hứng, người này nói người kia nói.

Tô Khả Tây lên tiếng mắng bọn họ: “Mấy người nhiều chuyện quá ha. Bộ mấy người biết rõ trong lòng người ta nghĩ gì hả? Rảnh rồi xen vào chuyện của người khác.”

Đường Nhân ngồi trở lại vào ghế, nghiêng người dựa trên bàn, trong mắt tràn ra sự vui sướng.

Bọn họ đương nhiên nhìn không ra.

Lục Tri là người của cô.

Một mình cô nhận ra là được rồi.

...

Bài giảng cũng đã gần kết thúc, Đường Nhân liên tục chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy ngày hôm trước, bầu trời đầy mây, hôm nay đúng lúc có được chút ánh mặt trời, rõ ràng sáng sủa, cực kỳ thoải mái.

Sau khi hết tiết, cuối cùng bóng dáng Lục Trì cũng xuất hiện.

Có khả năng là anh không nhận ra, cho nên Lục Trì tựa ở lan can hành lang gần nhất, cách lớp 14 chưa tới một thước.

Đường Nhân không lên tiếng gọi anh, cứ nhìn anh như vậy.

Cửa sau lớp tự nhiên mở ra.

“Lục Trì sao cậu căng thẳng quá vậy?” Lộc Dã vừa nhìn thấy, thuận miệng hỏi.

Lục Trì lùi lại một bước, môi động đậy, cuối cùng không nói ra, trở lại tư thế lúc này.

Lộc Dã nhìn bóng lưng anh, không hiểu.

~

Càng gần đến cuối tuần, thì học sinh lại càng lơ đãng.

Lần này rất nhiều người lên mạng đi động đến lớp, lớp 14 lại là lớp tụ tập nhiều học sinh yếu kém, mỗi ngày đều có người lên chơi đi động, bày bừa sách vở trên bàn một đống cao như núi để che lấp.

Mà hôm nay lại là ngày được về nhà, cho nên càng lớn gan hơn.

Lâm Nhữ còn đang đứng trên bục giảng giải đề, giọng nói dịu dàng, khiến không ít nam sinh buồn ngủ.

Mặc dù thành tích của lớp kém, nhưng môn toán xem ra cũng khá, tối thiểu không đứng ba vị trí chót bảng, vẫn có thể đứng xếp hạng khá cao, lý do này cũng khiến Lâm Nhữ vì sao vẫn còn được làm chủ nhiệm lớp.

“Sau khi tan học tớ qua bên Tam Trung, cậu đi không?” Tô Khả Tây lấy bài thi che mặt, hỏi.

Đường Nhân chưa kịp trả lời, thì trong lớp đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại đi động, trong nháy mắt khiến các bạn học đang buồn ngủ tỉnh lại.

Mấy giây sau, lớp học lại trở nên yên tĩnh.

Lâm Nhữ bỏ phấn xuống, còn chưa kịp lên tiếng, thì đã nghe thấy tiếng thầy giám thị ở cửa sau truyền tới: “Đi động của ai? Nộp lên mau.”

Chẳng ai ngờ rằng, tiết cuối cùng của ngày trước khi được thả về nhà lại bị thầy giám thị đi kiểm tra. Thầy giám thị nổi tiếng cực kỳ nghiêm khắc.

Dưới tay thầy ấy có đủ loại hình phạt, ví dụ như phạt đứng, phạt chạy, nhưng bị mời phụ huynh là nhiều không kể xiết.

Mà học sinh thì sợ nhất là bị mời phụ huynh.

“Của ai thì tự giác một chút.” Lâm Nhữ chỉ có thể nói thêm vào.

Mặc dù Lâm Nhữ không nghiêm khắc, nhưng sự việc lần này tuyệt đối không thể bỏ qua, trường học đã có nội quy, không được phép mang theo sản phẩm điện tử vào trường, nhất là điện thoại đi động.

Hơn nữa thời gian thi đại học đã gần kề, ham chơi mất cả ý chí.

Trong lớp không ai dám lên tiếng.

Sắc mặt thầy giám thị lập tức trở nên khó coi, Lâm Nhữ bước xuống bục giảng: “Của ai thì nên tự giác tự nhận lỗi đi.”

Cùng lúc đó, thầy giám thị trực tiếp đi vào lớp từ cửa sau, chấp hai tay sau lưng nhìn quét qua cả lớp, rồi bắt đầu chậm rãi thông thả bước đi.

Thầy giám thị đang suy xét âm thanh xuất phát từ đâu tới đây.

Gần đây thời tiết chuyển lạnh, cho nên cửa sổ luôn luôn được đóng lại, hơn nữa cửa sau cũng đóng, có lẽ âm thanh nghe không được chính xác, cho nên thầy giám thị bắt đầu đi kiểm tra từ giữa lớp.

Vu Xuân ngồi ở cửa sau sát phía trong tường, tay không ngừng run lên.

Tối hôm qua anh ta chơi điện thoại rất nhiều, lại không sạc pin, ai ngờ điện thoại hết pin tắt máy lại phát ra âm thanh.

Điện thoại di động này chính anh ta dùng tiền mừng tuổi lên mua, ba mẹ anh ta hoàn toàn không biết. Chuyện này nếu bị bắt được, chắc chắn sẽ bị mời phụ huynh.

“Giấu kỹ.” Bạn ngồi cùng bàn đề thấp giọng nói.

Vu Xuân gật gật đầu.

~

Thầy giám thị quyết tâm muốn tìm cho ra bằng được tiếng di động kia phát ra từ đâu, đứng ở giữa lớp xác định một lúc lâu, sau khi xác nhận không thu hoạch được gì, cuối cùng đưa mắt về phía dãy ngồi phía cửa sau.

Trong lớp 14, hai người ngồi một bàn, Vu Xuân ngồi ở bên trong.

Thầy giám thị đứng ở giữa lớp, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm về phía cuối lớp: “Tất cả bỏ hết cặp sách lên bàn, bây giờ không chịu giao ra, để thầy bắt được, hậu quả như thế nào thì các em biết rõ rồi đấy.”

Có vài tiếng oán hận vang lên, nhưng ai cũng đồng loạt bỏ hết cặp sách lên bàn.

Càng tới gần phía sau cùng, tim của Vu Xuân càng đập mạnh.

Chỉ trong tích tắc, Vu Xuân lập tức đưa điện thoại di động luôn xuống bàn sau, bạn học ngồi bàn sau đang cúi đầu, thấy vậy thì lập tức phát hoảng.

“Đưa cho chị Nhân.” Vu Xuân cố nói.

Bạn học ngồi phía sau vốn không biết phải làm sao, nghe thấy lời này, lập tức làm theo, nhanh tay chuyển ra phía bàn sau.

Cuối cặp nên cần rất nhiều sách giáo khoa, bọn họ vì muốn dễ dàng ngủ gật, cho nên chồng chất sách vở nơi góc bàn. Ngăn trở ánh mắt của thầy cô giáo từ bục giảng.

Hiện tại cũng ngăn cản tầm nhìn của thầy giám thị.

Trong lớp, mọi ánh mắt đang tập trung về phía thầy giám thị. Khoảng cách chưa tới hai hàng, rất dễ dàng truyền tới, vài người rất lớn gan, truyền di động thành công đến tay Đường Nhân.

Cô nhìn thoáng qua cũng biết là của Vu Xuân, vừa ngẩng đầu nhìn anh ta, thì thấy Vu Xuân đang làm vẻ mặt rất căng thẳng, tâm trạng như đang thỉnh cầu Bồ Tát.

Đường Nhân thờ dài, nhẹ nhàng để điện thoại vào trong cặp sách.

~

Mãi cho đến bàn cuối cùng, thầy giám thị cũng ngừng lại, đưa mắt nhìn hai người ở bàn cuối.

Đường Nhân là vấn đề nan giải nhất, ba cô lại là hiệu trưởng, bình thường thầy giám thị cũng không làm khó cô, dù sao thành tích của cô rất tốt, không có gì đáng lo.

Nhưng chuyện lần này lại lớn như vậy, nếu không kiểm tra thì không được, như vậy sẽ khiến ông ta mất uy tín.

Đường nhân cũng không muốn làm thầy giám thị mất mặt, chủ động đưa cặp sách qua cho thầy kiểm tra, mặc dù thầy giám thị không thu được kết quả mong muốn, nhưng vẫn nghi ngờ rời khỏi lớp học.

Trong lớp vẫn duy trì sự yên tĩnh, không dám lên tiếng nói chuyện.

Lâm Nhữ dường như nhìn thấy hết mọi chuyện: “Chuyện này chấm dứt tại đây, cô hy vọng lần sau sẽ không có chuyện này xảy ra nữa, ai mang theo điện thoại di động thì phải tự biết rõ. Thời gian thi đại học đang đến gần rồi, cô không yêu cầu các em ngày đêm đọc sách giải bài, nhưng ít ra cũng không được để bản thân phải thất vọng vì sự cố gắng của ba năm qua.”

Lâm Nhữ nhìn nhìn về phía Đường Nhân, sau đó lại bắt đầu nghiêm túc giảng bài.

Sau khi tan học thì được về nhà, nên tiếng động ở bên ngoài rất huyên náo, trên cơ bản thì đều là tiếng hoan hô vì được về nhà.

Lúc này Vu Xuân mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức chạy đến bàn cuối, cười nói: “Nhờ có chị Nhân, chứ không thôi là em chết chắc.”

Đường Nhân đặt điện thoại di động ở trên bàn, Vu Xuân duỗi tay lấy lại, còn chưa đợi anh ta đụng đến thì Đường Nhân đã dùng tay đặt bên trên điện thoại di động, thông thả ung dung nói: “Nghĩ sao lấy lại được dễ vậy, có điều kiện.”

Vu Xuân sững sờ, vẻ mặt đau khổ: “Điều kiện gì?”

“Lần kiểm tra sau phải xếp hạng trên 100 người.” Đường Nhân xoay xoay cổ, “Cái này cũng đâu quá khó, nếu như không làm được, vậy thì tớ sẽ giao điện thoại cho thầy giám thị.”

Đối phó với thầy giám thị, thì dường như chuyện xếp hạng trên 100 người có vẻ đơn giản hơn...

Vu Xuân là học sinh dốt, luôn đứng ở vị thứ cao từ dưới đếm lên, nếu xếp hạng cao hơn 100 người thì rất khó, nhưng nếu như chú ý nghe giảng thì không biết chừng có khả năng...

Vu Xuân vội vàng đồng ý.

Đường Nhân cất điện thoại đi động vào lại trong túi sách, đi ra đến cửa: “Tô Khả Tây, tớ đi trước.”

“Đi cho khuất mắt, cái thứ trọng sắc khinh bạn.” Tô Khả Tây trợn trừng hai mắt.

Trong khoảng thời gian này, Tô Khả Tây nhận thấy mối quan hệ giữa Đường Nhân và Lục Trì có sự chuyển biến tốt hơn, trước đó rõ ràng còn đang rất lạnh nhạt.

~

Thầy giáo Ngô - chủ nhiệm lớp tự nhiên dạy quá giờ.

Đường Nhân đứng ở nơi cửa sau, nhô đầu ra đã có thể thấy được cảnh tượng phía trong, Lục Trì ngồi ở trong góc đang làm bài tập.

Cô thích nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh nhất.

Đường Nhân không nhịn được việc tưởng tượng khi Lục Trì nhìn cô, thì toàn bộ thế giới tựa như chỉ có một mình cô thôi, mặc dù hiện thực không bao giờ xảy ra, nhưng suy nghĩ kia thật khiến cho cô say đắm.

Đúng lúc này, Lục Trì dường như phát giác ra điều gì đó, quay đầu nhìn ra phía ngoài.

Đường Nhân đang nhìn lên, bỗng chốc thấy anh phát hiện ra mình.

Cô sững sờ mấy giây, sau đó duỗi tay làm mặt quỷ với anh.

Lục Trì: “...”

...

Cũng không lâu lắm, cuối cùng cũng tan học.

Lục Trì cảm thấy Đường Nhân đang thay đổi.

Bởi vì anh vừa mới ra đến cửa lớp đã bị chặn lại.

Từ lớp học ra đến cổng trường, dọc trên đường đi đều là một mình cô nói chuyện, chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra trong tuần, kể cả chuyện về cái di động chiều hôm nay cũng được cô kể ra hết thảy.

Cuối cùng không biết rõ tại sao lại nói đến chuyện đi ăn tàu hũ.

“Chỗ này bán tàu hũ ngon lắm.”

Đường Nhân duỗi tay dắt Lục Trì đi, đến tới quầy hàng của một bà lão, bà lão đã ngoài sáu mươi, tóc hoa râm, nhưng tinh thần rất minh mẫn.

Từ lúc cô học cấp ba đến nay, thì bà lão luôn luôn bày hàng ở chỗ này, học sinh trong trường tư nhân Gia Thủy hầu như đều biết đến bà.

Vào ngày học sinh được về nhà thì phía ngoài cổng trường bày ra bao nhiêu là hàng quán, bà lão lớn tuổi nhất, nhưng người đến tiệm ăn cũng không ít.

Hiện tại cũng có nhiều học sinh đã về, cho nên cũng kiếm được chỗ ngồi.

Đường Nhân nhìn nhìn, hỏi: “Cậu muốn ăn ngọt hay mặn?”

Lục Trì còn chưa trả lời, Đường Nhân đột nhiên lại mở miệng: “Quên mất, cậu ăn ngọt, dù sao cậu cũng có tâm hồn thiếu nữ mà.”

Lục Trì: “...”

Bà lão múc một muỗng, thuận miệng nói: “Cậu bé nhìn rất đẹp trai.”

Đường Nhân cười hi hi: “Cháu cũng xinh nữa ạ.”

Bà lão cười cười: “Đứa nào cũng đẹp.”

Trên quầy còn bày cả trứng vịt muối, đều do một tay bà lão tự làm, lòng đỏ trứng ăn rất ngon, ném qua một lần sẽ muốn mua một hai cái mang về.

Trước giờ Lục Trì chưa từng ăn qua món này, mẹ anh cũng không cho anh ăn, không biết là có vị gì, anh hơi do dự.

Đường Nhân còn đang nói chuyện phiếm với bà lão.

Lục Trì chuẩn bị đi thì ngừng lại, quay mặt lại nhìn thấy khuôn mặt Đường Nhân cong cong, tâm tình coi bộ đang rất tốt, quyết định đứng lại.

Anh đột nhiên cảm thấy cũng không có gì không tốt.

Hậu quả chính là...

Đêm đó, Lục Trì gặp ác mộng.

Mơ thấy anh bị quả trứng vịt đuổi theo, mà trên quả trứng còn có cả gương mặt của Đường Nhân, hai chân mọc ra từ trong vỏ trứng, chạy rất nhanh.

Cuối cùng anh bị đuổi tới, anh có ra sức cách nào cũng không đập vỡ được vỏ trứng, kèm theo đó là tiếng cười rất kỳ lạ, tràn ngập trong giấc mộng.

Rốt cuộc Lục Trì sợ quá tỉnh giấc.

Anh cảm thấy sau này điều khiến anh sợ nhất có lẽ chính là trứng vịt

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Lúc quay trở lại trường học, thì cũng là lúc nhận được thông báo về đêm tiệc cuối năm.

Mặc dù chỉ còn có một tháng, thời gian dư dả. Trên thực tế, sẽ có ban tổ chức chuẩn bị tiệc cuối năm, cho nên cũng không dụng chạm.

Theo thường lệ, mỗi lớp phải có ít nhất một tiết mục văn nghệ.

Cả lớp 14 lại được phem rùm beng, vì đến cùng là tiết mục gì cũng không thể quyết định được.

“Đơn giản là lên hát một bài cho xong.”

“Không phải lớp bên cạnh diễn kịch sao, chúng ta cũng làm một, xem ai hơn, lớp mình muốn người đẹp có người đẹp, muốn soái ca có soái ca, không biết chừng còn có thể đá bọn họ xa tám trăm thước.”

“Hai năm trước đều hát hò rồi, năm nay diễn kịch cũng được, mặc dù các lớp khác sẽ có khả năng suy nghĩ giống lớp mình.”

Lớp trưởng mệt muốn chết, cuối cùng vẫn không thể nào đưa ra quyết định.

Nam sinh trong lớp rất nghịch ngợm, người người đều muốn cả lớp chọn ý tưởng của mình. Lớp trưởng không còn cách nào khác, trước giờ tự học buổi tối đi hỏi Đường Nhân.

“Hỏi tớ?” Đường Nhân đang nhai kẹo cao su, miệng mồm nói không rõ.

Lớp trưởng gật đầu: “Hôm nay cậu cũng thấy đó, bọn họ đều có suy nghĩ riêng của mình, bỏ phiếu cũng có chút khó.”

Tô Khả Tây ở bên cạnh gật đầu: “Trong tiểu thuyết đầy kịch bản, hay là tự nghĩ ra cũng được, đơn giản, nhại lại truyện gì đó cũng được.”

Cũng không phải là không được, nhưng quá tầm thường.

Lớp trưởng nhìn về phía Đường Nhân: “Đường Nhân, cậu cảm thấy diễn kịch thì sao?”

Cả lớp lập tức yên lặng trong nháy mắt.

Vu Xuân đã biết kết cục, nếu đã mở miệng hỏi ý chị Nhân, thì cuối cùng chắc chắn sẽ làm theo ý tưởng của chị Nhân, kiểu này cũng tốt, đỡ phải cãi qua cãi lại.

Một lúc lâu sau, Đường Nhân híp mắt nhìn qua lớp bên cạnh: “Chi bằng chúng ta hợp tác với lớp bên cạnh diễn kịch đi.”

“Bên cạnh?”

Lớp 14 kẹp ở giữa lớp 13 và lớp tự nhiên, lẽ nào cả ba lớp làm cùng nhau?

Nghe thấy câu hỏi ngược lại, trong lớp lập tức “Xùy” một tiếng, Vu Xuân ló đầu ra: “Lớp trưởng bị ngốc hả, đương nhiên là lớp tự nhiên rồi.”

Đường Nhân gật gật đầu, thối ra một bong bóng.

~

Không biết rõ lớp trưởng hai lớp bàn bạc với nhau thế nào, cuối cùng lại quyết định chọn một kịch bản cũ rích “Người đẹp ngủ trong rừng”.

Vu Xuân thiếu chút nữa đập bàn: “Thế quái nào lại chọn người đẹp ngủ trong rừng?”

Cái thể loại truyện cổ tích cũ rích như thế này, xem mở đầu là đã biết luôn kết thúc. Hơn nữa cho dù có sửa đổi, phần lớn đều bị đoán ra được, bây giờ bọn họ cũng không nghĩ ra được thứ gì khác.

Lần này là buổi dạ hội cuối cùng trong đời học sinh, chắc chắn là muốn làm gì đó rung động lòng người.

Lớp trưởng cũng có cảm giác rất oan ức: “Mấy năm trước đã có người diễn Bạch Tuyết và Lọ Lem rồi, bọn mình còn có thể làm cái gì được đây?”

“Alibaba và bốn mươi tên cướp!”

Phía cuối phòng học đột nhiên xuất hiện một giọng nói.

Không biết là ai nói, nhưng lại khiến cho ánh mắt lớp trưởng long lanh.

Kịch bản này cũng rất mới mẻ, trước mắt vẫn chưa có ai diễn qua, dù sao ít ra không có ở trường tư nhân Gia Thủy, tốt hơn nhiều so với công chúa ngủ trong rừng cũ rích kia.

Lớp trưởng chạy cực nhanh qua lớp tự nhiên, thương lượng với lớp trưởng lớp tự nhiên một chút, quyết định chọn “Alibaba và bốn mươi tên cướp”.

Đương nhiên, kịch bản chắc chắn là sẽ thay đổi, nếu không thì ai cũng biết được chuyện gì xảy ra, không đổi mới thì cũng chẳng đáng xem sao.

~

Hiện tại trường học đã chỉnh sửa lại lịch học, buổi chiều có tiết tự học, buổi tối còn có hai tiết tự học.

Buổi tối không có tiết tự học muộn, Đường Nhân và Tô Khả Tây chuẩn bị đi xuống căn tin.

Bây giờ thời gian càng lúc càng gấp, rất nhiều bạn học ăn uống tùy tiện rồi quay trở lại lớp học, hoàn toàn không cần giáo viên nhắc nhở, cực kỳ tích cực.

Tô Khả Tây lầm bầm: “Hôm nay thiếu chút nữa là tởn ngủ gục trên lớp rồi, ai da, phải cố gắng học tập vì tương lai thôi.”

Thành tích hiện tại của Lục Vũ vẫn tốt như vậy, Tô Khả Tây cũng nhất định phải cố gắng hơn mới được.

“Ừ, cố gắng học tập.” Đường Nhân đáp lời.

Tô Khả Tây bất mãn: “Bây giờ cậu có Lục Trì rồi quên mất tởn, cái đồ vong ân bội nghĩa.”

Đường Nhân chưa kịp trả lời lại, thì đã nghe có tiếng bước chân gấp gấp ở bên ngoài cửa sổ truyền đến.

“Chị Nhân!”

Giọng Lữ Thu Thu đột nhiên truyền tới.

Đường Nhân quay đầu, thì thấy cô ta hốt hoảng chạy qua, trên mặt đỏ bừng.

Tô Khả Tây hỏi: “Chuyện gì? Sao hốt hoảng vậy?”

Lữ Thu Thu gấp đến độ giậm chân, nhỏ giọng nói: “Vừa mới tan học, thì đột nhiên có một nữ sinh tới đưa Văn Nguyệt đi, chủ nhiệm lớp lại không có ở trong phòng làm việc, không biết chuyện này là sao nữa!”

Đường Nhân nhú mảy, trầm giọng nói: “Đưa tớ đi.”

Cô cời áo đồng phục ra, chạy ra ngoài, nói: “Chuyện lúc đó như thế nào?”

Lữ Thu Thu lập tức gật đầu, vừa đi vừa kể ra tình huống lúc đó.

Vừa mới tan học nên trong lớp cũng không nhiều người, Lữ Thu Thu đang ăn bánh bích quy cùng với Văn Nguyệt, ai ngờ có ba bốn nữ sinh kéo đến tìm Văn Nguyệt.

Lúc ban đầu, cô ta cũng nghĩ là không có chuyện gì, cho đến khi thấy mấy nữ sinh kia túm lấy tay Văn Nguyệt kéo đi mới thấy không đúng, ra cửa sau thì lập tức thấy Văn Nguyệt bị đẩy vào trong nhà vệ sinh.

Trong nháy mắt, cả người Lữ Thu Thu căng thẳng.

Khi đó cô ta muốn đi vào, nhưng nghe được giọng nói hung hăng của mấy nữ sinh kia, thì cô ta quyết định đi tìm Đường Nhân.

“Có người dám tìm Văn Nguyệt để gây sự sao?” Tô Khả Tây không hiểu.

Trên lý thuyết thì trong trường ai cũng biết rõ về mối quan hệ giữa Văn Nguyệt và Đường Nhân, vậy mà vẫn muốn kiếm chuyện với Đường Nhân sao?

Lữ Thu Thu trả lời: “Hình như không phải học sinh trường mình, nhìn lạ lắm.”

Mặc dù bọn họ ít giao lưu với các lớp khác, nhưng đều học cao trung, trên thực tế thì cũng đã từng chạm mặt nên cũng có thể nhận ra được, nhưng ba nữ sinh lần này lại cho cô ta có cảm giác chưa gặp qua bao giờ.

Nghe vậy, Đường Nhân nhú mảy.

Hôm nay là ngày quay lại trường học, rất có khả năng là người ở bên ngoài trà trộn vào, nhưng ai lại lớn gan đột nhập vào đây như vậy.

Trong lúc đang nói chuyện, thì bọn họ đã lên lầu.

Các lớp phụ đạo ở tầng năm, các lớp chuyên Văn ở tầng bốn, bình thường cũng không có gì liên quan đến các lớp tự nhiên, cho nên Đường Nhân cũng ít lên lầu.

Nhà vệ sinh gần ngay trước mắt.

“Cậu về trước đi.” Đường Nhân quay đầu lại nói với Lữ Thu Thu.

Lữ Thu Thu có chút do dự, nhưng vẫn nghe lời Đường Nhân rồi đi, hơn nữa cô ta ở lại đây cũng không giúp được gì.

~

Đường Nhân mới vừa đẩy cửa ra, âm thanh của một tiếng tát vang dội truyền đến tai cô.

Đồng thời kèm theo đó là tiếng hét: “Đúng là Bạch Liên hoa, chẳng trách mới bấy lớn mà đã học được cách quyến rũ người khác.”

Văn Nguyệt cúi đầu khóc lóc.

Không ai trong mấy nữ sinh phát hiện ra động tĩnh ở bên này, cho nên Đường Nhân phi một cước đập nữ sinh đứng gần nhất, khiến nữ sinh đó ngã nhào trên mặt đất.

Đột nhiên xuất hiện người khác khiến ba nữ sinh kia giật nảy mình, ào ào xoay người lại nhìn, lại thấy người đó cũng là một nữ sinh xinh đẹp, nhất thời tức điên lên.

Văn Nguyệt ngồi lệt trên mặt đất, đầu tóc có chút loạn.

May mắn là toilet trong trường học lúc nào cũng có người dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, bằng không sẽ càng thêm thảm hại.

Sau khi thấy trên gò má Văn Nguyệt không chỉ có một dấu tay, mà là nguyên gò má trắng nõn đang sưng đỏ, Đường Nhân mím môi, thuận tay tóm lấy nữ sinh mới tát Văn Nguyệt, rồi ra sức đánh.

Đánh nhiều lần lên mặt.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức tràn ngập toàn bộ toilet.

Mặt khác hai nữ sinh kia lập tức phản ứng lại, vội vàng lao đến, Đường Nhân nhanh lẹ đá một cước lên hai người kia.

Chưa đến một lúc, cả ba nữ sinh đều nằm hệt trên mặt đất.

Đường Nhân không nể nang với ba nữ sinh kia, lại khinh khỉnh đánh tiếp, tuyệt đối không mất nhiều công sức, đều là một đám lưu manh chuyên hù dọa người khác.

Văn Nguyệt vội vàng vàng đứng lên, ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích nguyên nhân.

Ba nữ sinh kia là học sinh trường khác.

Nhà Văn Nguyệt ở gần trường Tam Trung, có một học sinh đáng về lưu manh ở trường Tam Trung để ý cô ta, thích bộ dáng diễm đạm nho nhã của cô ta, vừa đúng lúc cô ta lại học ngoại trú, nên lúc bị theo đuổi thì có rất nhiều học sinh Tam Trung thấy được.

Nam sinh kia mê muội Văn Nguyệt, hỏi thăm cô ta học ở đâu, rồi sau đó có ba nữ sinh đến tìm cô ta, cũng chưa tìm hiểu tình hình ở trường tư nhân Gia Thủy.

“Chị Nhân, chị không sao chứ?”

Giọng nói của Vu Xuân ở bên ngoài truyền vào.

Đường Nhân trả lời: “Vào đây, tìm mấy đứa khác tới ném ba con nhỏ này ra khỏi cổng trường.”

“Dạ, em đi tìm người.”

Rất nhanh sau đó, có vài nam sinh tiến vào trong toilet. Bọn họ bình thường rất khỏe, hơn nữa lần này lại là học sinh trường khác đến bắt nạt học sinh trường mình, cho nên cũng muốn góp sức.

Vu Xuân nhìn thấy bộ dạng của ba nữ sinh kia thê thảm vô cùng.

Đường Nhân rất ít khi đánh lên mặt, trừ khi thật sự chọc cho cô tức điên, lần này trên mặt trông thê thảm như vậy, chắc chắn là tức điên máu lên rồi.

Cũng do học sinh trường khác lại to gan đột nhập vào trường mình, lại còn bắt nạt học sinh trường mình nữa, có thể nhân nhượng được sao?

“Nơi này giao lại cho em đi.” Vu Xuân nói: “Mặt Văn Nguyệt... Còn phải đến phòng y tế nữa.”

Văn Nguyệt không lên tiếng, đi theo Đường Nhân ra ngoài.

~

Học sinh khoa Văn và lớp phụ đạo đi ăn cơm tối trở về, lúc lên lầu thì vừa hay thấy Đường Nhân đang xoay xoay cổ tay, đi theo bên cạnh là một nữ sinh yếu đuối có vết thương trên mặt.

Tin tức truyền ra ở trên lầu, nhưng không ai nói ra.

Nhưng vào lúc giờ tự học buổi tối bắt đầu, thì mọi người mới biết, chuyện Đường Nhân đánh nhau ở trong toilet lầu bốn không biết bị ai báo cáo lên thầy cô.

Bởi vì có không ít người thấy thầy giám thị tới lớp 14, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Đường Nhân, em ra ngoài một chút.”

Biểu cảm gương mặt Đường Nhân không thay đổi, đi theo đến phòng làm việc của thầy giám thị.

Lớp tự nhiên vừa vặn có thể nhìn thấy, Lộc Dã đứng ở cửa sau ăn đồ ăn vặt, thấy Đường Nhân đang đi theo thầy giám thị, lại nghĩ tới chuyện xảy ra lúc này, lập tức sáng tỏ.

Lộc Dã thầm nói: “A, lần này thế nào Đường Nhân cũng bị đình chỉ học nữa.”

Xử phạt là không thể nào, bởi vì thành tích của cô tốt như thế, hơn nữa cũng ảnh hưởng đến hồ sơ sau này, nhưng đánh nhau lại ảnh hưởng không tốt, cho nên chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Hơn nữa, Đường Nhân đánh nhau đâu phải lần một lần hai, chuyện cô đánh nhau xảy ra như cơm bữa.

Lục Tri đột nhiên lên tiếng: “Đình... Đình chỉ học?”

“Á!” Lộc Dã sợ hết hồn.

Lục Tri đứng bên cạnh anh ta khi nào vậy, cứ như xuất quỷ nhập thần, may mắn là phòng học còn sáng đèn, nếu không thì chỉ sợ hù chết người.

“Cậu đứng bên cạnh tớ từ lúc nào vậy?” Lộc Dã nuốt một miếng bánh mì xuống.

Lục Trì không lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm hành lang bên kia.

Đường Nhân đã vào văn phòng của thầy giám thị, không có một bóng người nào trên hành lang.

“Cậu còn không biết đi đi.” Lộc Dã đẩy bả vai anh, “Xế chiều hôm nay, sau khi hết tiết thì Đường Nhân có đánh nhau với mấy nữ sinh trường khác trà trộn vào trường trong loilet ở lầu bốn, thường ngày thì cũng chẳng có gì đâu, nhưng lần này không biết là ai đã báo cáo lên thầy cô.”

Cái loại chuyện xảy ra xung đột đánh nhau với học sinh trường khác, thì học sinh trong trường cũng sẽ im lặng không ai nói ra, nhưng lần này không biết là ai đã bí mật báo với thầy cô.

Nghe vậy, Lục Trì hơi nhíu mày.

Trong lòng đột nhiên khó chịu.

Anh xoay người chuẩn bị đi vào chỗ ngồi, thì nghe Lộc Dã nói: “Hình như nghe nói tay cậu ấy còn bị thương nữa?”

Lục Trì ngừng chân, lập tức rời đi.

~

Đường Nhân vừa về tới lớp 14, xung quanh lập tức vây thành một vòng.

“Sao rồi? Thầy giám thị không làm khó dễ cậu chứ?”

“Rốt cuộc là ai báo, đưa nào mà lại chán sống đến vậy, tớ mà biết được là ai thì nhừ đòn với tớ!”

“Chị Nhân cũng đừng để trong lòng chi cho khó chịu.”

“Thôi đủ rồi, tránh ra hết đi.” Tâm tình Đường Nhân khó chịu, nói chuyện cũng có chút to tiếng, “Không có việc gì thì giải tán.”

Tô Khả Tây đuổi các nam sinh đi, nhỏ giọng hỏi: “Có phải lại bị đình chỉ học nữa không?”

Đường Nhân gật đầu: “Lần này là một tuần.”

“Một tuần?” Tô Khả Tây nhíu mày, “Lần trước còn nghiêm trọng hơn lần này mà chỉ bị đình chỉ học có năm ngày, lần này bảy ngày, hay là có người thêm mắm thêm muối bịa chuyện? Ai là người báo thầy cô vậy?”

“Không rõ lắm.”

Đường Nhân nghiêng người dựa vào tường, vận vẹo xoay xoay cổ tay, hôm nay không cẩn thận dùng quá sức, lúc túm lấy cổ áo một nữ sinh thì bị kim băng đâm một.

Chuyện này dù sao cũng chỉ nhỏ con con, đau một chút rồi hết.

Tô Khả Tây chồm tới: “Sao tay lại đỏ hết thế này? Tớ dẫn cậu tới phòng y tế khám xem sao, dù sao cũng là tay phải, vừa đúng lúc được ở nhà thì lo mà dưỡng thương.”

Đường Nhân lắc lắc cổ tay, còn chưa lên tiếng đã nghe Tô Khả Tây la ầm ĩ: “Á, vừa nhắc đến là có ngay.”

Tô Khả Tây cầm một hộp nhỏ trở vào: “Tớ còn đang thắc mắc sao tới nay không thấy, tiểu Nhân Nhân, người ta gọi nè... Ý, mà sao cái này nhìn quen quá vậy? Có phải tớ đã thấy ở đâu đó rồi không?”

Đường Nhân mở hộp ra, là một xấp băng cá nhân có hình thù rất đáng yêu.

Mặt mày Đường Nhân cong cong.

Đương nhiên là nhìn quen mắt rồi, bởi vì cái này vốn là của cô.

Chẳng qua là cô mới đưa cho Lục Trì tháng trước.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Lớp tự nhiên.

Tiết buổi tối nay vốn là tiết của thầy chủ nhiệm Ngô, ai ngờ thầy ấy phải nhập viện truyền nước muối, cho nên tiết này thành tiết tự học.

“Haiza.”

Trần Thần thờ dài, cô ta đang đau đầu vì bị sai dạng bài tập này một lần nữa, nhìn đáp án vẫn không hiểu.

Cô ta nhẹ nhàng đụng Triệu Như Băng một cái, nhưng không thấy có phản ứng gì.

Trần Thần nghiêng đầu nhìn, nhìn chăm chăm nửa ngày mới phát hiện ra Triệu Như Băng đang thất thần, bút cầm trên tay đã không động đậy được mấy phút rồi, lúc này ở chỗ hàm số đó, bây giờ vẫn còn đang ở chỗ đó.

Mặc dù thất thần cũng là chuyện bình thường, nhưng đã vài phút rồi mà Triệu Như Băng vẫn không động đậy thì cũng thật là kỳ quái.

“Như Băng?” Trần Thần nhỏ giọng gọi.

Triệu Như Băng hoàn hồn, nhìn sang: “Sao vậy?”

Nhìn thấy sắc mặt Triệu Như Băng không ổn lắm, Trần Thần muốn hỏi lại thôi, đẩy bài tập qua: “Bài này tớ không hiểu lắm, cậu giải thích cho tớ được không?”

Triệu Như Băng nhìn qua, giải thích được hai ba câu.

Trần Thần lấy vở bài tập về, lại càng thêm chắc chắn về ý nghĩ vừa rồi của bản thân.

Bị cắt đứt dòng suy nghĩ càng khiến Triệu Như Băng thêm bức bối.

Tối nay cô ta lên lầu tìm bạn học, ai ngờ rằng lại vừa đúng lúc nghe được tiếng động trong toilet, mà xui quỷ khiến thế nào lại hé cửa nhìn vào, nên thấy được màn kia.

Sau một giây, cô ta lập tức rời khỏi lầu bốn, tim đập thình thịch.

Nhớ lại chuyện bị mất mặt ở trong tiệm sách lần trước, cô ta khinh thường bộ dáng của Đường Nhân, Triệu Như Băng không biết nghĩ thế nào, lúc hoàn hồn lại mới thấy đang đứng trước cửa văn phòng của thầy giám thị.

Khi đó thầy giám thị không có trong phòng làm việc, cô ta lập tức viết một tờ giấy nhét vào trong khe cửa.

Trước giờ tự học buổi tối, cô ta ở trong phòng học thấy Đường Nhân bị thầy giám thị gọi đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi nghe được Lộc Dã và Đường Minh nói chuyện, cô ta lại hoang mang lần nữa.

Cô ta xoa xoa mặt, an ủi bản thân: Minh làm chuyện tốt, đánh nhau là không đúng, ảnh hưởng rất xấu...

~

Vu Xuân còn đang tức điên vì chuyện đánh nhau của Đường Nhân bị lộ.

“Đứa nào bị khủng vậy hả, để tớ mà biết được thì chết với tớ, cho nó biết ai mới là người có tiếng nói trong trường Gia Thủy.”

Vu Xuân ngồi ở ghế sau, trông thấy băng keo cá nhân trên tay Đường Nhân, lúc này kêu lên một tiếng: “Ôi trời, chị Nhân mà cũng dùng băng keo cá nhân mấy hình thù như thiếu nữ vậy sao!”

Trên bàn tay trắng nõn là miếng băng keo cá nhân hình con mèo màu vàng rất đáng yêu.

Trong trường học không bán loại này, chắc chắn là được mua ở bên ngoài.

Vu Xuân cảm giác như đã biết gì đó, che miệng cười trộm.

Đường Nhân liếc anh ta một cái: “Rảnh thì đi giải đề đi, có muốn lấy lại điện thoại di động không?”

“Đương nhiên là muốn...” Vừa nhắc tới cái này, Vu Xuân lập tức xiu mặt uể oải quay lại chỗ ngồi của mình.

Tâm tình Đường Nhân hơi tốt lên.

Trong lòng cô cũng lờ mờ đoán ra được ai là người bí mật tố cáo cô.

Trong trường này, người không ưa cô nhất, gần đây nhất cũng chỉ có Triệu Như Băng lớn gan.

Mà cô ta cũng thật là ngốc, đã biết hình phạt cùng lắm là bị đình chỉ học, vậy mà còn làm vậy để bị lộ thân phận, quả nhiên chỉ số thông minh đều dùng hết cho việc học rồi.

Một tuần thôi mà, không sao, ngược lại có khi còn có nhiều thời gian tự do hơn.

Lúc chuẩn bị vào giờ tự học tiếp theo, Đường Nhân đi ra đúng lúc đụng phải Triệu Như Băng đang đứng ở hành lang.

Lúc đi ngang qua, Đường Nhân nhẹ nhàng “Chậc” một tiếng.

Chờ bóng dáng Đường Nhân biến mất rồi, Triệu Như Băng mới dám thở ra, sắc mặt cô ta có chút tái nhợt, trong lòng run run.

Trong đầu cô ta chỉ có một suy nghĩ: Mình bị phát hiện!

Ánh mắt vừa rời của Đường Nhân nhất định đã phát hiện ra chính cô ta là người báo thầy giám thị.

Đây là lần đầu tiên Triệu Như Băng làm mấy việc như thế này, hoảng hốt về phòng học, cô ta cũng biết Đường Nhân rất lợi hại, nhưng lúc làm chuyện này thì cô ta lại không nghĩ tới.

Sự căng thẳng đã chiếm hết tâm trí Triệu Như Băng, mấy đề toán cô ta biết làm cũng làm không xong.

Cả người cực kỳ căng thẳng khó chịu.

Đường Nhân tất nhiên là không biết chuyện này, giờ tự học buổi tối vừa kết thúc, thì cô cũng lập tức ra xe về nhà.

Về phần tiết mục trong đêm tiệc, cô không nói là muốn tham gia, cho nên lớp trưởng sắp xếp tập luyện trước.

...

Sau khi bị đình chỉ học thì còn chưa đầy nửa tháng nữa là đến giáng sinh.

Chuyện khiến mọi người tiếc nuối nhất chính là lễ giáng sinh đã tới gần rồi mà thời tiết vẫn rất khô ráo, chưa có tuyết rơi.

Lễ giáng sinh phải có tuyết rơi thì mới thật sự trọn vẹn.

Tiệc nuối thì tiếc nuối, nhưng mọi người vẫn hết sức rộn ràng.

Buổi dạ hội này là bữa tiệc cuối cùng mà học sinh cuối cấp trải qua cùng nhau, mặc dù còn một học kỳ nữa, nhưng dù sao một học kỳ cũng trôi qua rất nhanh.

Trong đêm tiệc, thầy cô giáo không tham gia, toàn bộ ban tổ chức đều là học sinh.

Buổi chiều theo thường lệ có một tiết trống, vì vậy lớp trưởng đi cùng vài học sinh khác ra ngoài mua các loại ruy băng dây đèn các loại.

Hôm nay không có giờ tự học buổi tối.

Cũng may tất cả học sinh đều thông thạo, cho nên việc bố trí phòng học được hoàn thành nhanh chóng, nhưng mùa đông trời tối sớm, chờ xong hết việc thì cũng đã bảy giờ, bên ngoài đã tối đen như mực.

Đường Nhân và Tô Khả Tây nằm sấp trên lan can nói chuyện phiếm.

Tô Khả Tây chỉ chỉ lớp đối diện: “Cậu xem lớp đối diện đã bắt đầu rồi. Haiza, lớp bọn mình biết khi nào mới bắt đầu đây.”

“Cậu đâu có biểu diễn gì đâu mà lo.” Đường Nhân nạt trơn trửng.

“Tớ chỉ muốn xem mọi người biểu diễn thôi, à cậu biết gì chưa, hôm nay lớp trưởng và Trương Mai hát song ca đó.” Tô Khả Tây che miệng lại nói nhỏ.

Ban đầu Trương Mai gấp một hộp sao năm cánh để tỏ tình, ai dè trong khoảng thời gian này hai người họ cứ mập mờ, mỗi lần đối mặt thì Trương Mai lập tức đỏ mặt, khiến người khác không muốn thấy cũng phải chú ý đến.

Xế chiều hôm nay cô có lên nhìn bảng chương trình, thấy trên danh sách có tên hai người hát song ca thì ngạc nhiên một chút.

Đường Nhân nhàn nhạt đáp: “Biết.”

“Ăn đi.” Tô Khả Tây nhét kẹo vào trong miệng cô, “Tớ còn đang chờ kịch bản của cậu đó.”

Nghĩ đến nội dung kịch bản về đêm tiệc năm mới, cô nhện không được cười trộm, không biết đến lúc đó thì ở phía dưới các vị lãnh đạo sẽ có biểu cảm gì đây, hơn nữa ba của Đường Nhân cũng sẽ có mặt ở đó.

Đường Nhân liếc mắt về lớp tự nhiên.

Lớp bọn họ đã tắt đèn, trên cửa sổ cũng dán giấy màu, nhìn không rõ lắm, chỉ nhìn thấy bên trong có đèn chớp chớp đủ màu sắc.

“Tóc tai sao lại thành thế này, đi gọi đầu ngay! Thầy giám thị mà thấy được thì các em có mà lên văn phòng!”

Giọng nói của Lâm Nhữ đột nhiên phát ra từ sau lưng cô.

Đường Nhân và Tô Khả Tây quay đầu lại, thì nhìn thấy Lâm Nhữ đang đứng đối diện với đám Vu Xuân, đầu tóc bọn họ được xịt đủ màu xanh đỏ, thậm chí còn có màu xanh nhạt.

“Cô à, chỉ đêm nay thôi.”

“Đúng đó ạ, hết đêm nay sẽ gọi ạ!”

Lâm Nhữ không nín được cười: “Không được, cái này không được phép, lớp chúng ta luôn bị thầy giám thị canh chừng đó.”

“Đi gọi đầu mau, trông ngửa cả mắt.” Đường Nhân đột nhiên lên tiếng.

“Ok.” Vu Xuân thở dài, xoay người đi vào toilet cùng đám nam sinh.

Thấy đám nam sinh thất thểu bước đi, Lâm Nhữ cười cười, nói với Đường Nhân: “Đêm nay chơi thật vui nhé, ngày mai lại tiếp tục cố gắng, giữ vững thành tích môn vật lý.”

Nghe vậy, Đường Nhân lập tức nhớ đến Lục Trì, thần thái phấn khởi.

Lâm Nhữ mỉm cười, đi về văn phòng.

~

Lớp tự nhiên cũng đang rất ồn ào.

Đường Minh nhìn người bạn học ngồi cùng bàn, cảm thấy thế giới này còn rất nhiều điều khó lý giải.

Các bạn học ở phía trước thì đang ồn ào náo nhiệt, tiết mục đầu tiên sắp bắt đầu. Còn người bạn cùng bàn với anh ta thì ngược lại, bật đèn pin rồi đọc sách.

Đường Minh nhện không được thấp giọng nói: “Cậu nhìn cậu xem, ai ai cũng đang háo hức với buổi tiệc, cậu còn ngồi đây đọc sách được sao.”

Lục Trì cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp nói: “Còn chưa... Chưa bắt đầu mà.”

Khóe môi Đường Minh khẽ giật giật, anh ta cảm giác từ sau khi gặp phải người bạn ngồi cùng bàn này, thì chỉ số thông minh của anh ta như bị nghiền nát.

“Á!” Phía trước đột nhiên phát ra một tiếng thét.

Một bạn học đứng gần công tắc đèn vội vàng bật lên, cả phòng học sáng trở lại, không ít người nhìn theo nơi phát ra tiếng thét ban nãy.

“Như Băng, cậu không sao chứ?”

“Sao vậy? Triệu Như Băng làm sao?”

Triệu Như Băng dùng tay trái bóp chặt tay phải đứng ở giữa lớp, nhả mảy, mấy nữ sinh nhanh chóng vây quanh cô ta, hỏi han ân cần.

Đường Minh chạy tới nhìn nhìn, sau đó quay trở về chỗ ngồi, nói thầm trong miệng. Chỉ là tay sơ ý bị kim băng đâm một cái, chảy máu, có gì phải ngạc nhiên, đúng là con gái.

Trần Thần nhìn nhìn: “Chảy máu rồi, có ai mang theo băng cá nhân không?”

Các nữ sinh khác đều lắc đầu: “Mấy ngày trước tớ vừa mới dùng hết.”

“Giờ này siêu thị nhỏ cũng đóng cửa rồi.”

“Làm sao bây giờ, chảy máu rồi, không dán vết thương lại thì dễ bị nhiễm trùng lắm.”

Đột nhiên, có một nữ sinh mở miệng: “Lần trước tớ thấy Lục Trì có hộp băng cá nhân, tớ hỏi thử.”

Trần Thần nhìn sang chỗ Lục Trì, chỉ thấy anh đang cúi đầu đọc sách, xung quanh như có bốn bức tường thành, nhìn giống như một công tử tao nhã, cực kỳ tinh xảo.

Cô ta nhớ lại chuyện trong hiệu sách ngày hôm đó, mặc dù sau đó bọn họ cũng không nói chuyện tiếp xúc gì, nhưng nói chung vẫn cảm thấy quái dị.

Cô ta không muốn tới hỏi, mặt khác một nữ sinh khác tên Hoàng Mật đã nhanh chóng chạy tới: “Lục Trì, cậu có băng cá nhân không? Như Băng bị chảy máu, cho tớ xin một cái được không?”

Lộc Dĩ vừa vặn đến gần, nói: “Có gì to tát lắm sao.”

Đường Minh gật gật đầu.

“Người ta bị chảy máu đó mấy cha nội.” Hoàng Mật trừng bọn họ, “Lục Trì, cho tớ xin một cái đi.”

Lục Trì không lên tiếng, ánh mắt sau tròng kính u ám, duỗi tay thò vào bên dưới bàn, rồi lấy ra một cái băng cá nhân, đặt lên bàn.

Hoàng Mật cầm lấy, lại nói: “Lần trước tớ thấy cậu dùng băng cá nhân có hình rất đáng yêu mà, sao bây giờ lại đưa cái bình thường như này.”

Lộc Dĩ nói: “Băng cá nhân không có hình đáng yêu thì không xài được hả?”

Lục Trì mỉm cười, lộ ra điểm mắt kiên nhẫn, nhàn nhạt đáp: “Dùng... Dùng hết rồi.”

Cô ta thấy Lục Trì rõ ràng có một hộp, dùng hết sao mà được, lừa ai vậy.

Trong lòng Hoàng Mật hừ một tiếng, cầm lấy băng cá nhân chạy đi.

Nhìn thấy mọi người xung quanh không ai chú ý, Hoàng Mật nhỏ giọng trách móc: “Như Băng, hắn không cho cậu cái băng cá nhân có hình đáng yêu. Tớ thấy rõ ràng là hắn có mà, con gái đương nhiên là muốn dùng cái kia hơn rồi.”

Cái này là băng cá nhân bình thường, nhìn khó coi chết đi được, lần trước cô ta thấy Lục Trì dùng băng cá nhân hình con mèo, trông cực kỳ đáng yêu.

“Không sao.” Trong nháy mắt Triệu Như Băng cảm thấy khó xử, trên mặt lại khẽ mỉm cười, “Còn hơn không, dù sao cũng là bọn mình đi xin người ta mà.”

Hoàng Mật gật gật đầu, dán lên vết thương cho cô ta.

Trần Thần không lên tiếng, chỉ nhếch miệng.

Triệu Như Băng vùng trộm nhìn đến góc phòng học, lúc này Lục Trì đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, mặt mày lạnh lùng, gò má cong cong khiến tim người ta đập nhanh hơn.

Cô ta cuống quýt dời tầm mắt đi.

~

Càng về khuya, thì những tiết mục của lớp 14 lại càng lên cao trào.

Đường Nhân ngồi cạnh cửa sau, nhân lúc tất cả mọi người vỗ tay hoan hô không chú ý đến bây này, cô mở cửa lớp rồi đi.

Bên ngoài hành lang có chút lạnh, đầu tóc bị gió thổi bay lên.

Cô trực tiếp đẩy cửa sau của lớp tự nhiên ra.

Lộc dĩ đang đập bàn huyết sáo, cửa đột nhiên bị mở ra, một luồng khí lạnh tràn vào, anh ta lập tức chửi: “Mẹ nó, ai mở cửa vậy... A là Đường Nhân, mời vào mời vào.”

Nam sinh ngồi bên cạnh Lộc Dĩ đánh anh ta một cú.

Lộc Dĩ cọt nhả bừa bộn môi: “Lục Trì ở bên kia kia.”

Cô đến đây chắc chắn chỉ có một mục đích.

Đường Nhân gật đầu, trực tiếp đi thẳng đến góc lớp.

Có vài nam sinh thờ dài, Đường Nhân xinh đẹp như thế, sao lại có thể vừa ý Lục Trì nói lắp.

Lục Trì ở bên kia đang dựa vào cửa sổ.

Đường Minh đã sớm chen lên ngồi ở phía trước, đắm chìm trong những tiết mục của các bạn học, hoàn toàn không biết đến chuyện chỗ ngồi của mình đã bị người khác chiếm lấy.

Đường Nhân trực tiếp ngồi xuống bên cạnh anh, chống cằm nhìn anh, đề thấp giọng: “Hôm nay có nhớ tớ không?”

Lục Trì quay đầu nhìn cô một cái, lại quay đi chỗ khác, vẻ mặt không chút thay đổi, ngón tay trắng nõn gõ nhẹ lên bàn một cái.

Đường Nhân lắc lắc bả vai anh, lẩm bẩm: “Con một sách, hỏi sao trả lời.”

“Lúc... Lúc nào cậu cũng hỏi... Hỏi câu này.” Lục Trì bất đắc dĩ, khẽ mở miệng trả lời, ngụ ý không cần nói cũng biết.

“Bởi vì ngày nào tớ cũng nhớ đến cậu, hôm nay cũng nhớ cậu nữa, cho nên muốn hỏi cậu.” Đường Nhân ngồi thẳng người, nói không chút e dè.

Lục Trì ngơ ngẩn một chút, nắm tay thành quyền đặt lên môi, ho một tiếng.

Khóe môi Đường Nhân cong cong, mặc dù anh không lên tiếng, nhưng nhìn phản ứng của anh cũng có thể biết được câu trả lời.

Từ chỗ ngồi của cô có thể thấy được đường nét trên gương mặt Lục Trì, sáng bóng gợi cảm, cô rất muốn đưa tay lên chạm vào.

Vì vậy cô cứ nghĩ gì làm nấy.

Mới vừa đụng vào, Lục Trì lập tức bắt lấy tay cô lại, đẩy cô ra, hơi nhúm mày: “Không được... Được làm loạn.”

Đường Nhân cười hì hì thu tay về.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Đường Nhân đột nhiên khẽ nhắm mắt, tiến tới gần, nhẹ nhàng hôn lên môi Lục Trì.

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Hơi thở của hai người quấn lấy nhau.

Lục Trì không kịp phản ứng, hai mắt khẽ tròn tròn.

Anh giữ hai bả vai Đường Nhân rồi lùi về sau, ai dè lại bị Đường Nhân lợi dụng tiến tới, áp sát tựa lên người anh.

Một lúc sau, Lục Trì dùng sức đẩy Đường Nhân ra, xoay người, ho nhẹ một tiếng.

Trong lòng Đường Nhân ngọt ngào, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ sau lưng anh. Ánh đèn lấp lánh, có thể thấy được có vài bông tuyết đang rơi, trắng tinh.

Cô tiến sát đến gần Lục Trì, thấy hai tai anh đỏ lên thì không nhịn được cười trộm, nói nhỏ vào tai anh: “Tiểu nói lắp, nhìn kia, tuyết rơi rồi.”

Đây là tuyết đầu mùa của mùa đông năm nay.

Cô hôn Lục Trì.

Thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Editor: Trà Đá.

“Tuyết rơi!” Không biết ai đột nhiên lên tiếng.

Ánh đèn trong nháy mắt sáng lên, vừa đúng lúc tiết mục cũng kết thúc, học sinh trong phòng học tập trung bên cửa sổ.

Tuyết rơi không lớn, nhưng có thể thấy bông tuyết rơi xuống.

Tuyết đầu mùa lại rơi trúng vào đêm giáng sinh, khiến cho mọi người có cảm giác rất khác nhau.

Triệu Như Băng ở phía trước, thấy hai người ở phía sau chung đụng hòa hợp, lại không cẩn thận bóp phải chỗ bị thương, đau tê tái.

“Đường Nhân thật không biết xấu hổ.” Hoàng Mật đột nhiên nói tới.

Cô ta xem thường nhất là kiểu con gái sống chết vì đàn ông, cả ngày lẫn đêm cứ bám theo người ta, cũng không nhìn đến mọi người xung quanh.

Trần Thần đứng gần Triệu Như Băng thấy nét mặt của cô ta đang cực kỳ khó chịu, lôi kéo Hoàng Mật: “Đừng nói nữa.”

Hoàng Mật hừ một tiếng: “Sao không nói được, suốt ngày chạy qua lớp mình, ve vãn tán tỉnh, bộ không ảnh hưởng đến chuyện học hành sao?”

Hoàng Mật làm như đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, bỗng tròn to hai mắt: “Chắc chắn là cậu ta cố tình, bám lấy Lục Trì để khiến cậu ta xao nhãng việc học, thành tích sẽ bị rớt hạng, vậy thì Đường Nhân có thể leo lên vị trí thứ nhất rồi!”

Hoàng Mật càng nghĩ càng thấy có lý, Lục Trì vừa mới chuyển qua đã bị Đường Nhân bám lấy, làm gì có chuyện trùng hợp đến như vậy.

Lục Trì mới cướp vị trí thứ nhất của Đường Nhân, với tính cách của cô thì chắc chắn không phục, vậy nên mới bám lấy Lục Trì để nhồi nhét những chuyện khác vào trong đầu anh, khiến cho anh rớt hạng vậy thì cô đạt được mục đích rồi.

“Không nghĩ ra Đường Nhân là loại người như vậy.” Hoàng Mật cảm phẫn.

Trần Thần còn chưa kịp mở miệng, thì đã nghe Triệu Như Băng lạnh lùng lên tiếng: “Bớt nói nhảm.”

Hoàng Mật còn muốn phản bác, nhưng nhìn thấy nét mặt của Triệu Như Băng rõ ràng là không vui, nên cô ta ngừng lại nhưng trên mặt vẫn còn chút tức giận.

Cô ta nhìn về phía sau lớp, trong lòng không phục.

Dựa vào cái gì mà cả ngày không thấy Đường Nhân động vào quyển sách mà lại có thể đứng vị trí thứ nhất thứ nhì, nói Lục Trì đứng nhất thì còn có thể đứng, người ta cả ngày đọc nát quyển sách, lớp tự nhiên của bọn họ đâu phải ai cũng đâu phải dựa hoàn toàn vào trí thông minh trời cho.

Không chừng trường học đã bao che việc Đường Nhân nhiều lần gian dối thì sao?

Đường Nhân nhạy cảm, ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng.

Không nghĩ ra người không ưa cô là Triệu Như Băng lại cúi đầu, ngược lại có một nữ sinh đứng bên cạnh nhìn cô với vẻ mặt cực kỳ bất mãn.

Cô suy nghĩ cô cũng đâu đắc tội gì với người này trong lớp tự nhiên, xem ra vô tình gây thù hằn rồi.

Nếu cô biết rõ suy nghĩ của đối phương, chỉ sợ cô sẽ cười đến rụng răng mất thôi.

...

Hiện tại Đường Minh ngồi phía trước, đang muốn khoe chuyện này với bạn cùng bàn, vừa quay đầu lại đã gặp người, nửa ngày mới ngẹn ra được một câu: “Ôi trời, Lục Trì cậu...”

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Đường Nhân đáp lại.

Đường Minh nháy nháy mắt mấy cái: “Không có gì, không có gì.”

Nhưng không ai biết trong lòng anh ta đã hét lên “F*ck” bay đầy trời rồi!

Trời ạ, Đường Minh vậy mà lại có thể thấy được Lục Trì đỏ mặt!

Đỏ mặt!

Đường Minh cẩn thận nhớ lại hình ảnh vừa rồi, tuyệt đối không nhìn nhầm, Lục Trì thật sự đỏ mặt, mặt anh bình thường rất nhợt nhạt nên khi đỏ mặt thì hiện lên rất rõ ràng, hơn nữa đỏ ở trên má thì không phải đỏ mặt thì là gì?

Chẳng lẽ Đường Nhân đã làm gì sao?

Đường Minh vuốt vuốt cằm, trước kia cho dù Đường Nhân có làm gì thì nét mặt của Lục Trì không bao giờ thay đổi, hôm nay lại đỏ mặt... Nhất định là có bí mật không thể để người khác biết.

Nhưng anh ta suy nghĩ một lúc lâu cũng không thể nghĩ ra được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Vừa rồi lúc biểu diễn thì cả lớp tối đen như mực, chỉ có trên bục giảng sáng đèn, anh ta cũng không để ý đến đằng sau.

Nghĩ lại thật hối hận!

...

Đường Nhân nhìn chăm chăm Lục Trì đầy hứng thú.

Kể từ lúc đèn sáng, thì Lục Trì đã dịch ra một khoảng cách với cô.

Hai cái bàn xếp sát cạnh nhau, khoảng cách xa nhất anh tạo ra được bằng cách ngồi dựa sát vào tường, ngồi ngay ngắn thẳng tắp.

Trên khuôn mặt tái nhợt được nhuộm đỏ, nét mặt tỏ vẻ cực kỳ đứng đắn, hơi thở cầm đực mười phần.

Lục Trì nắm chặt bút viết, hai mắt nhìn chăm chăm trang giấy trắng, bên cạnh lại có người đang nhìn chăm chăm mình, quả thật như đang ngồi trên đồng than.

Xúc giác mềm mại tựa hồ như còn lưu lại trên môi, mang theo hương thơm riêng biệt.

Các giác quan của Lục Trì bị khuếch đại, bàn tay trái để cạnh bàn không tự chủ được từ từ đưa lên...

“Tiếp tục đi tiếp tục đi!”

Bên cạnh đột nhiên có tiếng kêu, Lục Trì trong nháy mắt hoàn hồn, nhìn thấy bàn tay trái của anh đang gần cái cằm, lúc này chợt ngẩn ra.

Dur quang lại liếc nhìn Đường Nhân ở bên cạnh, nghĩ đến bản thân suýt chút nữa lấy tay sờ lên môi thì lập tức phát hoảng, cố tình sửa sang lại cổ áo để che giấu.

Đường Nhân chống cằm, như có điều đang suy nghĩ.

Phòng học lại tắt đèn một lần nữa.

Ngắm tuyết rơi đã rồi lại tắt đèn, còn một lúc nữa mới hết tiệc tối, nhưng bây giờ tất cả mọi người đã cực kỳ náo nhiệt.

Người chủ trì ở phía trước đồng dạng nói.

Phòng học lại âm ỉ đều loại âm thanh.

Đường Nhân nhích qua, lặng lẽ tiến đến bên cạnh Lục Trì, nhỏ giọng nói: “Đỏ mặt trông cũng đáng yêu phết.”

Cô vừa nói xong, thì cũng cảm giác được cả cơ thể Lục Trì cứng đờ.

Một lúc sau, Lục Trì mới thốt ra được một âm ngắn ngủi: “Khụ.”

Hiện tại phòng học tối đen như mực, không ai có thể nhìn thấy rõ bộ dáng của anh, điều này khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Lúc này anh mới dám giơ tay trái lên chạm vào mặt, có chút nóng.

Trong đầu anh lập tức hiện lên cảnh tượng lúc đó, mọi thứ cực kỳ rõ ràng, cho dù có làm cách gì cũng không bỏ đi được.

Đường Nhân không nói thêm gì nữa.

Bức quá nhanh sẽ khiến cho hậu quả bị ngược lại, chỉ bằng buông lỏng một chút, dù sao vẫn còn hơn nửa năm.

Ở lớp tự nhiên được một lúc nữa, Đường Nhân không nói không rằng quay về lớp 14.

~

Lớp tự nhiên bắt đầu sớm, thì sẽ kết thúc sớm, hơn nữa bởi vì đa số học sinh lớp tự nhiên đều chuyên tâm cho việc học, cho nên cũng không có nhiều tiết mục.

Sau khi kết thúc, mọi người bắt đầu thu dọn, cũng có người mệt mỏi ngồi nghỉ ngơi, nói chuyện phiếm cùng với bạn học.

Đường Minh quay đầu lại không thấy Đường Nhân đâu, anh ta lập tức quay lại chỗ ngồi.

Một lúc sau, cuối cùng không nhìn được lòng hiếu kỳ của bản thân, lặng lẽ tiến đến bên cạnh, hỏi: “Cái đó... Lục Trì, lúc nãy tớ nhìn thấy cậu...”

Lục Trì nhìn Đường Minh với vẻ mặt nghi hoặc.

Thấy bộ dạng này của anh khiến Đường Minh không hỏi nổi nữa, nửa câu sau còn ngậm trong miệng mất nửa ngày lại quyết định nuốt xuống, làm bộ tự nhiên chuyển đề tài: “Ban này Đường Nhân đến tìm cậu có chuyện gì sao?”

Lục Trì cúi xuống, bình tĩnh nói: “Làm... Làm bài.”

Làm bài?

Bộ tính trừu khi sao? Đường Minh cũng không tin làm bài có thể khiến Lục Trì đỏ mặt, chỉ là giải đề mà hai người tranh cãi đến đỏ mặt sao?

Không thể tin được.

Nhưng Lục Trì bày ra bộ dáng không muốn nói nhiều, Đường Minh cũng chắc chắn có cạy miệng anh đến cỡ nào cũng không ra, nên chỉ có thể tự mình suy đoán...

Lớp 14 vẫn còn đang biểu diễn những tiết mục đã chuẩn bị.

Tô Khả Tây phát hiện ra có người ngồi xuống bên cạnh, nhìn không được mở miệng: “Cũng còn biết đường trở về sao.”

Đường Nhân đuổi tay bóp mặt cô ta: “Ha ha ha.”

“Cái thứ bí ỏi.” Tô Khả Tây hất tay cô ra, cái điệu cười “Ha ha ha” của Đường Nhân khiến cô ta nổi hết da gà, “Không làm gì bất thường đó chứ?”

Đường Nhân bí hiểm lắc đầu.

Tô Khả Tây nghi ngờ nhìn chằm chằm Đường Nhân, sao lại không làm gì bất thường được chứ, trông cô cao hứng như vậy mà.

Chẳng lẽ là Lục Trì đã làm gì với Đường Nhân sao?

Tô Khả Tây suy nghĩ, hoàn toàn nghĩ về khả năng ngược lại.

~

Tiệc giáng sinh kết thúc, mọi người quay lại với cường độ học tập bận rộn được vài ngày thì đã đến tiệc mừng năm mới.

Tiệc mừng năm mới không giống với tiệc giáng sinh tổ chức ở từng lớp, mà được tổ chức ở hội trường với những tiết mục đã được diễn tập, đến người dẫn chương trình cũng được tuyển.

Về phần người đến xem tham dự không chỉ có học sinh cấp ba, mà có lẽ còn có vài vị lãnh đạo.

Nhưng có vẻ các vị lãnh đạo cũng không có hứng thú xem học sinh biểu diễn, chỉ là năm ngoái có hiệu trưởng đến dự, năm nay không biết sẽ là ai đến.

Sau khi hết tiết học, trường học bắt đầu thông báo cho các học sinh tập trung ở hội trường.

Hội trường của trường rất lớn, đầu tư từ trước đến nay cũng không nhỏ, đương nhiên trường học có mấy ngàn người, nhưng lần này chỉ có học sinh cấp ba tập trung lại.

Buổi tiệc cuối cùng của thời học sinh trước khi bước vào kỳ thi tốt nghiệp và đại học.

Lễ phục đã được chuẩn bị từ sớm, chỉ là đêm nay mới đưa tới, bởi vì có cả thầy cô giáo tham dự, cho nên hội trường cũng đông vui.

Lễ phục trông cũng khá đắt tiền, hơn nữa đều là học sinh cuối cấp ba, học kỳ sau cũng không còn thời gian bao nhiêu, cho nên lễ phục cũng được đầu tư không ít, đường nét rất tinh xảo.

Ban đầu theo kịch bản của Đường Nhân là sẽ kéo Lục Trì cùng biểu diễn, đáng tiếc Lục Trì không muốn, cô cũng không ép anh, chỉ có thể để người khác thay thế.

Tô khả Tây vừa vận rất nhiệt tình, xung phong đóng vai thủ lĩnh.

Hậu trường không lớn, cho nên bọn họ ở trong lớp bên cạnh chuẩn bị, không chen lấn với các lớp khác.

Cửa lớp đột nhiên bị đẩy ra, Lộ Dĩ thờ hồn hèn nói: “Lục Trì có ở đây không?”

“Không có.” Không biết là ai đã trả lời.

“Không có sao?” Lộ Dĩ hỏi lại “Trời ạ, chạy đi đâu rồi không biết, vừa rồi hội học sinh có đến kiểm tra số lượng, những ai không tham gia biểu diễn thì phải có mặt ở hội trường.”

Lúc đi ra khỏi phòng học còn thấy người, vậy mà đến hội trường lại không thấy bóng dáng đâu.

Hội học sinh cũng đang bắt đầu kiểm tra, ai có mặt thì phải ký tên vào bảng danh sách, mặc dù cũng không có gì, nhưng nếu bị giáo viên chủ nhiệm biết được thì cũng là chuyện không tốt.

Trong phòng học đột nhiên yên tĩnh.

Đường Nhân đang giúp Tô Khả Tây đội tóc giả, nghe được câu này, tay cũng ngừng lại.

Tô Khả Tây lén nhìn nét mặt Đường Nhân qua tấm gương.

Mấy ngày qua Đường Nhân cũng không đi tìm Lục Tri, nếu có ngẫu nhiên chạm mặt trên hành lang thì cô cũng bày ra bộ dáng bình thản, khiến một đám quần chúng đứng xung quanh đều bị chán động.

Mặc dù cô ta cũng không quen biết gì Lục Tri, nhưng nhìn qua tính cách của anh mà nói, thì anh phải có mặt đúng giờ mới đúng chứ...

Lớp trưởng pha trò: “Hay là có chuyện gì rồi, hôm nay tớ có thấy cậu ấy ra ngoài cổng trường, hình như là mẹ cậu ấy đến... Nhưng tớ cũng không chắc, cậu đi xem thử một chút coi sao.”

Mặc dù anh ta cũng không chắc chắn.

Lộc Dã còn chưa trả lời, Đường Nhân đã xoay người: “Để tớ đi tìm.”

Trên mặt cô rất bình tĩnh, không giống với lúc bình thường, trong lúc nhất thời tất cả mọi người xung quanh đều ngừng tay, không ai phát ra tiếng động.

Vẫn là Tô Khả Tây phản ứng trước: “Tớ bên này tự lo được, cậu đi mau đi.”

Lộc Dã theo sát nói: “Vây cũng được, tớ quay về nói với hội học sinh một tiếng, chuyện này giao cho chị Nhân.”

Có Đường Nhân ở đây, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Ừm” Đường Nhân gật đầu.

Cô lập tức rời khỏi phòng học.

~

Vừa rời Đường Nhân nghe rõ ràng từng lời của lớp trưởng.

Đường Nhân chưa từng gặp qua mẹ của Lục Tri, nhưng cô cũng có chút ít suy đoán sau sự việc xảy ra lần trước giữa anh với Lục Vũ, ít ra mọi chuyện không tốt như cô tưởng.

Nếu người đã đến, hiện tại chắc chắn không được vào.

Trường tư nhân Gia Thủy bình thường không cho phép phụ huynh vào trường, nhất là phụ huynh của học sinh cấp ba, chỉ có thể ngồi trong phòng chờ, chờ học sinh xác nhận rồi mới có thể đi vào, hơn nữa phải ra về ngay trong ngày.

Lần cuối cùng cô thấy Lục Tri là lúc rời phòng học xuống hội trường, chắc hẳn bây giờ anh vẫn còn đang ở chỗ cổng trường.

Hội trường ở bên khu nhà hành chính, khoảng cách ra đến cổng trường rất dài, mà còn phải đi xuyên qua cầu đi bộ mới tới được.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, mấy ngày nay trời đã sáng hơn.

Đường Nhân tăng tốc độ chạy, cuối cùng thấy bóng dáng của Lục Tri ở cách đó không xa.

Đối với bóng lưng của Lục Tri, cô chắc chắn không nhận lầm.

Chạy tới gần lại càng thêm xác định.

Lục Tri và mẹ anh quả nhiên đang đứng trước cổng trường, hai người hình như đang giằng co chuyện gì đó, mà từ lúc cô chạy đến gần, thì thấy vẻ mặt mẹ anh có chút điên cuồng.

Đường Nhân bước chậm tới, chưa tới gần đã nghe thấy giọng của mẹ anh.

“Tri Tri, mau đi với mẹ!” Vương Từ Diễm nói.

Bà ta nắm lấy cánh tay Lục Tri không buông, cứ lăm bằm lằm bằm.

Lục Tri thấy vẻ mặt của bà không đúng lắm, không dám dùng quá sức, cổ tay bị bà nắm lấy có chút đau, hơi nhả mảy.

“Mẹ, mẹ đi... Đi về trước đi...”

Anh còn chưa nói xong đã bị bà cắt ngang: “Không được! Con nhất định phải đi với mẹ, nếu không sẽ bị hấn bắt đi, con là con trai mẹ! Nhất định phải đi với mẹ!”

Lời nói của Lục Trì bị chặn ở trong họng, có chút oán trách bản thân vì tật nói lắp.

Anh không biết thời gian còn chưa tới nửa tháng đã xảy ra chuyện gì, mà mẹ anh đã biến thành cái dạng này.

Lần trước lúc anh chuẩn bị rời khỏi nhà, đã thành công thuyết phục mẹ anh ly hôn ba anh, anh còn nghĩ lần sau về nhà chắc chắn mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nhưng bây giờ không biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Càng gấp càng rối, Lục Trì nói chuyện khó khăn, anh vừa định rút tay ra, thì mẹ anh lại dùng lực mạnh hơn nắm chặt cổ tay anh.

“Trì Trì... Đi với mẹ... Đi, đi...” Vương Tử Diễm nói.

Trực giác Đường Nhân mách bảo chuyện này không đúng, điệu bộ của mẹ anh giống như sắp điên lên rồi, người bình thường sao lại nói với con trai của mình như vậy?

Cổ tay Lục Trì có chút rướm máu: “Mẹ, mẹ...”

Vương Tử Diễm mất diéc tai ngo, lặp lại câu nói lúc này, còn ngồi chồm hổm xuống, kéo theo Lục Trì ngồi xuống theo.

Đường Nhân từ phía sau đi lên, ánh mắt cô rơi vào cổ tay đỏ bầm rướm máu của anh, hai mắt nheo lại, cả trái tim cô đau đốn, ngược lại lại thấy Lục Trì đang an ủi mẹ anh, cô đau lòng duỗi tay chạm vào anh.

Thấy người xa lạ chạm vào con trai mình, Vương Tử Diễm càng thêm nhạy cảm, trực tiếp kéo Lục Trì về phía mình, Lục Trì không đề phòng, trong nháy mắt ngã lệch trên mặt đất.

Cùng lúc đó, thì Vương Tử Diễm cũng hét ầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 29

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân vội vàng tiến tới tách hai người ra.

Ngược lại Vương Tử Diễm lại càng thêm điên cuồng, kéo Lục Trì về phía mình, trong miệng liên tục nói những câu nghe không hiểu nổi.

Xem ra bà ta chỉ đắm đá lung tung, dường như không còn thần thức?

Chờ đến khi bà ta tung ra một động tác, Đường Nhân thiếu chút nữa là hít một ngụm khí lạnh, tay mất lạnh lẽ, trực tiếp đẩy Lục Trì ra, che chắn trước mặt anh, bị va chạm cho nên phát ra tiếng kêu đau đốn.

Mẹ anh điên cuồng lên nên sức lực cũng không nhỏ, cứ chăm chăm đánh vào người Đường Nhân.

Không nghĩ tới Vương Tử Diễm lại bị bất tỉnh.

Đường Nhân không nghĩ kết quả lại như thế này, cô duỗi tay lay lay Vương Tử Diễm, quả thật là bị bất tỉnh, không có một chút phản ứng nào, tóc dài cũng loạn.

Lục Trì ôm lấy mẹ anh, nói: “Cậu... Cậu mặc kệ đi.”

Đường Nhân trừng anh: “Cậu là người của tớ, sao tớ có thể mặc kệ được?”

Lục Trì: “...”

Đường Nhân không một chút thẹn thùng, phui phui quần áo đứng lên: “Phải đến bệnh viện thôi, cũng may bệnh viện ở gần đây.”

Vừa vặn đối diện trường tư nhân Gia Thủy mới xây dựng một bệnh viện loại ba, từ chỗ bọn họ đứng có thể thấy tên bệnh viện, hiện tại không có chỗ nào tốt hơn chỗ đó.

“Ừ.” Lục Trì cúi đầu đáp lại.

Hiện tại mẹ anh đã hoàn toàn bất tỉnh, nhưng nhìn chung vẫn rất bất an.

Lục Trì công mẹ anh lên.

Đường Nhân cũng vừa may có mang theo điện thoại di động bên người, cô lập tức bấm 120.

“Đau... Đau không?”

Đường Nhân nghi hoặc, cô thu di động lại ngẩng đầu lên thì phát hiện ra Lục Trì đang nhìn cô chăm chăm.

Lục Trì thấy cô không có phản ứng, lại hỏi một lần nữa.

Đường Nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn anh lắc lắc đầu.

Hai người đi ra cổng.

“Hai đứa muốn đi đâu?” Bảo vệ kêu lên.

Buổi tối không thể để học sinh ra khỏi trường, lỡ như có chuyện gì không may xảy ra thì mọi tội lỗi đều đổ hết lên đầu ông ta, trước kia không phải là không có chuyện phát sinh.

Trước kia ông ta xem tin tức, trên báo chí nói có trường nội trú nọ cho học sinh ra ngoài vào buổi tối, sau đó bị xe đụng, cha mẹ tới nhà trường làm nhào nhào một phen.

Làm bảo vệ trước cổng trường không thể để cho chuyện này xảy ra.

Đường Nhân chỉ chỉ phía đối diện: “Chúng cháu muốn đến bệnh viện.”

Bác bảo vệ có chút khó khăn: “Định đi như vậy sao? Gọi xe cứu thương chưa?”

“Dạ chưa tới.” Đường Nhân nói.

Mùa đông không thể ở bên ngoài lâu được, cô đảo tròn mắt, xoay người nói với Lục Trì: “Trong phòng bảo vệ có máy sưởi, đưa mẹ cậu vào trong chờ xe cứu thương đến.”

Lục Trì không nói lời nào, nhắc chân đi vào trong.

Bác bảo vệ đi tới hỗ trợ, nhưng bị Lục Trì ngăn cản.

“Vậy thì vào trong chờ xe cứu thương đến.” Bác bảo vệ nói, “Xe cứu thương chắc cũng sẽ tới nhanh thôi, đợi chút đi, ra ngoài nguy hiểm lắm.”

Vừa dứt lời, âm thanh xe cứu thương lập tức vang lên ở trước cửa.

Vài y tá đi xuống, động tác thuần thục chuyển Vương Tử Diễm qua băng ca, Lục Trì nhìn Đường Nhân, rồi sai bước đi.

Đường Nhân cũng vội vàng chạy theo sau, nếu không xe cứu thương sẽ chạy đi mất.

“Nè nè...”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của bác bảo vệ, Đường Nhân nói: “Tí nữa cháu sẽ gọi điện thoại cho ba cháu. Vội lại đi theo cùng xe cứu thương cũng không sao.”

Bác bảo vệ vốn muốn đi cùng, nhưng nghĩ lại hôm nay người trực ban cùng bác lại xin nghỉ bệnh, nên cũng không thể rời khỏi vị trí làm việc được.

Sau khi cửa xe cứu thương đóng lại, bác bảo vệ lập tức gọi điện thoại cho giáo viên.

Mặc dù không biết rõ nam sinh kia học lớp nào, nhưng bác bảo vệ vẫn biết Đường Nhân học lớp 14, cho nên lập tức thông báo cho Lâm Nhữ biết.

~

Trong xe cứu thương rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nói chuyện của bác sĩ và y tá trên xe.

Lục Trì chăm chú nhìn Vương Tử Diễm, mặt bà ta trông rất yếu ớt, đôi môi mỏng tái nhợt.

Đường Nhân nhỏ giọng: “Lục Trì, đừng lo lắng quá.”

Cô cũng không ngờ rằng sự tình lại đến mức này.

“Tay.” Đường Nhân kinh ngạc kêu lên.

Vừa rồi cô không chú ý, hiện tại nhìn thấy trên tay Lục Trì lộ ra vết đỏ rõ ràng, còn có dấu móng tay lưu lại, nghiêm trọng nhất là lúc anh bị té nên bị thương, niềng vết thương rỉ ra một chút máu.

Lục Trì nhắm mắt, theo phản xạ giấu tay ra phía sau.

Đường Nhân trực tiếp kéo tay anh, hàng lông mày thanh tú cau lại, lo lắng nói: “Cậu xem nè, chảy máu rồi, phải băng bó lại gấp.”

“Không... Không sao hết...” Lục Trì lí nhí trả lời.

Y tá nghe thấy vậy, lại nhanh chóng thoa oxy già cho Lục Trì.

Trong cả quá trình được sơ cứu thì Lục Trì chỉ im lặng, cặp kính che kín mắt anh, cho nên từ góc nhìn của Đường Nhân cũng không thể biết được tâm tình của anh như thế nào.

Đến lúc băng bó vết thương, Đường Nhân đột nhiên vươn tay ra: “Chị y tá, để em làm cho ạ.”

Y tá sững sờ, nhìn thấy vẻ mặt cùng ánh mắt của Đường Nhân, y tá lập tức hiểu ra, nhưng vẫn hỏi: “Em biết cách làm sao?”

“Dạ biết, trước kia em có học qua.” Đường Nhân gật đầu.

Trước kia cô hay bị thương khi đánh nhau nên thường xuyên lên phòng y tế, sau đó cô tự học cách xử lý vết thương.

“Được, nhớ cẩn thận một chút.” Y tá cũng không làm khó dễ, dù sao cũng chỉ là rách da, không có gì nghiêm trọng.

Lục Trì có chút bất mãn nhìn Đường Nhân.

Đường Nhân vỗ vỗ tay anh, cười nói: “Yên tâm, kỹ thuật của tớ tốt lắm đó.”

Đối với người cô quý trọng, thì chắc chắn cô sẽ rất cẩn thận, cô nhẹ nhàng cẩn thận không làm đau anh.

Lục Trì cũng không rút tay lại, ngầm đồng ý hành vi của cô.

Đèn chiếu trên khuôn mặt Đường Nhân, lông mi đen nhánh khẽ rung, ánh mắt xinh đẹp thường ngày khẽ rũ xuống, vẫn khiến người khác chú ý.

Hai tai Lục Trì giật giật, anh xoay đầu đi chỗ khác không nhìn cô nữa.

...

Bệnh viện cách trường học không xa lắm, xe cứu thương đi mấy phút đã tới nơi.

Sau khi kiểm tra một loạt xong thì cũng đã là nửa đêm, cuối cùng Vương Tử Diễm được xác nhận là do thần kinh căng thẳng dẫn đến bất tỉnh, lại thêm ăn uống không đủ chất, chỉ cần truyền nước là được. Sau khi bệnh nhân được đưa về phòng riêng, bác sĩ có dặn dò vài câu, rồi rời khỏi phòng bệnh, chỉ còn lại Lục Trì và Đường Nhân ở đó.

Chủ nhiệm lớp tự nhiên thầy giáo Ngô cũng đã tới nơi.

Sau khi thấy tình hình cũng âm thầm thở dài một tiếng, tính cách của Lục Trì không phải bị ảnh hưởng bởi gia đình sao, lần này cũng xảy ra chuyện này.

Thầy giáo Ngô nhìn về phía đối diện: “Đường Nhân, em đi về trước đi, có thầy ở đây là được rồi.”

Đường Nhân trực tiếp trả lời: “Không.”

“...” Thầy giáo Ngô không biết phải nói gì.

Trên thực tế thì thầy giáo Ngô không phải chủ nhiệm lớp của Đường Nhân, hơn nữa đoán chừng cho dù cô giáo Lâm có đến nói cũng vô dụng, cùng lắm thì thấy ấy ở lại đây cũng không thể xảy ra chuyện gì được.

Lục Trì thấp giọng nói vài câu với thầy giáo Ngô.

Thầy giáo Ngô có chút ngây người, chỉ có thể thở dài, rời khỏi phòng bệnh, đi đóng viện phí.

Đến nửa đêm, bệnh viện cũng không có nhiều bệnh nhân, hành lang cũng chỉ có vài y tá đi đi lại lại.

Lục Trì nhìn Đường Nhân, cương quyết nói: “Cậu... Cậu về... Về đi.”

Hiếm khi thấy anh cương quyết như vậy, Đường Nhân cũng không kịp phản ứng, cho đến khi Lục Trì lặp lại lời nói một lần nữa.

“Được, tớ về.” Đường Nhân bất đắc dĩ nói.

~

Nửa đêm, Vương Tử Diễm đột nhiên rên rỉ.

Động tĩnh không lớn, nhưng lại khiến Lục Trì bừng tỉnh, anh dí sát tai lại gần mới nghe được bà nói “...Nước”, sau đó lại không nghe được nữa.

Trong phòng bệnh chỉ có hai mẹ con bọn họ.

Phòng tắm của phòng bệnh nằm ở ngoài, Lục Trì đành phải ra ngoài, hiện tại anh đã hoàn toàn tỉnh táo.

Mở đẩy cửa ra, ánh mắt anh lập tức cố định tại một chỗ.

Đường Nhân đang ngủ gà ngủ gật ở trên ghế hành lang.

“A?”

Đột nhiên có giọng nói nhỏ nhỏ truyền đến.

Lục Trì đang ngây người nhìn Đường Nhân, nghe thấy tiếng nói thì lập tức hoàn hồn, quay đầu lại nhìn mới thấy có một y tá đang đi tới.

“Không phải hai người đi cùng nhau sao?” Y tá lại gần, nghi ngờ nhỏ giọng hỏi, “Mấy tiếng trước tôi thấy cô ấy ngồi đó, sao không về mà lại ngủ ở đây?”

Lục Trì tròn to hai mắt: “Mấy... Mấy tiếng trước?”

“Đúng vậy.” Y tá gật đầu, suy nghĩ một chút, “Khi đó... Khoảng 12 giờ khuya.”

Vài tiếng trước cô ta đến phòng bệnh nhân kiểm tra, thấy có một cô gái xinh đẹp đang ngồi một mình ở ghế hành lang, có đến hỏi thăm hai ba câu.

Khi đó cô gái này còn nói là ngồi một chút rồi đi, cho nên cô ta cũng không hỏi nữa.

Sau khi kiểm tra bệnh nhân xong, cô ta lại không yên tâm hỏi lại một lần nữa, sau khi xác nhận cô gái không nói dối mới yên tâm rời đi.

Hiện tại cũng đã ba giờ sáng, ai ngờ cô gái đó lại ngủ ở đây, không an toàn chút nào, hơn nữa bây giờ cũng đang là mùa đông.

Mặc dù bệnh viện có mở máy sưởi, nhưng cũng không quá cao, nếu tỉnh thì cảm thấy bình thường, nhưng khi ngủ nhất định sẽ bị lạnh.

Lục Trì không trả lời.

“Để tôi đánh thức cô ấy dậy, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh mất.” Y tá nói.

Y tá chuẩn bị tới đánh thức Đường Nhân, lại bị người sau lưng giữ lại, Lục Trì lắc lắc đầu, giọng nói cực thấp: “Không... Không cần.”

“Hả?” Y tá đại khái cũng hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh, nhưng mà không kịp phản ứng.

Lục Trì trực tiếp đi vượt qua y tá, nhỏ giọng nói: “Để tôi.”

“Vậy cũng được, nhớ phải nhẹ nhàng một chút nhé.” Y tá mỉm cười dặn dò, cầm thuốc đi vào phòng bệnh nhân.

Hành lang lại khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại hai người.

Mới Lục Trì động động, cúi gập người, đang chuẩn bị duỗi tay, thì người trên mặt ghế đột nhiên động một cái, anh lập tức thu tay về.

Đường Nhân cau mày, co người lại.

Thấy cô không tỉnh lại, Lục Trì thầm thở phào nhẹ nhõm, cởi áo khoác ra đắp lên người cô.

Rồi sau đó cẩn thận bế cô lên, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Đường Nhân cũng không tỉnh lại, chỉ hơi nhủ mày, Lục Trì đứng yên không dám động đậy.

Y tá vừa đúng lúc đi từ phòng bệnh nhân ra, thấy bộ dạng này của anh, muốn đi qua giúp đỡ.

Chưa đợi y tá đi lại, Lục Trì đã lắc lắc đầu, rõ ràng không cần cô ta giúp đỡ, nên đành phải đứng đó xem.

Đường Nhân cử động một chút nhưng vẫn không tỉnh lại, ngược lại lại tìm được tư thế thoải mái ngã vào trong lòng Lục Trì, sau đó dần lỏng mảy tiếp tục ngủ.

Lục Trì thở hắt ra một hơi.

Anh còn sợ cô sẽ tỉnh lại. Cũng may cô ngủ rất sâu.

Cửa phòng bệnh chưa đóng, Lục Trì nghiêng người, rón rén đi tận vào giường trong cùng.

Y tá đứng ngoài cửa không đi, nhìn chằm chằm hai người trong phòng bệnh.

Tuổi cô ta cũng không lớn lắm, lúc đầu nhìn qua cũng cảm thấy rất bình thường, nhưng sau khi chứng kiến một loạt hành động diễn ra thì xem ra cũng không bình thường, chàng trai rất trân trọng cô gái.

Không muốn đánh thức cô gái, động tác lại còn rất nhẹ nhàng.

Mặc dù trên mặt thoát nhìn rất lạnh lùng, nhưng không ngờ lại là người rất tỉ mỉ, khiến cho cô ta rất có cảm tình.

Bây giờ còn có chàng trai nào có tâm như thế? Cô ta lắc đầu rồi đi.

...

Trong phòng bệnh chỉ bật một ngọn đèn, càng đi vào bên trong càng tối. Hai giường ở bên trong đều trống không.

Lục Trì chậm rãi đi đến cái giường thứ hai, cúi người cẩn thận đặt Đường Nhân xuống, rất sợ đánh thức cô. Sau khi thấy cô vẫn còn say giấc, anh kéo chăn lên đắp cho cô, cúi người chỉnh lại tư thế cho cô.

Đường Nhân đột nhiên duỗi tay vòng qua cổ anh, kéo anh xuống.

Bình thường sức lực của cô không nhỏ, Lục Trì bị kéo xuống bất ngờ, thiếu chút nữa là đè lên người cô, cũng may anh phản xạ nhanh lẹ chống tay trên giường mới không bị ngã.

Lục Trì mở to mắt, không dám cử động, giờ phút này khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau một gang tay, một mùi thơm như có như không bay vào mũi anh.

Ở khoảng cách gần nên cái gì cũng nhìn thấy rất rõ.

Đường Nhân có làn da rất đẹp, lông tơ trên mặt rất nhỏ, không có một chút mụn, bóng loáng giống như trứng gà lột, sắc môi màu hồng anh đào, ướt át mê người.

Lục Trì đột nhiên nhắm mắt lại.

Đường Nhân nửa ngày không có động tĩnh gì, anh mới vươn tay muốn lấy tay cô ra.

Nhưng khi anh vừa động phải làn da mịn màng bàn tay cô, thì nghe thấy cô thì thầm một câu.

“Lục Trì, đã hôn tởm rồi thì là người của tởm.”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 30

Editor: Trà Đá.

Tìm Lục Trì như ngừng đập một chút.

Anh còn nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng, kèm theo tiếng lầm bầm.

Đường Nhân lúc ngủ rất khác với lúc bình thường, về mặt sinh động hoạt bát ban ngày bây giờ trở nên yên tĩnh, lại có một sức quyến rũ rất đặc biệt.

Đợi một lúc lâu, Lục Trì không thấy phản ứng tiếp theo.

Đường Nhân hoàn toàn không có động tác tiếp theo, chỉ tiếp tục ngủ, nhẹ nhàng thu tay về rồi trở mình, đưa lưng về phía anh, lộ ra mái tóc đen dài.

Hoàn toàn là nói mớ.

Lục Trì từ từ đứng thẳng dậy, đứng ở bên cạnh giường nhìn người đang ngủ, gò má trắng nõn bị đầu tóc rối bởi ngăn cản một chút, như ẩn như hiện.

Một lúc lâu sau, anh tự tay nhéo nhéo lỗ tai mình, một luồng khí lạnh lạnh yếu ớt từ đầu ngón tay truyền đến.

Anh có chút vụng trộm nhìn Đường Nhân, trong lòng thở phào một cái, may là cô ngủ say không biết gì, nếu không chỉ sợ lại muốn trêu chọc anh rồi.

Lục Trì thu hồi tầm mắt, dịch dịch chăn lại, lúc này mới nhớ ra phải ra ngoài lấy nước, nên vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Không nghĩ tới lúc đi lấy nước lại chạm mặt phải y tá kia.

Cô y tá này đang phải trực đêm, có chút buồn ngủ, còn đang che miệng ngáp dài ngáp ngắn. Nhìn thấy anh đến, nói: “Lại gặp cậu nữa, cậu còn đang đi học hả?”

“Vâng.” Lục Trì cúi đầu trả lời.

“Lần sau không nên để con gái ngủ bên ngoài như vậy nhé, nguy hiểm.” Cô y tá đi ra khỏi phòng tắm trước, không nhìn được mở miệng nhắc nhở lần nữa.

Bước chân Lục Trì dừng lại, gật đầu với cô ta.

Sau khi quay trở lại phòng bệnh thì cho Vương Tử Diễm uống nước, nhưng anh cũng không buồn ngủ, ngồi ở bên giường chờ đợi.

Lục Trì không ngừng đưa mắt nhìn về phía chiếc giường trong cùng, đôi mắt có vẻ u ám.

Lúc đó anh muốn cô đi về, vì ở bên này không cần thiết, hơn nữa cũng không muốn cô trẻ nãi việc học, một mình anh bị ảnh hưởng là đủ rồi.

Thật không ngờ Đường Nhân hoàn toàn không nghe lời anh.

Nhớ lại hình ảnh Đường Nhân ngủ gà ngủ gật trên ghế hành lang bệnh viện, Lục Trì mím chặt môi.

~

Lúc Đường Nhân tỉnh lại thì trời đã sáng.

Cô lơ mơ mở mắt, ngẩng đầu nhìn trần nhà màu trắng, cuối cùng hoàn hồn, định đứng lên đi thì lập tức thấy Lục Trì đang nằm ngủ ở giường bên cạnh.

Đường Nhân nhẹ nhàng vén chăn lên, xuống giường rời khỏi phòng bệnh.

Bệnh viện này mới xây, cho nên trong toilet có cả bàn chải đánh răng, phục vụ rất tốt.

Sau khi rửa mặt xong xuôi, cô lập tức đi ra ngoài, mới vừa đi đến khúc quẹo cua, thì chạm mặt với cô y tá, cô ta nhìn Đường Nhân cười cười: “Tối hôm qua sao lại dám ngủ ở bên ngoài như vậy, không sợ lạnh hả.”

Lúc này cô nhớ ra đó là cô y tá đêm hôm qua hỏi chuyện cô, Đường Nhân nhìn cô y tá cười cười.

“Lúc rạng sáng, anh chàng đó bế em vào phòng bệnh nhân.” Cô y tá tiếp tục nói, “Lần sau có ở trong bệnh viện cũng không được ngủ như vậy, quá nguy hiểm, dù sao em cũng là con gái mà.”

“Cậu ấy bế em á?” Đường Nhân chỉ chỉ vào phòng bệnh nhân.

“Đúng vậy, chị định tới gọi em dậy thì bị cậu ta ngăn lại, động tác của cậu ta cực kỳ nhẹ nhàng, như không muốn đánh thức em dậy ý.” Cô y tá nói, “Hai người là học sinh trường tư nhân Gia Thủy sao?”

Đừng nói là yêu sớm chứ?

Xem ra cô y tá này không biết bọn họ còn là học sinh, Đường Nhân giả hoạt nói: “Không phải, bọn em tốt nghiệp năm trước rồi.”

“Nhìn em còn rất nhỏ tuổi.”

Hai người tán gẫu một lát, rồi sau đó tách ra.

Bên cạnh bệnh viện có không ít tiệm ăn uống. Đường Nhân mua bữa sáng ở một tiệm ăn gần đó, rồi sau đó quay lại phòng bệnh nhân.

~

Khi Lục Trì tỉnh lại thì đã tám giờ sáng.

Sau khi thấy Vương Tử Diễm còn chưa tỉnh lại, anh theo phản xạ nhìn về phía giường trong cùng, không thấy người trên giường, chân gối lộn xộn còn chưa gấp lại.

Không hiểu tại sao Lục Trì có chút không vui.

Sau khi ngậy người mấy giây, anh đi ra ngoài rửa mặt, sau đó quay lại gấp chăn, còn chưa đợi anh ngồi xuống, thì cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Người đi vào là Đường Nhân.

“Cậu dậy rồi hả?” Đường Nhân bày ra khuôn mặt tươi tắn.

Lục Trì có chút sững sốt.

Nhưng nghĩ lại tối hôm qua cô cũng luôn luôn chờ ở đây, buổi sáng có xuất hiện trong phòng bệnh cũng không có gì bất ngờ.

Anh cúi đầu xuống, có chút không biết làm sao.

Đường Nhân không phát hiện ra điểm không thích hợp, nhưng suy nghĩ trong phòng bệnh còn có bệnh nhân, cô dè dặt giọng nói: “Tối mua bữa sáng rồi, cậu mau tới đây ăn đi.”

Lục Trì đứng cách đó không xa, nhìn thấy cô đang cười tươi như hoa.

Lồng ngực anh bị kéo căng một cái.

~

Rốt cuộc Vương Tử Diễm cũng đã tỉnh lại sau một ngày hôn mê.

Chủ nhiệm lớp tự nhiên thầy giáo Ngô làm đơn xin nghỉ học cho Lục Trì, sau đó còn nói với chủ nhiệm lớp 14 Lâm Nhữ, thuận tiện làm đơn xin nghỉ học cho Đường Nhân.

Mặc dù Đường Nhân không cần đơn xin phép.

Sau khi khôi phục lại tinh thần thì Vương Tử Diễm lập tức yêu cầu xuất viện, bị Lục Trì ngăn lại.

Ngày hôm qua hai người cũng đã đủ điên cuồng rồi.

Đường Nhân thấy bà ta tỉnh lại thì tránh ra ngoài phòng bệnh nhân, trong lòng cô biết rõ Lục Trì chắc chắn không muốn để cô thấy sự tình này. Không lâu sau đó Lục Trì cũng đi ra ngoài,

“Phải về sao?” Đường Nhân ngẩng đầu hỏi.

Lục Trì gật đầu.

“Cậu còn chưa ăn cơm tối đâu đấy.” Đường Nhân chọc chọc ngực anh, “Bọn mình đi ăn trước rồi về cũng được, dù sao bây giờ quay lại trường cũng đang là giờ tự học buổi tối mà.”

Lúc này anh chỉ lo đút cháo cho mẹ anh ăn.

Lục Trì nhìn chăm chăm cô mấy giây, cổ họng động động, cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái.

~

Bệnh viện gần sông, Đường Nhân dẫn anh đi tới đó.

Sát bờ sông có một quán ăn vỉa hè bán thịt nướng các loại, mặc dù bây giờ là mùa đông, nhưng vẫn có tốp ba tốp năm tụ tập.

Cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi, chỉ đại vài món ăn, hiện tại không nên ăn nhiều quá.

Sau đó cô chống cằm nói chuyện với Lục Trì, mới nói được vài câu đã nghe bàn phía sau có tiếng khóc.

Cô quay đầu lại xem.

Cô thấy có một cô gái thanh tú đang khóc, tuổi cũng không sai biệt với cô lắm, trên mặt có trang điểm một chút.

Mà ngồi đối diện cô là một nam một nữ, trông rất thân mật.

“Tại sao...” Cô gái kia thút thít hỏi.

Người con trai đáp: “Hai chúng ta không hợp, từ đó đến nay anh chỉ xem em là em gái thôi.”

Em gái?

Nghe thấy hai chữ này Đường Nhân như muốn bật cười, lấy lý do này để bắt cả hai tay á.

Hai bàn cách không xa lắm, Đường Nhân suy nghĩ một chút, cuối cùng duỗi tay ra, đặt một tờ khăn giấy nơi góc bàn.

Cô gái vốn đang khóc, đột nhiên thấy có tờ khăn giấy nơi góc bàn thì rất sửng sò, quay đầu lại nhìn.

Đường Nhân trực tiếp nói: “Đừng khóc, có oan ức gì thì cũng không được khóc trước mặt mọi người, mất giá lắm.”

Nếu là cô, thì đã đánh bẻ mặt người con trai kia rồi.

“Chuyện của cô hả?” Người con trai kia đứng lên, đập bàn một cái, ngang ngược nói: “Xen vào chuyện của người khác, tôi với bạn gái tôi gây gỗ mắc mớ gì tới cô?”

Đường Nhân không nhìn hắn ta, giễu cợt nói: “Lớn to đầu rồi bớt làm trò lại được không?”

Cô mới không rảnh để quản chuyện bắt cả hai tay của hắn ta.

Người con trai kia bị cô chửi cảm thấy bức tức, hắn ta đẩy cô gái đang ôm cánh tay mình ra, định tiến lên đánh người.

Đường Nhân hừ lạnh một tiếng, cô vốn không định nhúng tay vào chuyện bát nháo kiểu này, nhưng không nghĩ tới chính mình lại không chịu được.

Cô trực tiếp dùng tay ấn hắn ta xuống mặt bàn, động tác mau lẹ của cô khiến vài người không kịp phản ứng, áo lông hoàn toàn không ngăn cản được tốc độ ra tay của cô.

“Không phải mày giỏi lắm sao? Có bản lĩnh bắt cả hai cơ mà.”

Lục Tri ở sau lưng khẽ nhủu mày, ánh mắt rơi vào nơi hai người tiếp xúc, trong mắt lóe lên một tia không vui.

Cô gái bị đẩy ra hét lên một tiếng, rồi bỏ chạy.

Người con trai kia cũng không ngờ tới là cô gái đi cùng bỏ chạy, hiện tại càng bối rối hơn, hơn nữa giữa giữa nửa ngày cũng không thoát ra được.

Lục Tri tiến tới kéo hai người ra, đẩy Đường Nhân ra phía sau mình.

Lúc này người con trai kia mới đứng thẳng lên được, xoay người lại thấy người đứng trước mặt cao hơn một cái đầu đang lạnh lùng nhìn hắn ta, mặt anh không chút thay đổi, sinh ra một khí thế khó hiểu.

Hắn ta không kim được lui về phía sau, đụng vào cái bàn lão đạo, sau đó vội vàng đứng lên: “Bọn mày chờ mà coi!”

Nói xong rồi lập tức bỏ chạy.

Đường Nhân bĩu môi, Lục Tri vừa vặn xoay người lại thì thấy bộ mặt này của cô, cô phát hiện anh đang nhìn mình thì lập tức le lưỡi cười hi hi.

Lục Tri không quan tâm, quay trở về chỗ ngồi.

Chưa được bao lâu, Đường Nhân lại nghe thấy động tĩnh từ bàn gần đó.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, thấy trên bàn có vài lon bia, Đường Nhân thấy cô gái kia đang uống bia, mặc dù lon bia không lớn, nhưng hết lon này đến lon khác thì cũng quá nhiều rồi.

Sau khi uống được vài ngụm lại tiếp tục khóc, khóc xong lại tiếp tục uống, nhìn rất hỗn loạn.

Lục Tri xoay đầu cô lại, thấp giọng nói: “Đừng... Đừng nhìn nữa.”

Đường Nhân nhìn thẳng vào mắt anh, đáp: “Được, không nhìn nữa.”

Trong lúc bọn họ đang ăn thịt nướng thì cô gái khóc sưng mắt ở bàn gần đó đi đến trước bàn Đường Nhân, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Đường Nhân mỉm cười: “Không cần cảm ơn.”

Nếu không phải hôm nay tâm tình cô đang vui vẻ, thì đừng mong hẳn ta có thể chạy thoát.

Trong mắt cô gái kia còn ươn ướt, ánh đèn ban đêm chiếu vào khiến hai mắt trở nên long lanh.

Cô gái vụng trộm liên tục liếc nhìn người con trai mang kính lạnh lùng ngồi đối diện, giật giật khóe miệng, nhẹ nhàng nói: “Dù sao cũng cảm ơn. Chúc hai người hạnh phúc.”

Nói xong, lập tức xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

Đường Nhân cũng bị bất ngờ, cô không nghĩ tới câu nói cuối cùng của cô gái kia là như vậy, mặc dù cô ta cười không nổi nhưng cũng cố gắng cười chúc phúc.

Cô quay đầu lại nhìn thấy Lục Tri đang ngẩn người, khua khua tay, tiến lại gần nói: “Thấy chưa, người đi đường còn biết cậu là của tớ đấy.”

Lục Tri còn chưa kịp nói, Đường Nhân lại mở miệng: “Nếu cậu không đối xử tốt với tớ, thì tớ sẽ... Tớ sẽ...”

Nghẹn nửa ngày, cuối cùng cô vuốt vuốt mái tóc, giọng nói thì thào: “Tớ sẽ trói cậu lại trên giường.”

Ai bảo bộ dáng của anh quá đẹp mắt lắm chi.

Lục Tri: “...”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 31

Editor: Trà Đá.

Đường Nhân cũng không quan tâm nhiều đến sự tình của mẹ Lục Tri.

Đầu tiên là với thân phận của cô thì cũng không thể quản được, hơn nữa cô cảm thấy mẹ Lục Tri có ấn tượng không tốt về cô, khả năng là vì nguyên nhân cô xông vào ngăn cản hai mẹ con họ.

Và lại đó là chuyện trong nhà người ta, cô có quản thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngày thứ hai đến lớp, Lâm Nhữ hỏi vài câu, sau đó bỏ qua cho cô, sau đó cô cũng biết được là cô giáo Lâm làm đơn xin phép cho cô.

Vào tiết tự học buổi tối, Đường Vu Vi đến lớp cô.

Đường Nhân nhõng nhẽo: “Ba, ba không yên tâm về con sao.”

“Ta là ba con nên đương nhiên phải lo lắng cho con rồi.” Đường Vu Vi trừng mắt, “Con xem lại con đi, đừng để ba và giáo viên chủ nhiệm cứ nhắc nhở con mãi như vậy.”

“Nhưng mà con thích cậu ấy.” Đường Nhân kéo kéo cánh tay ông, “Lục Tri đáng yêu như vậy, con rất thích, ba nhất định cũng sẽ thích cho mà coi.”

Đường Vu Vi: “...”

Đường Nhân lại nói thêm: “Cho nên ba đừng quản nhiều quá, thành tích của con nhất định không hạ, mà con cũng không làm ảnh hưởng đến người khác.”

Đường Vu Vi định phản bác, nhưng lại nghe thấy giọng nói của con gái: “Từ khi thích Lục Tri thì con có động lực học hành hơn nè, so ra thì tốt hơn nhiều so với việc ra ngoài đánh nhau phải không ba?”

“...”

Đường Vu Vi suy nghĩ một lúc, hình như cũng có tốt hơn một chút. Ít ra không cần lo lắng về vấn đề an toàn, có trời mới biết vì chuyện con gái hay ra

ngoài đánh nhau mà khiến tóc ông rụng không biết bao nhiêu mà lần.

Không hiểu tại sao ông ta hiền lành như vậy lại có đứa con gái thích đánh nhau, nhất định là lỗi ở Tường Thu Hoan, cái gì mà phải đi học võ thuật để khỏe để phòng thân, cứ như bây giờ có phải tốt hơn không.

Đường Nhân vỗ vỗ bụng ông, thấp giọng nói: “Ba, con biết có chừng mực mà.”

Đường Vu Vi xoa xoa đầu cô rồi rời đi.

Cuối cùng cũng đỡ được ba mình, Đường Nhân cười cười, duỗi lưng một cái rồi quay trở lại phòng học.

...

“A, Lục Trì, sao cậu lại đi từ phía kia?” Lộc Dã hỏi.

Lục Trì nhớ lại chuyện vừa rồi anh lên cầu thang không cẩn thận nghe được màn hội thoại kia, hai tai giật giật, lấy lý do: “Đi... Đi nhầm.”

Lộc Dã: “...”

Cầu thang ở ngay bên cạnh lớp tự nhiên, còn Lục Trì lại đi từ phía cầu thang xa lắt đầu bên kia, học ở đây hơn nửa học kỳ rồi còn đi nhầm sao?

~

Giờ tự học buổi tối kết thúc lúc 10 giờ 40, nhưng không ít học sinh còn ở lại trong lớp, giành giật từng giây từng phút.

Lớp 14 chỉ còn nhiều nhất mười người ở lại trong lớp.

Đường Nhân không nói chuyện, cũng không có ý định đi về.

Hơn nữa lần này Tô Khả Tây có thể nói là đang trong giai đoạn tình cảm mãnh liệt, toàn tâm toàn ý tập trung học tập, chỉ còn thiếu việc cầm sách lên văn phòng hỏi giáo viên mà thôi.

Đường Nhân cũng mặc kệ chuyện của Lục Vũ và Tô Khả Tây.

Trong lúc cô đang ngẩn ngơ, trước bàn đột nhiên xuất hiện một tập tài liệu lạ, trên mặt tài liệu có ghi hai chữ vật lý to đùng.

Đường Nhân nhanh chóng nhìn sang, quả nhiên là Lục Trì đang ngồi bên cạnh cô.

Tô Khả Tây đã nhanh chóng chuồn lên bàn trên, nháy mắt với cô.

“Cậu tới... Có việc gì hả?” Đường Nhân chần chừ hỏi.

Lục Trì liếc cô một cái, sau đó quay đầu nhìn thẳng lên bảng đen, trong miệng cô nói ra mấy chữ: “Học... Học phụ đạo.”

Nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của anh, lại còn ráng cố gắng gồng mình, Đường Nhân nhìn không được nhếch miệng, cô nghiêng đầu nhìn anh: “Học phụ đạo cái gì? Con một sách.”

Lục Trì đẩy tập tài liệu qua: “Vật lý.”

Ngón tay đẹp mắt của anh đang gõ gõ lên tập tài liệu.

Đường Nhân cầm lấy tập tài liệu, lật vài trang, cảm thấy tập tài liệu này rất khác so với bản lần trước Lục Trì soạn giúp cô, quyển này thiên về phần lấy điểm số trong bài thi, bản kia thiên về luyện tập.

Cô gật gù đầu, ngồi thẳng người: “Được, bắt đầu thôi.” Cô tiến sát tới gần anh nhỏ giọng nói: “Vậy cậu chỉ là gia sư riêng của tớ thôi đó.”

Lục Trì ho nhẹ vài tiếng, không đáp lại cô, ngược lại mở tài liệu ra: “Làm... Làm cho xong đề... Đề này.”

Đường Nhân thu hồi ánh mắt, đáp: “Được.”

~

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó đã gần đến ngày thi.

Cả một học kỳ chuyên tâm ôn tập vì lần thi này, không chỉ học sinh căng thẳng, mà ngay cả giáo viên cũng căng thẳng.

Đoạn thời gian này, thành tích môn vật lý của Đường Nhân không khiến người ta thất vọng, giáo viên vật lý thay nhau dặn dò, muốn cô thoải mái, thả lỏng tinh thần.

Toàn tỉnh như nhau, nếu được lọt nhóm mười người đứng đầu thì cực kỳ vẻ vang.

Lâm Nhữ nói: “Nhất định không được rớt, sai một điểm là thua cả ngàn người, một điểm thôi là có thể thay đổi cả tương lai đó.”

Năm ngoái thủ khoa và người đứng nhì chỉ chênh lệch đúng một điểm, đừng nói bọn họ cảm thấy tiếc, chỉ sợ hai học sinh một người thì cảm thấy may mắn, người kia lại hối tiếc.

Cái danh thủ khoa toàn tỉnh thật sự có sức hút lớn.

Đây là lần đầu tiên toàn tỉnh tổ chức thi thử, mặc dù còn có thi thử lần hai lần ba.

Lâm Nhữ mỉm cười: “Trong thời gian này, thành tích môn vật lý của em đã tiến bộ hơn rất nhiều, giáo viên vật lý có lời khen em, cứ tiếp tục phát huy như thế nhé.”

Mỗi giáo viên đều yêu thích học trò giỏi, mặc dù học sinh yếu kém cũng không đến nỗi nào, nhưng nếu thành tích của học sinh đạt được cao hơn thì đương nhiên sẽ vui hơn.

“Vâng.” Đường Nhân đáp lời.

Thành tích cái gì, cô cũng không quan tâm lắm, chỉ là thi thử thôi mà.

Còn nữa, cô cười ngọt ngào, trong khoảng thời gian này, tối nào Lục Trì cũng đến lớp cô, sau đó phụ đạo môn vật lý cho cô.

Ngay từ đầu cô nghĩ chắc cũng được một hai lần gì thôi, ai ngờ rỗng rã liên tục gần nửa tháng, đến chính cô còn cảm thấy hoảng sợ nữa mà.

Cho dù cô có nói thế nào đi nữa thì Lục Trì cũng không nghe.

Điểm số môn vật lý của cô ngày được cải thiện, cuối cùng cũng nắm chắc được ở một mức độ nhất định, chỉ kém điểm tối đa một hai điểm, có lần còn đạt được điểm tối đa.

Cô vốn ghét những dạng toán liên quan đến sơ đồ hình vẽ, đã không thích thì cũng không muốn động não.

Nhưng Lục Trì lại ép buộc cô, anh còn tìm những dạng toán liên quan đến sơ đồ hình vẽ, bắt buộc cô phải động não giải bài.

Nhưng dù sao được người cô thích phụ đạo, tâm tình cũng tốt hơn.

~

Ngày thi, để không xảy ra gian lận nên ở trường thi được xáo trộn, cả giám thị coi thi cũng từ trường khác tới.

Buổi sáng Đường Nhân vừa rời giường, chỉ nghe thấy Trương Mai ở bên kia la oai oái: “Hội hộp quá, không biết có làm được hay không đây, nếu năm nay thi không được thì đừng nghĩ tới năm sau...”

Đã là gần cuối tháng giêng, tương đương với gần cuối năm, thi xong thì được nghỉ phép về nhà, cho nên các bạn học ai cũng lo lắng qua năm mới thì không tốt.

Trương Mai mặc quần áo đang hoảng, ánh mắt u oán nhìn Đường Nhân thay quần áo: “Tớ ước được bình tĩnh giống như cậu.”

Đường Nhân không nâng mí mắt, nói: “Hâm mộ đến vậy cơ á.”

“Ừ.”

Vài học sinh đi đến căn tin, vì đến sớm nên cũng không cần xếp hàng, mang theo sữa đậu nành và bánh bao trên đường vừa đi vừa ăn.

Thời tiết mùa đông lạnh thấu xương.

Tối hôm qua còn có tuyết rơi, ở trường học không có người dọn tuyết, nên bây giờ đi dẫm lên tuyết nghe âm thanh xôm xộp bên tai.

“Đường Nhân, người phía trước có phải Lục Trì nhà cậu không?” Trương Mai đột nhiên mở miệng.

Đường Nhân giương mắt nhìn qua, cái bóng dáng quen thuộc kia không phải của anh thì còn là của ai nữa chứ.

Lục Trì đang đi cùng Lộc Dã và Đường Minh, Lộc Dã và Đường Minh đang so bì đúng sai, Lục Trì đi bên cạnh yên tĩnh lại vững vàng.

Đường Nhân hút lấy hút để sữa đậu nành, sau đó tăng tốc độ đi tới.

Tô Khả Tây và Trương Mai còn mở miệng nói: “Cố lên cố lên!”

...

Lục Trì đột nhiên bị ai đó vỗ vào bả vai, anh quay đầu về bên trái, không có ai.

Đường Nhân xuất hiện ở phía bên phải: “Sao cậu ngốc quá vậy.”

Đột nhiên có người xuất hiện, Lộc Dã và Đường Minh hoảng sợ nhảy dựng lên: “Á.”

“Lục Trì, tớ đột nhiên nhớ ra mình chưa ăn no lắm, tớ đi mua thêm cái bánh bao.” Lộc Dã nói.

Đường Minh theo sát phía sau: “Tớ nữa! Tớ phải mua thêm sữa đậu nành!”

Hai người nói xong rồi bỏ đi, Lục Trì động đậy môi muốn nói, nửa ngày cũng không thốt nên lời, một lúc sau bắt đầu quay đầu lại.

Đường Nhân hút sữa đậu nành: “Lục Trì, lâu không gặp, có nhớ tớ không.”

“...” Lục Trì cảm thấy có gì đó sai sai, anh đáp lại một cách máy móc: “Mới gặp... Gặp tớ hôm qua mà.”

Rõ ràng tớ hôm qua còn giúp cô học phụ đạo, làm gì có chuyện lâu rồi không gặp mặt.

Đường Nhân không biết xấu hổ, nói: “Cả đêm thời gian dài như vậy đương nhiên là tớ chờ không được rồi.”

Lục Trì yên lặng, đứng ra anh không nên lên tiếng mới phải.

Y như rằng tất cả học sinh đều bị xáo trộn lên hết, cô và Lục Trì một người ở lầu một, một người ở lầu ba, một người ngồi ở góc khuất phía đông, một người ở góc khuất bên phải.

Lục Trì không nói nữa, lập tức đi về phía trước.

Đường Nhân đi bên cạnh nói không ngừng những chuyện trên trời dưới đất.

Đường Minh và Lộc Dã đi phía sau, có thể nghe thấy giọng nói của Đường Nhân.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tiếp xúc hơn nửa học kỳ, bọn họ đều biết rõ tính tình Lục Trì không thích nghe những chuyện tầm phào.

Hôm nay mặt trời mọc phía tây sao?

~

Sau khi thi xong còn sớm, trường học khuyến khích học sinh ở trong lớp tự học, dù sao cũng còn dư thời gian của nguyên một tiết mới đến giờ ăn trưa, không thể lãng phí.

Được một nửa thời gian tự học thì bên ngoài đột nhiên trời mưa. Trời mưa cực kỳ lớn, làm tan đi một chút tuyết, khiến đường đi trở nên khó khăn hơn.

Tô Khả Tây nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Hên quá, tớ có mang theo ô.”

Trận mưa này quá lớn, coi như là trận mưa đầu tiên của mùa đông, tiếng mưa rào rào ngoài cửa sổ nghe rõ mồn một cho dù có đóng cửa sổ.

Trong lớp thỉnh thoảng có mấy học sinh than thở chuyện không mang ô.

Đường Nhân không lên tiếng, quay quay cây bút, cô luôn có hai cây ô, một cái để phòng học, một cái ở ký túc xá.

“Ai da, chắc chút nữa sẽ có rất nhiều người đội mưa về đây.” Tô Khả Tây nói.

Tất cả mọi người đang hỏi xung quanh xem ai mang theo ô, sau đó xin đi nhờ ô về ký túc xá, dù sao cũng đều ở chung một chỗ.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, mọi người vội vàng tràn ra ngoài.

Đường Nhân đi cuối cùng với Tô Khả Tây, di chuyển chậm chạp.

“Cái đó...”

Tô Khả Tây vừa quay đầu thì thấy một cảnh tượng không dám tin, cô ta dụi mắt, chần chừ kéo tay áo Đường Nhân.

Hai người bọn cô vừa đi xuống tới chỗ rẽ lầu một, từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy tình hình phía dưới.

Trời mưa cực kỳ lớn, khiến mọi thứ xung quanh trông mơ hồ.

Lục Trì đứng ở trên hành lang đối diện, trông thấy trời mưa nên bước chân có chút chần chừ, trên khuôn mặt thanh tú lộ rõ vẻ bức dọc.

Đường Nhân ném sách cho Tô Khả Tây: “Mang về giúp tớ.”

Nói xong, cô cầm lấy ô của mình sai bước chạy ra ngoài.

Chưa đợi cô chạy đến bên cạnh, Lục Trì đã chạy ra khỏi hành lang, toàn thân đầm mưa được mấy giây đã ướt đẫm, quần áo dính sát vào người.

Vóc dáng anh cao, bước chân rất lớn, lại chạy gấp, Đường Nhân cầm ô chạy theo phía sau không kịp anh.

Mất sắp thấy anh chạy xa, Đường Nhân gọi to: “Lục Trì.”

Giữa trời mưa lớn, Lục Trì xoay người, mượn màn mưa mơ hồ nhìn cô.

Đường Nhân vội vàng chạy tới, cô thấp hơn anh một cái đầu, cũng chỉ có thể giơ cao ô lên, bất mãn nói: “Mưa to như vậy sao cậu không đi nhờ ô chung với bạn học?”

Cầm Lục Trì bạnh ra, từng giọt mưa đọng trên tóc, rơi xuống, cả khuôn mặt bị ướt mờ hơi nước, dâng lên một không khí mờ ám xung quanh.

Tóc đen bị nước bện thành từng sợi, che ở trên trán, làm nổi bật lên làn da trắng bạch của anh, tự dưng có một chút quyến rũ.

Nước mưa theo cổ anh rơi vào trong quần áo anh, yết hầu anh khẽ nhúc nhích.

Thực sắc tính dã*

Đường Nhân nuốt một ngụm nước bọt.

Cái này giống như một nữ nam đang tắm, không ngờ Lục Trì bị ướt mưa lại có bộ dáng này, vẫn một mực không lấy mắt kính xuống.

Lục Trì quay đầu đi chỗ khác, không nhìn cô.

Đường Nhân định nói cái gì đó, thì cái ô trong tay cô bị anh lấy qua, trên đỉnh đầu rơi xuống giọng nói trầm khàn: “Đi.”

“Ừ đi.” Cô bưng tỉnh.

*Thực sắc tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Đối với bộ dáng vội vàng của Đường Nhân, thì Lục Trì lại xem như không có gì.

Vóc dáng Lục Trì cao, rất thích hợp cầm ô, Đường Nhân ngoan ngoãn đi bên cạnh anh.

Đường Nhân nói: “Cậu không mang theo ô, sao không qua hỏi tớ, tớ có mang theo ô nè!”

Lục Trì nghĩ thầm, anh làm sao biết được cô có mang theo ô chứ.

Đường Nhân còn nói: “Ô của tớ cũng chính là ô của cậu.”

Những hạt mưa tiếp tục rơi trên mặt ô, phát ra tiếng lộp độp, áp đảo hết những tiếng ồn ào xung quanh.

Nhưng Lục Trì vẫn nghe rõ lời nói của Đường Nhân.

~

Cách căn tin một đoạn, bọn họ mới phát hiện ra đường đi đã bị ngập.

Học sinh có mang ô hay không mang ô cũng trực tiếp đi qua vũng nước, nước mưa đã ngập đến mắt cá chân, một màu vẩn đục không chịu nổi.

“Trời ơi, qua kiểu gì đây?”

“Hôm nay chắc khỏi ăn quá.”

“Hôm nay siêu thị nhỏ cũng không mở cửa, trong này lại ngập nước như vậy, chẳng lẽ phải đi qua sao ta?”

Bây giờ đang là mùa đông, lộp nước chắc chắn rất lạnh, hầu như mọi người không biết phải làm sao, nhưng lại không thể không ăn, rồi rầm lao xao một đoàn.

Chuyện này khiến không ít người tụ tập xung quanh.

Có vài tiếng kêu rên vang vọng ở phía trước.

Lục Trì và Đường Nhân cũng dừng lại ở bên kia không nhúc nhích.

Đường Nhân cúi đầu nhìn đôi giày đi tuyết của mình, hôm nay lại là giày cỏ thấp, nước ngập tới mắt cá chân, chắc chắn nước sẽ vào trong giày nếu lội qua nước.

Cô khẽ thở dài.

Cô ghét nhất cảm giác giày bị thấm nước, dính dính lạnh lạnh, cực kỳ khó chịu.

Lục Trì cũng cúi đầu, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào đôi giày của cô.

Một lúc lâu sau, anh mở miệng hỏi: “Ồ ký túc xá có... Có đồ ăn vặt không?”

“Hôm qua mới ăn hết.” Đường Nhân khổ sở lắc lắc đầu, hôm qua cô và Tô Khả Tây đã lấy ra ăn hết.

Trong ánh mắt Lục Trì lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Đang khi nói chuyện lại có vài người trực tiếp lội qua nước, đứng trên bậc thang la oai oái, cởi giày ra vắt nước, mùa đông đi giày bông lại còn lội nước nên nước thấm đầy vào giày.

Đường Nhân lại thở dài, kéo kéo anh: “Chúng ta cũng lội qua đi.”

Nói xong cô đưa một chân ra.

Đúng lúc này, Lục Trì đột nhiên giữ cô lại, trực tiếp nhét ô vào trong tay cô, một giây sau lập tức bế cô lên.

Đến bản thân Đường Nhân còn chưa kịp phản ứng, cô mở to hai mắt.

Cô hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Lục Trì bình tĩnh trả lời: “Lội... Lội nước.”

“...” Đường Nhân nắm lấy áo anh: “Đang mùa đông, tớ lại nặng nữa, cậu bế tớ sao nổi?”

Lục Trì: “...” Rõ ràng rất nhẹ.

Anh không phản bác, nhấc chân lội qua nước.

Đường Nhân vui sướng ở trong lòng Lục Trì, cười trộm.

Cảm giác này giống như lần trước cô hôn trộm anh, buổi tối trốn trong chăn cũng có thể tự bật cười.

Đường Minh và Lộc Dã cũng đứng trong đám người tụ tập quanh vũng nước.

Hai người rồi rầm nửa ngày, quyết định quay lại ký túc xá, lần trước còn dư thùng mì tôm, về ăn tạm, dù sao cũng không phải lần một lần hai ăn mì tôm.

Ai ngờ vừa quay đầu lại thấy Lục Trì đang khom lưng bế Đường Nhân lên.

Vu Xuân lao ra từ trong đám người, la lớn: “A.”

Anh ta vội vàng hét lên: “Tránh ra tránh ra! Mau nhường đường!”

Cả đám người đang chăm chú nhìn vũng nước thì lập tức quay đầu lại, chứng kiến thấy một màn kinh thiên động địa, bỗng chốc ào ào tránh ra hai bên.

Cảm giác hôm nay đã thấy được chuyện tình...

Lục Trì nghiêm mặt, nhất là khi phát hiện tất cả ánh mắt của mọi người đang tập trung trên người mình, thì hô hấp anh ngày càng nặng nề hơn.

Mắt anh nhìn thẳng phía trước, trực tiếp lội qua vũng nước.

Trong chớp mắt, hai người đã đứng trên bậc thang trước cửa căn tin.

Các nữ sinh vây xem cũng không nhận được bàn tán to nhỏ, tâm tình thiếu nữ như muốn nổ tung, quên luôn cả việc bọn họ chưa ăn cơm.

Đường Minh hỏi: “Có phải tớ vừa nằm mơ không?”

Lộc Dã đáp: “Mơ giữa ban ngày rồi.”

Cho dù đã từng nhìn thấy những hình ảnh hơi thân mật của hai người trước đó, nhưng cũng không ngờ hôm nay Lục Trì dám bế Đường Nhân vào lòng trước mặt nhiều người như vậy.

~

Trong căn tin rất ít người.

Lục Trì và Đường Nhân vừa vào đã được trực tiếp lấy cơm, vốn định mang về ăn, nhưng bây giờ chỉ có thể ngồi ở căn tin ăn.

“Phải yêu cầu trường học thay đổi món ăn mới được.” Đường Nhân dùng muỗng đâm đâm đĩa cơm, “Cậu nhìn cậu xem, gầy như vậy rồi.”

Lục Trì: “...”

“Mà béo quá cũng khó nhìn.” Đường Nhân xoa xoa mặt, nhìn anh chăm chăm, “Thôi thôi cứ như bây giờ đi.”

Lục Trì ghen nửa ngày, cuối cùng nhận không được ngắt lời cô: “Ăn... Ăn cơm đi.”

“Được được được.” Đường Nhân bĩu môi.

Trong trường học có không ít các cặp đôi, nhất là học sinh cấp ba, áp lực học tập càng lớn, ngược lại càng nảy sinh tình cảm.

Trong trường học nội trú, ngoài lớp học ra thì chỉ có căn tin mới là nơi có thể vun đắp tình cảm.

Bởi vì ở bên ngoài đều có các giáo viên theo dõi, thầy giám thị có tiếng phát hiện ra những cặp đôi vụng trộm, sau đó trong giờ chào cờ sẽ đọc tên lên trước toàn trường.

Đường Nhân nhìn chăm chăm một cặp đôi ở bàn phía sau lưng Lục Trì.

Hai người đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, căn tin vẫn còn nhiều cặp đôi vụng trộm đút cho nhau ăn, vừa nhìn nhau vừa cười tình ý nồng đậm.

Đường Nhân đột nhiên ngừng tay: “Lục Trì, tay tớ bị đau.”

Lục Trì nhìn cô, bày ra vẻ mặt nghi ngờ. Đường Nhân bày ra bộ dáng thê thảm: “Cậu đút tớ ăn đi.”

“...” Lục Trì không thèm để ý đến cô nữa, tiếp tục ăn cơm.

Kết quả nửa ngày không nghe thấy người đối diện lên tiếng, anh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Đường Nhân đang nhìn anh, đôi mắt giống như một chú mèo con đáng thương.

Anh dừng lại, hai hàng lông mày nhíu lại.

Một lúc sau, Lục Trì duỗi tay dùng muỗng của Đường Nhân xúc một muỗng cơm, đưa tới trước mặt cô, mặt không biểu cảm: “Ăn.”

Đường Nhân không khách khí, há miệng ăn, nói mập mờ: “Cậu đút tớ ăn không giống gì hết.”

Lục Trì không còn gì để nói, không giống cái gì, chỉ là đút cơm thôi mà.

Cũng may trong đoạn thời gian còn lại Đường Nhân không yêu cầu gì quái đản nữa, anh cũng thăm thò phào nhẹ nhõm.

Chờ sau khi anh ăn xong, Đường Nhân đặt đĩa xuống, đột nhiên nhướn người về phía trước nói: “Tớ đáng yêu như vậy, sao cậu lại không rung động chứ? Hừ.”

Lục Trì bị tiếng “Hừ” cuối cùng của cô hăm dọa.

~

Ăn cơm tốn không ít thời gian, lúc đi ra ngoài thì trời đã tạnh mưa.

Vũng nước mưa lớn ban nãy đã rút bớt, bây giờ chỉ còn một lớp mỏng.

Hai người đi từ căn tin quẹo vào đường đi về phía ký túc xá.

Ký túc xá gần căn tin, từ căn tin đi xuyên qua hành lang ra ngoài, đi về phía trước thêm một chút nữa là thấy được khu ký túc xá.

Trong hành lang có hơi tối.

Lục Trì đi trước, Đường Nhân đi phía sau nghe thấy tiếng nam sinh kêu lên: “Á, đau quá.”

Cô vội vàng chạy lại.

Đúng lúc đèn hành lang đột nhiên sáng lên, Đường Nhân thấy rõ cảnh tượng ngay trước mắt, ngẩn người.

Biết Lục Trì đã được mấy tháng, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy được khuôn mặt khi không mang kính của anh, gương mặt mê hoặc, đôi mắt dài hẹp, khiến người khác phải nhìn ngẩn mặt.

Cực kỳ đẹp trai.

Nam sinh bị đụng đầu cũng ngẩng người nhìn Lục Trì.

Một giây sau, Lục Trì lạnh lùng nói: “Cút.”

Bộ dáng hoàn toàn bất đồng với hình ảnh lạnh lùng thường ngày của anh.

Nam sinh bị giật mình, đánh rơi kính Lục Trì trên mặt đất, bị anh hù dọa, bỏ chạy biến mất chỗ cầu thang.

Lục Trì xoay người nhặt kính, Đường Nhân lại nhanh chân hơn chạy lên nhặt lấy mắt kính.

Cô hỏi: “Cậu sao vậy?”

Lục Trì đột nhiên mím môi, mặt mày lạnh lùng thường ngày nhăn nhó.

Anh nhìn thẳng vào mắt Đường Nhân.

Trong nháy mắt, trong lòng Đường Nhân hét lên “Đừng nói Lục Trì học được cách quyến rũ người khác” chứ...

Nhưng chưa được bao lâu thì mắt anh dần dần đỏ lên, anh quay đầu đi chỗ khác, đưa tay lấy lại mắt kính trong tay Đường Nhân, đeo lên.

Đường Nhân rõ ràng thấy anh run run.

Sau khi đeo kính lên thì Lục Trì khôi phục lại bộ dáng thường ngày, lạnh lùng kín đáo, hoàn toàn khác với bộ dáng vừa rồi.

Hai người duy trì tư thế ngồi chồm hổm trên mặt đất, không khí như ngừng lại.

Đường Nhân cúi đầu, hỏi: “Lục Trì, sao cậu lại đeo kính không có độ?”

Vừa rồi cô nhặt mắt kính lên phát hiện ra mắt kính hoàn toàn không có độ.

Hồ hấp của Lục Trì như bị ngừng lại.

Trong hành lang trở nên yên tĩnh, Lục Trì cứng người không động đậy, môi mím thành một đường.

Đường Nhân chân chừ mở miệng: “Lục Trì, cậu... Ngẩng đầu lên?”

Lục Trì chớp chớp mắt, không nhìn cô: “Không.”

Đường Nhân phát hiện, từ nãy đến giờ Lục Trì không nhìn cô, thậm chí còn nhắm mắt lại.

Anh rõ ràng là không muốn ai nhìn thấy.

Nhưng anh có đôi mắt đẹp như vậy, tại sao phải giấu đi, Đường Nhân có chút không hiểu.

Cô cân nhắc một chút, lại mở miệng hỏi tiếp về vấn đề nhạy cảm: “Lục Trì, sao cậu lại đeo kính?”

...

Ký ức được anh cất giấu sâu trong lòng lại xuất hiện lên một lần nữa.

“A, Lục Trì là con gái!”

“Không đúng không đúng, là con gái, con gái! Ha ha ha!”

“Mau lột quần nó ra, nhất định là giả trai để chơi chung với bọn mình, không biết xấu hổ mà!”

Năm đó lớp năm, sau khi tan học có vài học sinh tụ tập nơi một góc phòng học.

Từ trong khe hở có thể thấy một cậu bé xinh trai đang bị một đám người vây quanh, trong hốc mắt đầy nước mắt, khóc lóc nói: “Không... Không được...”

“Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!” Bọn họ làm mặt quỷ, duỗi tay túm lấy quần áo cậu bé, “Có đúng mày là con gái không, tại sao phải giả trai?”

...

“Đều là con nít, đùa giỡn thôi mà, sao lại nghiêm trọng như vậy, Dương Dương nhà tôi chỉ là hơi nghịch ngợm một tí, đúng không Dương Dương?”

“Cô giáo, cô xem lại đứa bé đó có chộc mấy bé trai này trước hay không, nếu không thì mắc gì mấy đứa nhỏ lại vây xung quanh, tôi nghi mọi chuyện là do cậu bé đó gây ra!”

“Cô giáo Lý, con trẻ không hiểu chuyện, xin lỗi nhau là được rồi.”

...

Lời nói đứt quãng kết hợp thành vài bức ảnh rời rạc.

Đường Nhân dường như có thể hiểu cảm giác bất lực của Lục Trì khi đó, cộng thêm sắc mặt của những người khác, khiến cô hận không thể có mặt ngay tại lúc đó.

“Tớ... Tớ đi đây.” Lục Trì nói.

“Lục Trì.” Đường Nhân đột nhiên lên tiếng.

Cô nâng cằm anh lên, sau đó dùng hai tay ôm lấy mặt anh, nghiêm túc nói: “Cậu nên biết là do trời sinh cậu trông rất đẹp trai, những người khác không có ai đẹp trai bằng cậu.”

“Bọn họ chỉ đang ghen tỵ với cậu thôi.” Cô nói.

Lục Trì mở mắt, đối mắt với Đường Nhân xuyên qua tròng kính.

Đôi mắt của Đường Nhân sáng long lanh giống như những vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 33

Editor: Trà Đá.

Hai người đối mặt một lúc, trên hành lang truyền đến tiếng nói chuyện.

Lục Trì lập tức đứng lên, đẩy tay cô ra, quay mặt rời đi.

Đường Nhân đứng lên sát theo sau, nhìn thấy tay anh rũ xuống, nhanh chóng cầm lấy: “Chỉ mình tớ thấy cậu đẹp trai là được rồi.”

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng cũng sợ nếu câu nói này không khiến tâm trạng anh khá lên, thì sợ rằng hai người sẽ như người xa lạ.

Lục Trì mỉm môi, không đáp lại cô.

Đường Nhân đang đợi phản ứng tiếp theo của Lục Trì, cũng cảm giác được tay cô đang được anh nắm lấy, một giây sau anh kéo tay cô đi về phía trước.

Anh không buông tay cô ra.

Đường Nhân cực kỳ ngạc nhiên, trong lòng mừng rỡ như muốn nhảy lên.

Cô biết rõ loại ám ảnh tâm lý này khó có thể vượt qua, cũng định bụng sẽ chuyển chủ đề, nhưng cô không ngờ lại có kết quả như thế này.

Nói cách khác, Lục Trì không bài xích cô nữa.

Trong lòng Đường Nhân thở phào nhẹ nhõm, mặc dù cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế cô cũng hiểu rõ tầm nghiêm trọng của sự việc.

Nhất là chuyện khiến Lục Trì bị ám ảnh tâm lý tạo nên hậu quả nghiêm trọng như vậy, nếu như cô nói không đúng lúc, thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng cho đến hiện tại mọi thứ cũng đang rất tốt.

Hành lang không dài, chưa được mấy phút hai người đã đi đến cuối hành lang, trời bên ngoài rất sáng, cũng chiếu vào cuối hành lang một chút, có thể thấy học sinh đang đi tới đi lui.

Trước khi tới cửa, Lục Trì rút tay về.

Đường Nhân cũng đoán được, chỉ thầm cười trộm, trước khi ra ngoài, còn vẫy tay về phía anh: “Chiều gặp cậu sau.”

Khuôn mặt cười tươi sáng rỡ, ngũ quan sinh động.

Lục Trì nhìn cô, trong đầu không khỏi suy nghĩ anh chưa từng thấy cô có cảm giác tự ti về bản thân, cả ngày chỉ thấy cô tự tin tỏa sáng.

Nhưng mà... Về điểm này thì anh luôn luôn thiếu sót.

Những lời nói cười nhạo ngày xưa vang lên bên tai, sắc mặt anh dần dần tối đi, lồng ngực cũng có cảm giác rất khó chịu.

Trong thoáng chốc, câu nói kia của cô lại đột ngột xuất hiện, xua tan mọi bóng tối trong lòng anh.

Lục Trì đưa mắt nhìn bóng dáng Đường Nhân biến mất vào bên trong ký túc xá, khóe môi không nhịn được cong lên.

~

Thi cũng nhanh, kết thúc cũng nhanh, điểm số cũng có rất nhanh.

Tất cả ánh mắt của giáo viên hoàn toàn tập trung vào bảng điểm.

Tuy đây không phải là bài thi chính thức, nhưng độ khó cũng ngang ngửa bài thi vào đại học, hơn nữa bảng xếp hạng thành tích của toàn tỉnh cũng được công bố cho tất cả các trường, để thầy cô giáo dễ dàng nhìn ra việc học tập của trường mình như thế nào.

Nhà trường đương nhiên lo lắng, phát phiếu điểm cho từng giáo viên, tặng thêm mỗi giáo viên một bảng thành tích toàn tỉnh.

Toàn bộ phòng làm việc ở tầng ba cao trung cầm bảng thành tích, cực kỳ vui sướng.

Chủ nhiệm lớp tự nhiên, thầy giáo Ngô cầm bảng thành tích, thấy Lục Trì đứng nhất toàn tỉnh thì dường như muốn bay lên.

Đương nhiên là thầy giáo Ngô biết rõ Lục Trì là thiên tài, thỉnh thoảng cũng có sai vài chỗ.

Đây là học sinh mà thầy giáo Ngô cực kỳ thích, mặc dù rất thông minh, nhưng lại không kiêu ngạo, mỗi lần thầy giáo Ngô vô tình thấy Lục Trì thì anh đang đọc sách, tham khảo sách vở tài liệu cũng nhiều hơn các học sinh khác, hơn nữa đối với những bài toán dạng hình học thì đều nắm vững trọng tâm.

Các giáo viên đã không ít lần khen ngợi Lục Trì, thông minh lại chịu khó học tập, sao có thể không thành danh cho được.

“Nếu cứ tiếp tục giữ vững phong độ như vậy thì chắc chắn dành được ghế thủ khoa.”

“Nhìn điểm số này, ôi trời, nếu năm đó tôi mà đạt được số điểm này, thì không phải đã đậu vào đại học Thanh Hoa rồi sao?”

“Thầy giáo Ngô chuẩn bị tiền thưởng mời mọi người ăn cơm nhé!”

Không chỉ thủ khoa được bộ giáo dục tặng thưởng, mà trường học cũng sẽ thưởng cho giáo viên chủ nhiệm lớp thủ khoa, cực kỳ xa xỉ.

Thầy giáo Ngô cười nói: “Đương nhiên rồi.”

Lâm Nhữ xem bảng điểm, không khỏi có chút lo lắng.

Trong khoảng thời gian này, điểm số của Đường Nhân vẫn rất tốt, điểm số môn vật lý rất ổn định, nhưng chỉ sợ giữa chừng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, thì có sẽ rất nguy hiểm.

Sau khi thấy tên Đường Nhân đứng thứ ba toàn tỉnh thì mới thờ phào nhẹ nhõm, lại nhìn đến môn vật lý, quả nhiên chỉ thiếu hai điểm.

Ngày xưa toàn mất tám chín điểm môn vật lý, bây giờ có thể tạm yên tâm rồi.

Vào giờ tự học buổi tối, cô gọi Đường Nhân: “Đường Nhân, điểm thi lần này của em rất tốt, tiếp tục phát huy, em đã tiến đến gần cổng trường đại học rồi. Chỉ còn hai lần thi thử nữa thôi, nhất định không được lơ là.”

Rất nhiều học sinh đạt được thành tích tốt rồi thì lập tức lơ là, đến khi thi thử lần hai lập tức bị thấp điểm, nếu như còn hăng hái thì tốt hơn một chút, nếu vẫn tuột dốc không phanh thì cơ hội vào đại học coi như chấm hết.

Lâm Nhữ cũng không hi vọng chuyện này sẽ xảy ra với Đường Nhân.

Đường Nhân cầm lấy bảng điểm, ánh mắt rơi vào điểm số môn vật lý, hơi nhíu mày, cô vậy mà không nghĩ bản thân có thể làm tốt đến vậy...

Sau đó cô đưa mắt nhìn thấy số “3” chói mắt.

Đường Nhân đột nhiên không vui.

Thành tích của Lục Tri đã sớm được truyền ra khắp toàn trường, anh đứng thứ nhất toàn tỉnh, cô đứng thứ ba, còn có một người đứng thứ hai, khiến cho cô không vui.

“Cô Lâm, cô biết điểm của người đứng thứ hai không ạ?”

Lâm Nhữ sững sờ, hỏi lại: “Người đứng thứ hai?”

Đường Nhân gật đầu: “Đứng thứ hai toàn tỉnh ý cô.”

Lâm Nhữ lắc đầu: “Cái này cô không rõ, cô mới vừa cầm bảng điểm thôi, đề cô đi hỏi thầy Ngô, chắc thầy ấy biết.”

Nói xong, cô giáo Lâm quay lại phòng làm việc.

Thầy giáo Ngô đương nhiên ngoại giao nhiều, biết được nhiều giáo viên ở các trường khác, vừa nghe Lâm Nhữ hỏi, suy nghĩ một chút thì trả lời: “Người đứng thứ hai á? Hình như là nam sinh học Nhất Trung, tên gì thì tôi quên rồi, nghe đâu là học sinh đứng nhất Nhất Trung.”

Lâm Nhữ nói lại với Đường Nhân, còn muốn hỏi cô vì sao, sau khi quay lại phòng làm việc mới nghĩ đến việc bản thân bị Đường Nhân lợi dụng lấy đáp án.

Trở lại lớp học, Đường Nhân chống cằm chờ đợi.

Tô Khả Tây còn chưa biết điểm số của mình, cô nhìn bộ dáng của Đường Nhân, suy đoán không biết có chuyện gì, hỏi: “Sao vậy?”

“Tớ đứng thứ ba toàn tỉnh.”

“Thành tích vậy mà còn rầu rĩ không vui gì hả?” Tô Khả Tây trừng mắt, “Vậy chắc tớ phải khóc chết mất.”

“Người đứng thứ hai ở Nhất Trung.”

Tô Khả Tây hỏi: “Mắc gì cậu đi hỏi chuyện đó, đâu có liên quan gì đến cậu.”

Đường Nhân nghiêng đầu nhìn cô ta, nói: “Tớ với Lục Tri bị ngăn cách bởi người đứng thứ hai, đương nhiên cần phải biết rõ là ai chứ.”

“...” Tô Khả Tây nhịn không được nói, “Ghen gì mà ghen kinh vậy, đến cái này cũng nghĩ ra được.”

Sau giờ tự học tối, Đường Nhân chạm mặt Lục Tri ở bậc cầu thang.

Hai người đi xuống cầu thang cùng nhau, Đường Nhân đột nhiên lên tiếng: “Tớ chỉ đứng thứ ba.”

Lục Tri đột nhiên nghe thấy cô nói như vậy, không hiểu, ngược lại còn cảm thấy trong giọng nói cô có chút khó chịu, mở miệng: “Tốt... Tốt lắm.”

Mượn ánh sáng mờ mờ ở cầu thang, Đường Nhân sâu kín nhìn anh: “Cậu đứng nhất, ở giữa tớ và cậu còn một người đứng thứ hai chen vào.”

Ngụ ý rất rõ ràng.

Lục Trì thiếu chút nữa bị hụt chân: “...”

~

Ba ngày sau khi bảng thành tích được công bố, bài thi cũng được giảng giải hết, thì lớp đặc biệt cũng bắt đầu.

Lớp đặc biệt hội tụ những học sinh có thành tích cao trong kỳ thi vừa rồi, giáo viên giảng dạy lớp đặc biệt cũng là giáo viên giỏi nhất, chủ nhiệm lớp cũng là người có kinh nghiệm nhiều năm.

Đường Nhân đương nhiên cũng có tên trong lớp đặc biệt.

Lớp đặc biệt được bắt đầu hoạt động sau kỳ nghỉ phép về nhà, cho nên mọi người cũng không gấp gáp.

Đường Nhân thích nhất là việc mọi học sinh trong lớp đặc biệt có thể tự chọn chỗ ngồi.

Có thể bước chân vào lớp đặc biệt thì đều là những học sinh có tính tự giác cao, nên chỗ ngồi cũng tùy ý do bọn họ chọn, lúc đầu khi quy định này được đưa ra thì cũng có vài giáo viên không hài lòng, nhưng về sau thấy học trò không có phản đối gì thì cũng nhắm mắt làm ngơ.

Sau khi về nhà thì khá rảnh rỗi, ăn cơm tối xong, Đường Nhân cầm di động chơi nửa ngày, đăng nhập Wechat.

Không biết Lục Trì đang làm gì.

Cô gửi tin nhắn đi.

Rất nhanh, bên kia trả lời lại bằng một dấu chấm hỏi.

Bản thân đã ít nói rồi, đến Wechat chỉ thích dùng ký hiệu.

Đường Nhân vào thẳng vấn đề chính: “Mai ra ngoài không?”

Lục Lục Lục: Không.

Đường Đường Đường: Ra ngoài với tớ đi.

Lục Lục Lục: Không.

Đường Nhân không hài lòng, xuất chiêu: “Điểm thi môn vật lý của tớ thiếu hai điểm, nên mới rớt xuống hạng ba, tớ cần học phụ đạo!”

Lục Lục Lục: ...

Đường Đường Đường: Cậu nói giúp tớ học phụ đạo mà, đã làm thì làm cho trót, không được đổi ý.

Một lúc sau, vẫn chưa thấy anh trả lời, Đường Nhân hừ hừ hai tiếng, ném điện thoại sang một bên, bắt đầu ăn vặt.

Ngay sau đó, tiếng điện thoại di động vang lên.

Cô vội vàng cầm lên, quả nhiên là Lục Trì trả lời: “...Được.”

Cảm thấy rất miễn cưỡng, Đường Nhân chép miệng.

Thêm một tin nhắn mới: “Chiều mai tại hiệu sách.”

“Không cho mình cơ hội chọn lựa luôn.” Đường Nhân nhìn màn hình di động, làm mặt quỷ.

Cô muốn mượn lý do đi mua tài liệu tham khảo để ra ngoài đi chơi với anh, ai ngờ lại bị Lục Trì phát giác ra kế hoạch của cô.

Nhưng cũng thật thú vị.

Bộ dáng thú vị này của anh khiến cô yêu thích không muốn buông tay.

~

Thứ bảy tuyết vừa mới rơi, chủ nhật đã ngừng, nhưng trên đường vẫn đọng lại không ít tuyết, được quét qua hai bên đường.

Đường Nhân gần đi tới trước cửa hiệu sách đã thấy Lục Trì đứng đó.

Anh mặc áo ấm dày, dài đến đầu gối, thân hình anh cao lớn vững chãi, trên cổ được quấn khăn quàng cổ caro màu tối, từ góc độ của cô thấy nửa khuôn mặt anh bị chôn trong khăn quàng cổ, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt tinh xảo.

Chuyện khiến cô ngạc nhiên nhất chính là hôm nay Lục Trì không đeo mắt kính.

Tim Đường Nhân đập mạnh, trực tiếp chạy vội đến trước mặt anh: “Con mọt sách!”

Lục Trì theo phản xạ quay đầu lại.

Không còn mắt kính che đi đôi mắt dài hẹp xinh đẹp của anh, khiến đôi mắt anh sáng ngời trong suốt, hết lần này đến lần khác có ý quyến rũ người khác, hình ảnh tương phản này thật sự khiến người ta kích động.

Đường Nhân ngậy người nhìn anh.

Cô cực kỳ thích ngắm bộ đáng nghiêm túc sạch sẽ của Lục Trì.

Cô đột nhiên nhướn người tới, mặt dày nhỏ giọng nói: “Hôm nay tớ rất nhớ cậu.”

Lục Trì khẽ há miệng, gò má đỏ lên, khiến đôi mắt nổi bật sáng ngời, tim có chút đập nhanh, ánh mắt lay động, hỏi ngược lại: “Chẳng... Chẳng lẽ cậu không có việc... Việc gì làm sao?”

“Đương Nhiên là có chuyện cần làm chứ.” Đường Nhân thả lỏng.

Cô lập tức nhón chân lên, môi cô cách môi anh chỉ vài milimet, nhẹ nhàng nói: “Ví dụ như... Nhớ cậu nè.”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chương 34

Lục Trì bị bộ đáng đột ngột này của cô làm cho im lặng không biết nói gì.

Anh lùi lại một bước, kéo giãn khoảng cách, quay mặt đi chỗ khác, giọng nói trong khăn quàng cổ có chút khó chịu: “Vào... Vào thôi.”

Đường Nhân đứng vững lại, đi theo sau anh vào hiệu sách.

Trước khi lên cầu thang, cô lại mở miệng hỏi: “Có phải cậu cố ý đúng không?”

“Hả?” Lục Trì không hiểu.

“Hôm nay cậu không đeo mắt kính, chắc chắn là tự tin mình có đôi mắt đẹp, cố ý quyến rũ tớ.” Đường Nhân dừng lại, lớn tiếng nói.

Hôm nay vừa mới thấy Lục Trì, cô đã bị bộ đáng kia của anh làm cả người cô xao xuyến.

Ban đầu cô cảm thấy anh rất xinh trai, bây giờ lại không đeo kính, cô lại cảm thấy anh rất đẹp trai, mặc kệ là gì thì cô đều thích.

Lục Trì dừng chân, lắc đầu.

“Thôi, hỏi cậu cũng bằng thừa.” Đường Nhân bĩu môi, dù sao anh chắc chắn là cố ý, “Haizz, đẹp trai có quyền.”

Lục Trì bị cô nói như vậy có chút chột dạ.

Anh nhìn xung quanh, hôm nay không có nhiều người trong hiệu sách, chỉ có bà chủ đang xem kịch trên tivi, âm thanh trong tivi có khi còn lớn hơn cả tiếng nói của Đường Nhân.

Anh ho nhẹ một tiếng, tiếp tục lên lầu cùng với cô.

~

Trong hiệu sách không có biển cổ gì.

Đường Nhân muốn mua thêm tài liệu tham khảo môn vật lý chỉ là cái có, hiện tại điểm số môn vật lý của cô khá ổn, nếu có thể kiếm thêm điểm môn ngữ văn, thì có thể vượt qua được người đứng nhì.

Hừ, cô chính là không vui vì đứng dưới người đứng nhì.

Lục Trì nhớ lại ngày đó, trông giọng nói và khuôn mặt của Đường Nhân có vẻ không vui khi thấy bảng thành tích, khiến anh không khỏi suy nghĩ.

May mắn người đứng nhì là một nam sinh, nếu là nữ sinh, chắc chắn cô lại càng không vui.

Anh hoàn hồn, thì Đường Nhân đã đi lên phía trước, thấy anh chưa lên kịp, cô đứng lại xoay người chờ anh.

“Nghĩ cái gì mà tụt lại phía sau vậy.” Đường Nhân hỏi.

Lục Trì lập tức trả lời: “Không có.”

Đường Nhân liếc anh, nhất định là anh đang suy nghĩ gì đó mà không chịu nói với cô.

Vừa đến giá sách bên kia, Lục Trì lập tức rút ra một quyển sách, Đường Nhân liếc mắt nhìn qua, phát hiện ra là sách vật lý.

Cô đi theo Lục Trì, cười ha ha.

Ngoài miệng thì nói không muốn đến, nhưng trên thực tế thì lại giúp cô chọn sách cực kỳ kỹ càng, đúng là nói một đằng làm một nẻo.

Lục Trì cứ đáng yêu như vậy đấy!

Đường Nhân không quá rầy anh, như một đuôi nhỏ đi theo sau anh, đi tới đi lui cũng không nói nhiều.

Lục Trì chọn đi chọn lại được mấy quyển, cầm đến quầy tính tiền.

Người thu ngân vẫn là Đinh Đồng.

Đinh Đồng không ngạc nhiên khi nhìn thấy hai người ở cùng nhau, chỉ lên cười.

Mặc dù trông bộ dáng của hai người như chưa nói lời yêu đương chính thức, nhưng chắc chắn ngày đó cũng không còn xa. Hơn nữa lần trước cô ta cũng có hỏi thăm tin tức về cô gái đi cùng Lục Trì.

Không ngờ rằng cô gái xinh đẹp đó lại nổi tiếng giỏi đánh nhau như vậy.

Không nói đến việc giỏi đánh nhau, mà thành tích học tập so ra cũng không thua kém Lục Trì, huống chi lần này thành tích mười học sinh giỏi nhất tỉnh được công khai, thấy Đường Nhân đứng ở vị trí thứ ba thì Đinh Đồng cực kỳ thần phục.

Trong danh sách có ba bốn học sinh Nhất Trung, đều thuộc lớp giỏi, vậy mà nữ sinh này lại có thể đứng thứ ba, như vậy cũng thật thông minh.

~

Ra khỏi hiệu sách đã là một tiếng sau.

Bên ngoài đột nhiên có tuyết rơi, bông tuyết không lớn không nhỏ bay khắp không trung, còn có cả gió lạnh, gió luồn vào trong cổ rất lạnh.

Đường Nhân nhăn mặt.

Cô không mang theo ô, rõ ràng là thời tiết không báo có tuyết rơi, sao bây giờ lại có.

Tuyết rơi nhiều như vậy, không dùng ô thì chắc chắn sẽ bị ướt.

Cô sợ lạnh, hôm nay nghe dự báo

nói không có tuyết rơi mới quyết định ra khỏi nhà.

Lục Trì im lặng quay lại hiệu sách.

Lầu một của hiệu sách bán văn phòng phẩm, còn có những vật dụng khác, đương nhiên là có cả ô, đặt trước

quay tinh tien

Lục Trì kiểm lời: “Ồ.”

Bà chùi lấy ra một cái: “Cái này hả? Mười đồng, Một cái sao?”

Chỉ là ô trong suốt dùng khi khăn cấp cho nên cũng không đắt, bán cũng được, dù sao có nhiều người không thích cầm ô khi ra ngoài.

Lục Trì dừng lại một chút, trả lời: “Một... Một cái.”

~

Đường Nhân vừa quay đầu lại đã không thấy Lục Trì đâu.

Cô nhìn xung quanh một chút, vừa đúng lúc thấy Lục Trì cầm cái ô từ trong hiệu sách đi ra: “Cậu đi mua ô hả?”

“Ừ.” Lục Trì đáp.

Một cái ô thì làm được gì?

Đường Nhân nghi hoặc, đang muốn đi vào mua thêm một cái ô nữa, chưa đợi cô xoay người đã bị Lục Trì kéo cánh tay.

Lục kéo có chút lớn.

Vừa quay đầu, đã thấy trên cổ được choàng một cái khăn
nuona cổ ấm áp

quàng cổ anh ấy.

Lục Trì quấn hai vòng khăn cho cô, mà khi anh dùng chỉ quấn một vòng.

Bây giờ cả khuôn mặt Đường Nhân đều bị chôn trong cái khăn quàng cổ dày như một chú sóc, Lục Trì cảm thấy buồn cười.

Thấy anh cười, Đường Nhân đuôi tay chọc chọc ngực anh: “Cười cái gì.”

Cách áo ấm dày là lồng ngực rắn chắc, Lục Trì lấy tay cô xuống: “Không có.”

Đường Nhân hừ một tiếng.

Sau khi chuẩn bị cho cô xong, anh mới mở miệng: “Đi... Đi thôi.”

...

Cửa hiệu cắt tóc cách đó không xa, phía trước cửa hiệu hoàn toàn bằng kính cho nên nhìn thấy được hết cảnh bên ngoài, Triệu Như Băng đang ngồi trên ghế sofa nghịch di động.

Một người phụ nữ đang làm tóc trước gương hỏi: “Như Băng, có bạn trai ở trường chưa?”

“Đi à, di nói cái gì vậy, con đang học năm cuối cao trung, sao có thể yêu đương được, con muốn đậu đại học đã.”
Triệu Như Băng nói.

Triệu Như Ý gật đầu hài lòng: “Bây giờ con không được yêu sớm. Đì dạy ở trường kia, có học trò yêu sớm nên thành tích lì tụt dốc không phanh, con dù sao cũng là con cháu nhà họ Triệu.”

Triệu Như Băng đáp: “Con biết rồi.”

Cô ta chỉ có một mục tiêu duy nhất đó chính là thi đậu đại học.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Triệu Như Ý soi gương một lần nữa, trong lòng vui vẻ.

Triệu Như Băng gật đầu, thu dọn đồ đạc, vừa quay người lập tức thấy cảnh tượng bên ngoài, không khỏi ngăn người.

Lục Trì và Đường Nhân cho chung một cái ô, đang đi ngang qua tiệm cắt tóc.

Cho đến khi hai người đi về phía trước, Triệu Như Băng vẫn chưa hoàn hồn.

Triệu Như Ý cầm túi xách đi ra, thấy cháu gái ngơ ngẩn, hỏi: “Sao ngẩn người ra vậy?”

Triệu Như Băng lập tức hoàn hồn, cúi đầu xuống nói: “Không có gì. Chúng ta đi thôi đi.”

“Ừ.”

Triệu Như Ý sinh nghi, hai người vừa đi ra khỏi tiệm cắt tóc, thuận mắt nhìn theo ánh mắt ban nãy của Triệu

Như Băng.

Bên ngoài tuyết rơi, người trên đường không nhiều, cả đoạn đường phía trước chỉ có một nam một nữ đi chung với nhau.

Triệu Như Ý hiểu ra, khinh bỉ nói: “Như Băng, đó là bạn học của con hả? Con gái con đứa lại ở chung một chỗ với con trai, chắc chắn là yêu sớm rồi, có phải thành tích cũng rất tệ đúng không?”

Triệu Như Băng mấp máy môi, không lên tiếng.

“Nhìn con kìa, chắc chắn thành tích hai đứa đó rất kém, con cũng không nên chơi cùng.” Triệu Như Ý nói, “Nếu không thì sẽ ảnh hưởng tới thành tích của bản thân.”

Sắc mặt Triệu Như Băng rất khó coi.

Thành tích của người ta không kém, ngược lại còn giỏi hơn cả cô ta.

Nhất là lần thi vừa rồi, cô ta chỉ đứng vị trí mười ba, còn kém xa so với hai người bạn họ.

~

Lúc đi ngang qua quán ăn, Đường Nhân mở miệng: “Tớ đói.”

Lúc Trì Nghiêng đầu nhìn cô: “Cậu muốn... Muốn ăn gì?”

Đường Nhân cười, một chuyển đến quán ăn đối diện, kéo tay anh chạy qua đường cái: “Cậu ăn ở tiệm này chưa?”

Lục Trì lắc lắc đầu.”

“Vậy hôm nay ăn thịt đi, tớ mời.” Đường Nhân nói.

Đây là tiệm mì gia đình mở cũng khá lâu, từ lúc Đường Nhân còn học tiểu học thì đã có tiệm mì này rồi. Bây giờ cô đã lên cấp ba, ông bà chủ vẫn còn tiếp tục kinh doanh tiệm mì.

Quán ăn không lớn, bên trong cũng chỉ có bảy tám cái bàn, bố trí gọn gàng sạch sẽ, không giống như những quán ăn cũ khác có rất nhiều bụi bặm tích tụ.

Cô vừa mới vào, bà chủ đang dọn dẹp nhìn lên, cười nói: “Nhân Nhân đến đó à.”

Đường Nhân mỉm cười.

Cô hỏi Lục Trì: “Cậu ăn cái gì?”

Lục Trì đưa mắt nhìn thực đơn dán trên tường, gọi món mì trộn mỡ hành.

“Vậy thì một phần mì trộn mỡ hành, một phần mì chua cay.” Bà chủ ở một bên nói, “Ngồi đi, có liền.”

Hai người vừa mới ngồi xuống, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

“Tôi đã nói với ông bà chủ nhiều lần rồi, không cần làm như

Coi ai nói với ông các nhieu cần rồi, không cần làm như vậy.” Bà chửi bắt măn nói, “Nói mà không nghe, lần sau còn như vậy thì ông đừng mong được vào bếp.”

Chưa được bao lâu, ông chửi phàn bác: “Ăn như vậy mới ngon. Bà đừng cần nhần tôi nữa, làm trễ nãi công việc của tôi, bà chửi thì phải ra dáng bà chửi, có ai như bà. Ra ngoài đi, tôi vừa mới mua bánh nướng để trên bàn đó.”

Hai người không to tiếng nữa, bà chửi đi ra ngoài.

Thấy nam sinh nhìn mình chăm chăm, bà chửi cười cười, đi đến bàn trong cùng thấy bánh nướng được để ở đó.

“Nhìn gì vậy?” Đường Nhân hỏi.

Lục Trì thu hồi tầm mắt, anh chẳng qua là thấy hai ông bà chửi mặc dù gây gổ nhưng đi để thấy có sự dịu dàng trong đó.

Đường Nhân thuận mắt nhìn theo hướng Lục Trì vừa mới nhìn, sau đó nhỏ giọng nói: “Bà chửi tiêm mỳ trước kia không được cha mẹ đồng ý lấy ông chửi, nhưng hai người lại muốn ở cùng nhau, nghe nói trước kia ông chửi không có gì trong tay hết.”

Sau đó hai người cố gắng có một quán ăn nhỏ.

Đường Nhân hâm mộ ông chửi ngày nào cũng đều đi mua bánh nướng mà bà chửi thích ăn nhất, mà món này phải chạy đến cuối phố mới có thể mua được.

Ông chửi đã từng kể qua làm như vậy để khiến bà chửi vui, bà chửi cũng đã khổ nhiều rồi.

Đường Nhân kể chuyện xưa cho Lục Trì nghe.

Ánh mắt Lục Trì lại nhìn về phía bên cạnh, không khỏi suy nghĩ về gia đình anh, mẹ anh vì anh nên cắn răng chấp nhận lấy ba anh, ai ngờ lại nhận được kết quả như ngày hôm nay.

Lần trước từ bệnh viện trở về, anh xin nghỉ vài ngày ở nhà chăm sóc mẹ, nếu không phải kỳ thi đến gần, thì anh đã nghỉ thêm vài ngày nữa rồi.

Vấn đề ly hôn này anh đã khuyên mẹ anh không chỉ một hai lần.

“Của cháu trai đây.”

Trong lúc Lục Trì đang ngẩn người, thì bà chủ đã lưng tôm mỳ đến trước mặt anh, tôm mỳ trên mớ hành khiến người ta nhỏ dãi.

Đường Nhân nhìn anh chằm chằm, cuối cùng tôm mỳ chua cay của cô cũng được lưng lên.

Lúc ăn đột nhiên yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Đường Nhân nghe thấy Lục Trì lên tiếng: “Cậu...”

Khuôn mặt Lục Trì bối rối, không còn khăn quàng cổ ngăn cản, cả khuôn mặt đều lộ ra vẻ đẹp trai như một vị thần.

Anh chớp mắt, giọng nói lí nhí: “Cậu... Vì sao lại

thích... Thích tớ?"

Đường Nhân sưng sờ.

Cô nhìn Lục Trì, hiếm khi thấy anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong ánh mắt xinh đẹp đó đang chứa đựng sự nghi hoặc.

"Chuyện này..." Đường Nhân cắn cắn dũa.

Sau đó cô cúi đầu dùng dũa đảo đảo tô mì: "Tớ thích ăn mì chua cay nhất."

Tô Khả Tây đã từng hỏi cô vì sao chỉ thích ăn mì chua cay, bởi vì cô ta cảm thấy ăn cũng được, thỉnh thoảng ông chủ nếm nếm thiếu gia vị thì sẽ mất ngon ngay.

Cô lại đưa mắt nhìn thẳng vào đáy mắt anh: "Thích là thích, đương nhiên vì tớ cảm thấy món đó ngon nhất."

Đường Nhân hỏi ngược lại: "Cậu có cảm thấy vậy không?"

Bởi vì thích anh cho nên cả thế giới đều trở nên ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 35

Trong quán ăn chỉ có hai người bọn họ, ông bà chủ ở trong bếp, sau khi Đường Nhân nói xong thì xung quanh đột nhiên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Lục Trì rầu rĩ đáp: "...Tớ... Không có tốt... Tốt như cậu nghĩ đâu."

Anh hoàn toàn không có gì tốt, Đường Nhân lại trái ngược với anh, bộ dáng tự tin, gia đình hạnh phúc.

Đường Nhân để đĩa xuống, nói: “Lục Trì, nhìn tờ này.”

Lục Trì ngẩng đầu nhìn cô.

Đường Nhân ngồi ngay ngắn, chân thành nói: “Cậu có chỗ nào không tốt, tớ cảm thấy cậu rất tốt, phương diện nào cũng hoàn hảo hết.”

Không đợi Lục Trì lên tiếng, cô bỗng nhiên giảo hoạt nói: “Hai tai hay bị đồ lên là đẹp nhất.”

Lục Trì: “...”

Anh không nên hỏi.

Bà chủ ở trong bếp ăn bánh nướng, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn hai người đang ngồi ở bên ngoài.

Mặc dù không nghe được nội dung, nhưng nhìn không khí giữa hai người hình như rất có tình ý.

Bà cũng đã trải qua thời tuổi trẻ, biết rõ tầm tuổi đó rất dễ rung động, mà tình yêu thời niên thiếu lúc nào cũng ngọt vô tận.

~

Sau khi ăn xong, Đường Nhân lại kéo Lục Trì đến khu vui chơi cách đó không xa.

Khu vui chơi này mới được xây dựng, có đầy đủ các trò chơi, người chơi ở bên trong không ít, là nơi thích hợp để bồi dưỡng tình cảm.

Trong khu vui chơi mở máy sưởi rất ấm áp.

Đường Nhân lấy khăn quàng cổ xuống, vắt lên cánh tay. Lên lầu hai, ánh mắt cô cố định ở một chỗ.

“...Sao em ngốc quá vậy.”

“Vậy anh chơi đi, xem có hơn em không!”

“...Ông đây chơi hơi bị giỏi đấy nhé.”

Đường Nhân đảo mắt, kéo kéo áo Lục Trì, nhỏ giọng nói: “Chúng ta chơi gấp thú đi, cậu biết chơi không?”

Lục Trì nhìn qua, suy nghĩ rồi nói: “Không... Không chơi.”

Thấy cô nhao nhao có vẻ muốn chơi, anh thuận tay kéo cổ tay cô qua, đi về phía kia.

Đường Nhân vụng trộm “A” một tiếng, hôm nay Lục Trì đổi tính sao? Sao lại chủ động như vậy, hay là lấy hết chủ động của cả đời dùng hết vào hôm nay rồi?

Vừa đúng lúc hai người ban nãy rời đi, không gặp được con thú nào.

Lục Trì nhét đồng xu vào, mở miệng: “Chơi.”

Đường Nhân không khách khí, duỗi tay nắm tay cầm.

Cô thật sự chưa chơi qua trò này, lúc còn nhỏ mẹ cô không cho cô chơi, nói gì mà có tính chất bài bạc, bát nháo lộn xộn.

Nửa ngày cũng chưa gặp được con thú nào, Đường Nhân tức giận đá cái máy.

Cô vụng trộm liếc nhìn Lục Trì, thấy anh không cười nhạo cô thì cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Một đời anh hùng bại trận vì trò gấp thú này.

Sau khi về nhất định phải nói với Trương Thu Hoan, nếu trước đây cho cô chơi, thì bây giờ nhất định sẽ khiến Lục Trì đổ cô rồi.

Đường Nhân hừ một tiếng: “Không chơi nữa.”

Khóe môi Lục Trì khẽ lộ ra đường cong, sau đó lại biến mất không thấy gì nữa.

Anh không trả lời cô, trực tiếp đi tới máy gấp thú, nhìn tới nhìn lui quan sát một hồi, mới nhét tiền xu vào.

Đường Nhân khoanh tay đứng phía sau anh, nghĩ thầm cô chơi không được, thì con một sách chơi thể quái nào được.

Chưa đầy mấy phút cô đã há hốc mồm.

Lục Trì chơi chưa đầy bao lâu đã có thể gấp được quá trời thú nhồi bông, anh còn kiên trì gấp tiếp.

Thấy mọi người tập trung vây quanh, còn có nhiều nữ sinh nữa, Đường Nhân lập tức hoàn hồn, kéo kéo Lục Trì: “Đủ, đủ rồi.”

Lục Trì chưa thỏa mãn, quay đầu lại nhìn hỏi: “Cậu... Cậu không chơi nữa hả?”

Đường Nhân gật gật đầu: “Lần sau chơi tiếp, cậu cứ tiếp tục gấp được thú nhồi bông thì ông chủ sẽ qua đá cậu ra khỏi đây mất. Tớ không có giúp được đâu.”

“...”

Lục Trì hé miệng, thấy cách đó không xa có nhiều người vây xem đang chỉ chỉ trỏ trỏ, anh cúi người lấy thú nhồi bông lên phúi phúi, nhét vài con vào trong lòng Đường Nhân, còn vài con anh ôm trong ngực mình: “Đi... Đi thôi.”

Những người vây xem thấy hai người rời đi, cũng nhanh chóng tản ra.

~

Nhà họ Lục.

Căn biệt thự to như vậy mà chỉ có hai người ở, hôm nay lại có hai người khác đến.

Vương Tử Diễm ngồi trên ghế sofa, trang điểm tinh xảo, mặt không chút biểu cảm nhìn hai người đối diện, thù hận cũng chỉ biết giấu trong lòng.

Lục Dược Minh ngồi đó, trên bàn bày biện rất nhiều giấy tờ, đầy qua: “Ký tên đi, kỳ kèo không có gì hay. Cô cũng biết rõ tình huống hiện tại rồi đó.”

Ông ta đưa mắt nhìn quanh căn biệt thự, sau đó còn nói: “Biệt thự này tôi sẽ sang tên cho Trì Trì, tiền nuôi dưỡng sẽ được chu cấp mỗi tháng, còn

cho con tiền tiêu vặt nữa.”

Lục Dược Minh dừng một chút: “Nếu như cô thật sự không có tiền, có thể tìm tôi, cùng lắm thì tôi chỉ muốn một lý do chính đáng, cũng không nên để Lục Trì bị thiếu thốn. Nó cũng là con trai của cô đấy, cô nên biết điều đó.”

Mặc dù ông ta thiên vị Lục Vũ, nhưng Lục Trì cũng là con trai ông ta, hơn nữa từ trước đến nay cho dù ở phương diện nào cũng chưa từng làm cho ông ta lo lắng, chỉ có tật nói lắp, nói không đau lòng là không thể nào.

Có một người mẹ như vậy... Thì chỉ có thể đền bù bằng cách khác.

Lục Dược Minh không lộ biểu cảm, chỉ liếc mắt đưa tình với người phụ nữ ngồi bên cạnh.

Cô ta nói nhẹ nhàng như vậy, lộ dáng lãnh đạm.

Còn giận của Vương Tật Diễm lại được dịp bùng lên một lần nữa, bà ta cầm lấy xấp giấy tờ, mở ra, ném tới trước mặt Lục Được Minh: “Nói đi nói lại thì cũng chỉ muốn nhanh chóng ở chung một chỗ với tiểu tam thôi chứ gì.”

Người phụ nữ đối diện đang mỉm cười bị lời nói này làm cho vẻ mặt cứng đờ.

“Vương Tật Diễm, cô cứ phải nói lời khó nghe như vậy sao?” Lục Được Minh to tiếng, “Khâu Hoa không phải là tiểu tam!”

Vương Tật Diễm nói: “Tôi và anh còn chưa ly hôn, mà hai người đã ở chung với nhau, tình chàng ý thiếp, không phải tiểu tam thì là gì?”

Lục Được Minh bị nói như vậy, sắc mặt cũng rất khó coi.

Khâu Hoa siết chặt hai tay.

Cô ta thật sự đã chịu đựng đủ lắm rồi.

Rõ ràng lúc xưa cô ta là bạn gái chính thức của Lục Được Minh, hai người giao lần đầu tiên cho nhau. Ai ngờ đâu chưa đầy một tháng sau đã bị ruồng bỏ.

Mấy tháng sau, cuộc sống của cô ta xuống dốc không phanh.

Cô ta chưa cưới đã có thai, bị những người xung quanh cười chê, bà con thân thích quở trách, bà mẹ cô ta cảm thấy mất mặt, quyết định đoạn tuyệt với cô ta.

Cũng bởi vì Vương Tì Diễm nói ra chuyện mang thai trước, cho nên được kết hôn?

Rõ ràng cô ta có thai trước!

Khâu Hoa hít sâu vào một hơi, nhớ lại lúc đó gặp lại Lục Được Minh khiến bà ta không thở nổi.

Bà ta một mình sinh con, sau khi sinh chưa tới một tháng đã phải ra ngoài tìm việc công nhân lao động đơn giản để chi trả tiền thuê phòng và tiền nuôi Lục Vũ, cuộc sống túng quẫn đến nỗi thiếu chút nữa không có sữa cho Lục Vũ bú.

Ngay lúc khổ sở nhất, bà ta gặp lại Lục Được Minh.

Khâu Hoa xác thật là không có tiền để nuôi nổi Lục Vũ, vì vậy chấp nhận u mê làm tiểu tam.

Việc này cũng đã tiếp diễn mười năm.

Thình thoảng bà ta suy nghĩ, nếu như lúc đầu bà ta nói chuyện cái thai với Lục Được Minh trước, thì bây giờ bà ta mới là “Lục phu nhân”.

Nghĩ tới đây, Khâu Hoa cực kỳ uất hận Vương Tì Diễm.

Khâu Hoa bình thản mở miệng: “Chuyện năm đó cô

cũng biết rõ, chính cô là người chen vào giữa tôi và Được Minh, cô mang thai thế nào thì chính cô phải là người hiểu rõ nhất. Trên đời này sao vẫn còn loại người không biết xấu hổ như cô tồn tại nhỉ?”

Mỗi lần Được Minh về nhà, Khâu Hoa lúc nào cũng lo lắng: Có phải một ngày nào đó Được Minh sẽ bỏ đi, lại ham mê Vương Tì Diễm, lại một lần nữa vứt bỏ mẹ con bà ta.

Mười mấy năm qua, mỗi một ngày mỗi một đêm, cho dù có đi nói lại với Được Minh, bà ta vẫn không an lòng. Chỉ khi nào tận mắt thấy hai người bọn họ ly hôn, thì Khâu Hoa mới yên tâm.

Vương Tì Diễm bị Khâu Hoa công kích khiến miệng lưỡi run rẩy, nửa ngày không nói nên lời.

Trong đầu Vương Tì Diễm xẹt qua khuôn mặt của con trai bà ta, sinh lòng áy náy, nhưng ngoài miệng lại ương bướng nói: “Ly hôn là chuyện không thể nào!”

Nhìn thấy Khâu Hoa, Vương Tì Diễm không cam lòng.

Lúc Được Minh nhứu mày nói: “Cô thật sự muốn gặp nhau trên tòa sao?”

Vương Tì Diễm nhìn thấy bộ dáng cam chịu của Khâu Hoa thì cảm thấy hả hê trong lòng, trả lời: “Ra tòa sẽ biết ai đúng ai sai, trong khi cô vợ con lại ra ngoài nuôi dưỡng tiểu tam, đương nhiên tòa án sẽ thiên vị tôi rồi.”

Nghe vậy, trong mắt Khâu Hoa chợt lóe qua một tia oán hận, nhìn không được lớn tiếng nói: “Vương Tật Diễm, cô không có lòng tự trọng sao?”

“Xem ra cũng hết cách rồi.” Vương Tật Diễm cầm giấy thỏa thuận ly hôn lên, trực tiếp xé làm đôi.

Lục Được Minh thốt lên: “Vương Tật Diễm, cô điên rồi!”

“Đúng vậy, sao anh biết tôi điên? Chính anh làm tôi phát điên!” Vương Tật Diễm hung dữ nói, “Anh có bản lĩnh thì nói trước mặt con trai anh đi!”

Sắc mặt Khâu Hoa càng lúc càng khó xem.

Kể từ sau khi biết Khâu Hoa và Lục Được Minh chưa kết hôn, tính tình Lục Vũ lập tức thay đổi, nói cái gì cũng không chịu nghe, đánh nhau trốn học đi cả, lần trước còn đến trước nhà người ta gây gổ.

Trong khoảng thời gian nghỉ hè lại tự tập uống rượu.

Trước kia Lục Vũ rất ngoan ngoãn, không bao giờ khiến bà ta phải lo lắng, lại hiếu thảo, làm gì cũng nghĩ đến mẹ trước tiên.

Chuyện này càng làm cho Khâu Hoa hận Vương Tật Diễm.

“Kéo dài chuyện này thì cô cũng đâu được lợi ích gì, hai người cũng đã không chung sống với nhau nhiều năm rồi.”

Khâu Hoa bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nói: “Cô không nghĩ anh ta có thể sao? Nếu anh ta không ly hôn, cô ly hôn

suy nghĩ cho Lục Trì sao, cô cũng khuyên cô tự nhai không biết bao nhiêu lần rồi.”

Khâu Hoa thấy Vương Tì Diễm ngẩn ra, trong mắt bà ta xẹt qua một tia đắc ý.

Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng Khâu Hoa cũng cảm thấy thoải mái được đôi chút.

~

Bên ngoài trời đã tối, tuyết cũng đã ngừng rơi.

“Về đến nhà tớ rồi.” Giọng nói Đường Nhân lí nhí.

Đèn trong nhà đã sáng trưng.

“Ừm.” Lục Trì nhẹ nhàng trả lời. Hai người đi bộ cho đến khi tới trước cửa nhà của Đường Nhân mới dừng lại.

Đường Nhân xoay người, đối mặt với Lục Trì.

Đèn trong nhà hắt ra ngoài, gương mặt Lục Trì chỗ sáng chỗ tối, từng nét trên gương mặt anh được ánh đèn điêu khắc hoàn mỹ.

Lục Trì đưa túi đựng thú nhồi bông cho cô.

Đường Nhân cầm lấy, tiến sát lại anh, nhón chân lên nói: “Lục Trì, hôn tớ một cái được không?”

Thời tiết mùa đông rất lạnh, khăn quàng cổ của anh còn đang quấn trên cổ Đường Nhân, khi cô thở ra tràn ra nơi cổ, một làn hơi khói bay lên.

Trời đã tối, ánh trăng chiếu lên mặt tuyết, hơi phản quang.

Một giây, hai giây.

Đối với chuyện hôn trộm, Đường Nhân đã ra tay trước đó rồi, chỉ khác lần này là trước cửa nhà cô, có chút ít hồi hộp.

Sau khi nói xong câu kia, Đường Nhân thừa dịp Lục Trì không chú ý, nhẹ hôn lên môi anh một cái.

Sau đó cô không nhìn được liếm một cái.

Đường Nhân lập tức đứng dậy về, cười hi hi, cô chưa kịp lên tiếng, bà vai cô lập tức bị nắm, đẩy về phía sau, lưng cô dựa vào vách tường cạnh cửa.

Cùng lúc đó, một bàn tay bỗng dưng ôm quanh eo cô, Lục Trì tiến sát lại, lồng ngực hai người dính sát vào nhau.

Chuyện này xảy ra trong nháy mắt khiến Đường Nhân sững sờ, sau đó cô hoàn hồn, trực tiếp vòng tay quanh cổ Lục Trì, hai mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Túi đựng thú nhồi bông rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Chưa có động tác tiếp theo, phía sau đột nhiên có tiếng người.

“Nhân Nhân?” Một giọng nam vang lên ở phía sau.

Lục Trì chỉ thấy Đường Nhân quay đầu thật nhanh, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh hai!”

Thân thể Lục Trì cũng dờ, anh buông Đường Nhân ra, lui về sau một bước, hai tai đỏ lên, cũng may trong bóng tối không có ai phát hiện ra.

Đường Quân đứng ở chỗ không xa nghỉ ngơi, bước lên phía trước, đưa mắt quan sát nam sinh đang đứng trước mặt.

Ánh mắt Đường Quân lại nhìn sang em gái mình, thấy một túi thú nhồi bông, lông mày nhíu chặt.

Đường Quân không khách khí hỏi: “Ai đây?”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Trong khoảnh khắc đó chỉ còn nghe thấy tiếng rạo rạo do Đường Quân đang nhip chân trên tuyết.

Đường Nhân ho khan một tiếng, phá vỡ bầu không khí lúng túng. Cô nhìn lên Lục Trì, thấy khuôn mặt anh đang rất bối rối, thờ dãi.

Không biết đến khi nào anh mới chủ động như ban nãy?

Đường Quân thấy em gái mình không trả lời, lại lên tiếng hỏi: “Nhân Nhân, người này là bạn học của em sao?”

Đường Nhân gật đầu, xách túi thú nhồi bông lên: “Đúng vậy, là bạn học đứng nhất toàn trường, Lục Trì.”

Ánh mắt Đường Quân không khách khí.

Lục Trì: “...”

Đường Quân nhìn Lục Trì từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Đã muộn rồi, cảm ơn bạn học Lục đã đưa em gái tôi về nhà.”

Lục Trì đang muốn mở miệng, thì lại nghe thấy Đường Quân nói tiếp: “Tôi nghĩ gia đình bạn học Lục đang rất lo lắng, nên về sớm một chút, trời tối không an toàn.”

Quả nhiên không khách khí.

Đường Nhân tiến sát đến bên cạnh Đường Quân, bắt mắt nói: “Anh hai.”

Đường Quân trừng cô, biết mối quan hệ của hai người không đơn giản như vậy, trông bộ dáng nam sinh này lạnh lùng trầm tĩnh, không biết nhân phẩm như thế nào.

Đường Quân đưa tay xoa đầu cô, sau đó sửa sang lại áo quần cho cô, khoác tay qua vai cô: “Đã muộn như vậy rồi, chỉ bằng để tôi lái xe đưa bạn học Lục về nhà, bạn học Lục thấy sao?”

Ánh mắt Lục Trì chuyển đến cánh tay Đường Quân đang khoác lên vai cô, khẽ nhủ mày.

Một lúc sau, anh mở miệng: “Không... Không cần đâu ạ.”

Nói xong, anh khẽ gạt đầu với Đường Nhân rồi xoay người rời đi.

Đường Nhân hát tay Đường Quân ra: “Anh đừng quá đáng.”

Đường Quân thấy cô đuổi theo bóng dáng Lục Trì, hét to: “Anh trai khoác vai em gái mà gọi là quá đáng á? Anh còn chưa chinh thắng nhóc đó đâu.”

Vừa rồi em gái anh có cần phải giới thiệu người bạn học đó đứng nhất toàn trường không, chẳng phải có ý giễu cợt thành tích nó không tốt sao?

...

Đường Nhân đuổi theo: “Lục Trì.”

Lục Trì dừng lại, quay lại nhìn cô.

Có lẽ là do cô chạy quá nhanh, cho nên lông mi hơi run run, hơi thở toàn khói trắng, khiến khuôn mặt cô mờ ảo.

“Cậu đừng để bụng anh tở, thần kinh anh ấy không bình thường.” Đường Nhân nói.

Lục Trì không thể quên được vẻ mặt vừa rồi của Đường Quân, lại nghe cô miêu tả về anh trai mình như vậy, thật sự muốn thấy phản ứng của anh trai cô.

“Không sao.” Anh nói.

Đường Nhân lại chuyển đề tài: “Vậy chúng ta tiếp tục chuyện lúc nãy nhé?”

Lục Trì quay mặt đi chỗ khác, chưa được bao lâu thì quay đầu lại, dùng ngón tay búng lên trán cô một cái, nói: “Học... Học cho tốt.”

Đường Nhân: “...”

Con một sách không biết lãng mạn gì cả, chưa gì đã lùi lại một bước rồi.

~

Sau khi Đường Nhân về đến nhà, ánh mắt Đường Quân liên tục quan sát cô.

Tâm tình cô không tốt, nhất là chuyện anh trai cô xuất hiện không đúng lúc, cô gào lên: “Nhìn cái gì mà nhìn? Trời sinh em gái anh đẹp sẵn rồi, anh có nhìn mòn con mắt cũng không khiến em xấu đi đâu.”

“Bạn học em về rồi sao?” Đường Quân hỏi.

“Không về chứ chẳng lẽ ở lại.” Đường Nhân đáp.

Đường Vu Vi vừa đúng lúc từ trên lầu xuống, thấy con gái trông có vẻ tức giận, hỏi: “Con lại chọc gì em gái con nữa hả?”

Đường Quân la lớn: “Oan uổng quá mà, con có trêu chọc gì nó đâu? Chỉ là lúc nãy con vô tình bắt gặp nó đứng một chỗ với một nam sinh, con chỉ hỏi người đó là ai, rồi tự dưng nó về nhà khó chịu với con.”

“Nam sinh?” Ánh mắt Đường Vu Vi chuyển sang Đường Nhân, “Ai vậy? Con có bạn trai rồi sao?”

“Được như vậy cũng mừng.” Đường Nhân lăm bằm.

“Dạ, con bé nói đó là học sinh đứng nhất toàn trường đó ba.”

“Lục Trì?”

“Ba biết nam sinh đó ạ?”

Đường Vu Vi trừng mắt: “Con bé chặn người ta ở ngay cửa nhà vệ sinh nam, sao ba lại không biết được?”

“...Lợi hại lợi hại.” Đường Quân quay đầu, “Không nghĩ em gái tôi lại là người như vậy đó.”

“Ba nói cho con biết, không được đi quá giới hạn, con đừng tưởng là giấu được ba, ba đã dặn dò giáo viên chủ nhiệm lớp con rồi.” Đường Vu Vi nghiêm túc nói.

Đường Nhân kêu lên: “Hiệu trưởng Đường.”

Đường Vu Vi ngồi thẳng người: “Con có kêu ba thì cũng vô dụng thôi.”

Đường Quân không đành lòng nói: “Hiệu trưởng Đường nói lời này có thể ngưng cười được không ạ?”

Đường Vu Vi: “...”

~

Sau khi Lục Trì về đến nhà đã hơn chín giờ.

Trong nhà tối đen, anh nhẹ nhàng ho một tiếng, bật đèn lên, trong phòng khách bỗng chốc sáng hơn.

Trong nhà không có người.

Lục Trì đi quanh nhà, sau đó lên lầu, trên lầu cũng không có người, mẹ anh đã đi đâu?

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Lục Trì bước nhanh ra cửa, là dì Vương giúp việc nhà hàng xóm: “Lục Trì về rồi hả cháu?”

Dì Vương làm giúp việc nhà hàng xóm đã vài chục năm, cũng coi như có thân thiết với nhà anh, thỉnh thoảng gặp nhau còn chào hỏi.

“Dì... Dì Vương, dì biết...”

Lời còn chưa dứt, dì Vương lập tức cắt lời anh: “Lúc gần tối có xe cứu thương đến đưa mẹ cháu đi rồi, cháu chạy tới bệnh viện ngay đi, ở bệnh viện số một!”

Đồng tử Lục Trì hơi co lại, không kịp trả lời cầm di động chạy đi.

Lúc mở điện thoại ra, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhớ.

Vừa chạy được mấy bước, lại nghe dì Vương nói với theo: “Lúc gần tối đi ra ngoài mua thức ăn thì thấy có một nam một nữ đi từ nhà cháu ra, chưa được bao lâu thì xe cứu thương tới.”

Một nam một nữ?

Trong đầu Lục Trì xẹt qua khuôn mặt của Lục Dược Minh và người phụ nữ kia, sắc mặt anh có chút khó coi, gờ tay chào tạm biệt dì Vương.

Dì Vương thở dài một hơi.

Gia đình đang hạnh phúc sao lại thành ra cái dạng này, ba thì suốt ngày ở bên ngoài, mẹ lại thường xuyên vào bệnh viện, bà thấy cũng mệt mỏi.

Đứa bé Lục Trì này thật đáng thương.

~

Lục Trì bước xuống xe, chạy vội lên lầu.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, đập vào mắt anh là khuôn mặt yếu ớt của Vương Tử Diễm, đang ngồi trên giường bệnh ngầy người.

Trông thấy Lục Trì vào, Vương Tử Diễm cảm thấy cần rút.

Bây giờ ở bên cạnh bà chỉ còn mỗi con trai bà, nhớ lại trước kia còn ba mẹ đứng về phía bà, hiện tại không còn cái gì hết.

Lục Trì sửa lại chăn mền cho Vương Tử Diễm, ánh mắt anh dừng lại vết thương trên mặt của bà, nhúu mày, không biết nói gì.

Vương Tử Diễm đột nhiên mở miệng: “Trì Trì, con nói xem mẹ có làm gì sai hay không?”

Môi Lục Trì động động, không biết phải trả lời như thế nào.

Vương Tử Diễm quay đầu nhìn dây dẫn truyền nước biển, những giọt nước biển không nhanh không chậm đang chạy vào trong cơ thể bà theo đường dây dẫn, cuối cùng biến mất không thấy gì

nữa.

Bà không thể quên được chuyện xảy ra vào chiều nay.

Khâu Hoa lấy Trì Trì ra để bực Vương Tử Diễm, bà kích động đánh nhau với Khâu Hoa, bên kia có Lục Được Minh giúp sức đương nhiên là bà bị thua thiệt, trước kia cũng đã từng xảy ra cái dạng này rồi.

Bà chưa bao giờ được giúp sức.

Vương Tử Diễm chưa bao giờ nói ra suy nghĩ này của mình, vào đêm đó bà uống rượu không nhiều, chẳng lẽ Lục Được Minh lên giường với bà là âm mưu của ông ta?

Khâu Hoa không biết chuyện, nên Lục Được Minh mới chơi đùa với cô ta.

Giọng nói của Lục Trì vang lên: “Ly... Ly hôn chưa?”

Vấn đề này anh đã hỏi vô số lần, mỗi lần cũng chỉ có mấy chữ.

Trong lòng Vương Tử Diễm đang rất rối rắm, bà nhìn thẳng vào mắt Lục Trì, đôi mắt của anh được di truyền từ Lục Được Minh.

Thật lâu sau đó, cuối cùng Vương Tử Diễm cũng mở miệng: “Chờ con nghĩ xong rồi ly hôn.”

Bà không muốn ký vào đơn ly hôn, ra tòa có lẽ sẽ khiến bà dễ chịu hơn một chút.

Trong phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh, Vương Tử Diễm nhìn con trai, quá khứ đau đớn đang mờ dần trong đôi mắt.

~

Thời tiết lạnh dần, lúc Lục Trì về trường đã là thứ hai.

Lục Trì ở trong bệnh viện hết một ngày đêm, ngày thứ hai lập tức quay lại trường học.

Vì trời chuyển lạnh nên đa số học sinh trong trường đều mặc áo ấm lông, chỉ có một số ít ăn mặc rất thoải mái, không quan tâm trời lạnh.

Lớp đặc biệt cũng bắt đầu hoạt động, ba mươi học sinh đứng đầu sẽ được chuyển vào lớp.

Cả lớp 14 vây quanh Đường Nhân, ai ai cũng tranh nhau nói.

Vu Xuân chạy đến bên cạnh: “Chị Nhân, chị đi rồi thì ai chỉ bài cho em đây.”

Đường Nhân liếc Vu Xuân: “Siêng làm bài tập đi.”

Vu Xuân vênh môi: “Ai da chị Nhân, chị đi rồi ai quậy phá chung với em đây.”

“Thấy ghê quá ông nội ời!” Vài nam sinh ở xung quanh không chịu nổi, lập tức kéo Vu Xuân ra ngoài, vây

quanh đánh.

“Tục ngữ nói không sai, ở gần quan được hưởng lộc.” Tô Khả Tây mút mút cây kẹo, “Tớ nghe nói ở lớp đặc biệt được tự do chọn chỗ ngồi, cậu chắc chắn phải cướp được chỗ ngồi phía bên cạnh Lục Trì đó. Đừng để Triệu Như Bằng đánh lại.”

Mặc dù Tô Khả Tây không biết rõ đã có chuyện gì xảy ra, nhưng ít nhiều cũng cảm giác được.

Nói xong, cô ta tiến đến sát bên Đường Nhân: “Chị đại, cố lên.”

“Tránh ra.” Đường Nhân chán ghét đẩy cô ta ra, “Làm gì cứ cò cò vào ngồi tớ vậy.”

“Đi chết đi, dù sao tớ cũng là cánh tay đắc lực của cậu đó.” Tô Khả Tây đánh Đường Nhân một cái, “Lần sau còn vậy nữa là nghỉ chơi!”

Đường Nhân tập trung thu dọn sách vở.

Lớp đặc biệt ở tầng năm, bàn học của bọn họ đều được dời trực tiếp qua, đồ phải đóng gói này nọ.

Một lúc sau, Tô Khả Tây từ bên ngoài trở về, lưng hai cốc nước.

“Nè, nước mật ong.” Cô ta đưa tới, “Là thuốc tiên nuôi dưỡng sắc đẹp đó, bắt đầu từ hôm nay, ngày nào tớ cũng uống để tránh Lục Vũ bị mờ mắt bởi thứ khác.”

Đường Nhân: “Thì cậu cứ chọc mũi mắt cậu ta là được rồi.”

“Đường Nhân, càng ngày cậu càng ăn nói độc miệng, coi chừng Lục Trì thấy rõ bộ mặt thật của cậu rồi bỏ cậu không chơi.” Tô Khả Tây la to.

Đường Nhân không để ý tới cô ta nữa, nhận lấy cốc nước mật ong, uống ngum đầu tiên đã lì cái vị ngọt dọa sợ tới mức suýt nữa phun hết ra ngoài.

Nước mật ong đều ngọt đến đáng sợ như vậy sao? Tô Khả Tây đã thêm mấy cân mật ong trong này vậy?

Trông thấy Tô Khả Tây uống hết cốc nước mật ong, Đường Nhân nghi ngờ, cắn răng uống hết cốc nước, may là không nhiều lắm.

Vị ngọt ngập tràn khoang miệng.

Đường Nhân cảm thấy cả đời này sợ là không có gì ngọt hơn cốc nước mật ong này.

Phía trước cửa sổ có một bóng đen, Đường Nhân mở cửa sổ ra, lập tức thấy Lục Trì đang đứng bên ngoài.

Anh lại đeo mắt kính, bộ dáng nghiêm túc thận trọng cùng với lối cảnh tuyết rơi trắng xóa sau lưng anh, tinh xảo giống như một bức tranh tạo nhã.

Cô hỏi: “Sao cậu tới đây?”

Ánh mắt Lục Trì nhìn xuống phía dưới.

Đường Nhân thuận mắt nhìn theo, đột nhiên hiểu ra:
“Cậu muốn giúp tớ dọn bàn á?”

Lục Trì gật đầu, mím mím môi mỏng, thận trọng giống như ma cà rồng hút máu.

“Được.” Đường Nhân cười, hơi hép mắt.

Ánh mắt Lục Trì như một vòng quanh lớp, vài nam sinh nhanh chóng tránh ra xa, im lặng quan sát xem.

Cửa sau lớp 14 mở ra, Lục Trì trực tiếp đi vào.

Sách vở tài liệu đã được thu dọn đặt ở bên cạnh, nên bàn ghế cũng nhẹ đi rất nhiều, Lục Trì trực tiếp kê bàn ghế ra ngoài phòng học.

Đường Nhân ôm sách vở đi theo phía sau.

Học sinh lớp 14 nằm sắp trên cửa sổ, vài cái đầu ló ra bên ngoài, nhìn về phía hai người đang đi.

“Tớ không có nhìn làm chú?”

“Chuyện này bắt đầu từ khi nào nhỉ?”

“Tảng băng trong truyền thuyết đã bị tan chảy rồi sao?”

Trong phòng học, có một nam sinh ngồi xuống, lén lút lấy điện thoại di động ra, nói: “Lần trước tớ đã nói là trông thấy hai người bọn họ hẹn hò ở bên ngoài mà các cậu không tin.”

Nam sinh đó tận mắt thấy Lục Trì và Đường Nhân chơi gấp thú.

Hơn nữa không ngờ kỹ thuật của Lục Trì lại giỏi đến như vậy! Nam sinh đó còn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của chị Nhân... Đã học giỏi, lại còn chơi game giỏi, vậy thì người bình thường sống thế nào đây...

Vài người quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào điện thoại của nam sinh đó. Sau vài giây, điện thoại đã được truyền đi khắp lớp.

Trong ảnh là Đường Nhân và Lục Trì đang chơi trò gấp thú.

Mọi người bắt đầu thắc mắc: “Sao chỉ có một tấm?”

“A, tớ sợ chị Nhân phát hiện ra, nên chỉ dám chụp lên một tấm rồi bỏ chạy...”

Đòi hỏi để làm gì chứ!

~

Lúc lên cầu thang, hai người đều đi chậm lại.

Đường Nhân ôm chồng sách vở, Lục Trì kê bàn học, cũng không tiện nói chuyện, cho nên có chút yên tĩnh.

“Cậu xem bộ dáng của chúng ta bây giờ có giống Ngưu Lang Chức Nữ không cơ chứ?” Đường Nhân nói.

Lục Trì: “...”

Có giống Ngưu Lang Chức Nữ không thì anh không rõ, nhưng hai người đang phải kiêng vác nặng thì giống.

Lúc gần lên đến lầu năm, Đường Nhân đột nhiên mở miệng: “Tối hôm qua... Ba tớ rất xem trọng cậu.”

“Hiệu trưởng... Đường?” Lục Trì có chút chần chờ.

“Nếu ba tớ mà nghe cậu gọi như vậy thì chắc chắn sẽ rất đắc ý.” Đường Nhân bĩu môi.

Lục Trì nhớ lại bộ dáng của hiệu trưởng, có chút léo búng lại phê, thoạt nhìn cũng tương đối nghiêm túc.

Anh chỉ thấy bà Đường Nhân ở những buổi lễ quan trọng, hầu hết giờ chào cờ cũng không thấy người đâu, dù sao anh cũng đứng tuốt phía cuối hàng.

Anh chỉ tiếp xúc trực tiếp vào lần chuyển trường đó, hiệu trưởng Đường vẫn nở nụ cười tươi trên mặt, bộ dáng cũng không sai biệt lắm so với các hiệu trưởng khác.

Nhìn không ra lại thích yêu chiều con gái... Chẳng trách có cô con gái nghịch phá như vậy...

“Ba tớ ham hư vinh lắm.” Đường Nhân không biết rõ anh nghĩ gì, nói xâu Đường Viu Vi: “Lúc ba tớ nổi giận, chỉ cần mẹ tớ gọi ngọt một tiếng hiệu trưởng Đường, thì ba tớ lập tức cười thành tiếng.”

Lục Trì hiểu rõ ham hư vinh này không giống cái loại ham hư vinh kia. Khóe môi anh nâng lên cong thành một

đường cong đẹp mắt, nhẹ nhàng.

Đường Nhân nhanh mắt: “Từ nay về sau cậu phải cười nhiều hơn nữa. Cậu cười lên trông rất đẹp trai.”

Nụ cười của Lục Trì lập tức lên mắt.

Cô suy nghĩ một chút, nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng tinh xảo, nói: “Lúc này tớ vừa uống nước mật ong, nước mật ong ngọt ngán răng rồi.”

Lục Trì không hiểu nhìn hàm răng trắng sáng của cô.

Hai chuyện này có liên quan sao?

Đường Nhân lại nói tiếp: “Khi cậu cười... Còn ngọt hơn nước mật ong tớ uống lúc này nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Eo Thon Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.